

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/12 (102) ● 29 Mart 2003 ● 500 000 TL

Irak halkı direniyor!

Dünya halkları

direniyor!

İÇİNDEKİLER

Irak direniyor, dünya halkları direniyor!...3	
Amerikan uşaklarının kirli oyunları 4	
“Stratejik ortaklık” adı altında utanç verici bir uşaklık! 5	
ABD'nin kirli yalan makinesi parçalanıyor, 6	
Irak halkının direnişi emperyalistlerin kolay zafer beklentisini boşa çıkardı! 7-8	
İemperyalist savaşa karşı halkların ve emekçi kitlelerin dinmeyen eylem dalgası 9-10	
Nürnberg’de binler yürüdü... “Terörist Bush!” 11	
Fransa’da savaş karşıtı eylemler... “Amerikan emperyalizmi kirli ellerini Ortadoğu’dan çek!” 12	
İşbirlikçi “Irak muhalefeti” bölge halklarına ihanet içinde... 13	
Emperyalist işgal ve saldırılara karşı Irak halkı dişıyla, tırnağıyla ve onuruyla direniyor! (Orta sayfa) 14-15	
Tayyip Erdoğan’ın “ulusa sesleniş” konuşması... İŞÇİ ve emekçilere savaş ilanı 16	
Emperyalist savaş, Kürt sorunu ve CHP 17	
İstanbul 27 Mart iş bırakma eylemi..... 18	
İzmir’de 27 Mart iş bırakma eylemi..... 19	
Esenyurt’ta emperyalist saldırganlık lanetlendi.. 20	
“Emekçiler grevde, öğrenciler boykotta!” 21	
Kocaeli mitinginde binler alanlardaydı... 22	
Newroz kutlamaları..... 23	
Ekim Gençliği’nden 24	
Irak’a saldırı ve ilk planda göze çarpan gerçekler... 25	
ÖO direnişçisi Yusuf Arıcı şehit düştü . 26	
Mücadele Postası 27	

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/12 (102) ● 29 Mart 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Emperyalist savaş makinesi Irak halkının tepesine yağdırdığı bombaların sayısını artırırken, savaş karşıtı mücadele de, dünya çapında büyümeye ve güçlenmeye devam ediyor. Irak halkının direnişi halkların direnişine, halkların dayanışması Irak halkının direnişine güç veriyor.

Diğer yandan, emperyalizmin her gün bir yenisi açığa çıkan yalanları, boşa düşen hesapları da o büyük abartılarla reklam edilen gücünün, haklı bir direniş karşısında nasıl da koflaştığını (Vietnam'dan ve diğer yenilgilerinden sonra) bir kez daha ortaya çıkarmış, daha doğrusu anımsatmış oldu. O sözde milim şaşmayan “akıllı” füzelerinin nasıl kilometrelerle şaştığı, o turnayı gözünden vuran keskin nişancı/karanlık gecede karıncayı görür donanımlı özel kuvvetlerinin nasıl da çamura saplandığı/kuma bulandığı, o çok paralı çok eğitilmiş askerlerinin nasıl korkudan titrediği gözler önüne serildi.

Düşmanın bu ve benzeri zayıflıklarının da, Irak halkının ve dünya halklarının direnişine katkısı küçümsememek gerekiyor. Demek ki, emperyalist ölüm makinesi ne derece büyük ve güçlü olursa olsun yenilmez değildir. Bu savaş vesilesiyle bir kez daha altı çizilen bu gerçeklik, halkların direnişine güç ve moral katıyor. Emperyalistlerin tafasını ise bozuyor.

Ancak, emperyalizmin gücünü yenilmezlik boyutlarında abartmak ne kadar yanlışsa, küçümsemenin de bir o kadar yanlış olacağına da unutmamak gerekiyor. Amerikan emperyalizminin tarihi, halkların haklı direniş karşısında yaşadığı hezimetlerin olduğu kadar, barbarlığın ve yıkıcılığın da tarihi olarak duruyor karşımızda. Kaldı ki, bu vahşet imparatorluğu hali hazırda tarihe karışmış olmadığı gibi, en kanlı saldırılarından birini, bugün, Irak halkına yöneltmiş bulunuyor.

Şimdi, kendi meşru ve haklı konumumuzdan olduğu kadar, emperyalizmin zaaflarından da güç alarak, Irak halkıyla daha ilerden, daha güçlü ve etkili bir dayanışma

örgütlemek ve emperyalizmi bir kez daha ve mümkün olduğu kadar erken hezimete uğratmak için direniş büyüme zamanıdır.

6 Nisan'da İstanbul'da gerçekleştirilecek olan mitinge katılımın şimdiden ve en etkin biçimde örgütlenmesi için herkesin seferber edilmesi zorunludur.

Ekim Gençliği'nin 59. sayısı çıktı. Okurlarımız dergiyi tüm Yaysat bayilerinden ve kitapçılardan temin edebilirler.

Irak direniyor, dünya halkları direniyor!

ABD emperyalizminin artık gizlemeye bile ihtiyaç duymadığı, bölgeye yönelik emellerine rağmen, işbirlikçi Arap rejimlerinin Irak halkına yönelik saldırılarda ya açıktan ya da sessiz kalarak ABD'ye destek vermesinin altında da, bölge halklarının içinde yatan ve er-geç ortaya çıkması kaçınılmaz olan bu devrim ateşinin korkusu gizli. Onlar, çok iyi biliyorlar ki, bu ateş bir kez harlandığında sadece emperyalist saldırganları değil kendi iktidarlarını da yakacaktır. ABD'nin, Irak'ın ardından hedef tahtasına oturttuğu ülkelerde bile, devrim tehdidi, bu açık emperyalist işgal tehdidini bastırarak denli güçlü olmalı ki, bu ülkelerin iktidarlarından Irak halkına destek anlamına gelecek bir ses, bir soluk duyulmuyor.

Irak'a yönelik emperyalist yağma savaşı, önce dünya halklarının, saldırı başlar başlamaz da Irak halkının direnişiyi karşıladı. Emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı mücadele, dünya çapında ve bugüne dek hiçbir savaş öncesinde görülmemiş yaygınlık ve kitlesellikte, Irak saldırısı öncesinde, Amerika'nın saldırı tehditleriyle eşzamanlı başlamıştı. Beklenenin tersine, en kitlesel gösteriler saldırı hedefindeki Ortadoğu'nun Arap-İslam ülkelerinde değil, başta saldırgan ABD ve İngiltere olmak üzere emperyalist Avrupa'nın göbeğinde ve Avustralya'da gerçekleşti.

Emperyalist saldırganlığa karşı mücadelenin, emperyalist sömürü ve egemenliğin anayurtlarından doğru bu yükselişi, son derece olumlu ve umutla karşılanması gereken bir gelişmedir. Örgütlü proletaryanın açık-siyasal öncülüğünden yoksun olmasına rağmen, gösterilen öz itibarıyla sınıfsal bir zeminde geliştiği tartışma götürmez. Tartışılmazlığı, bu ülkelerde kapitalist üretimin tartışılmaz hakimiyeti, dolayısıyla sınıfsal ayrımların da tartışılmaz netliği ile bağlantılıdır. Zaten, hareketin önceli de, emperyalizmin küresel sömürsüne karşıtlık ekseninde ortaya çıkan ve hızla yükselen karşı mücadeledir. Emperyalist-kapitalist sömürünün küresel saldırılarına karşı, öncelikle emperyalizmin metropollerinde örgütlenen ve giderek dünyaya yayılarak yükselen mücadele, emperyalizmin savaş boruları çalmaya başladığında, bu kez daha da kitleselleşerek yönünü emperyalist savaşa çevirdi. Başlamış bulunan savaşın vahşeti gözler önüne serildikçe, mücadelenin de eski barışçıl biçimlerden daha radikal biçimlere evrileceğinin belirtileri bugünden ortaya çıkmaya başladı.

Amerikan emperyalizmi, ne kadar kitlesel olursa olsun kaale almaz görüldüğü savaşa karşıtı

mücadeleye, Irak halkından yediği ilk tokatlarla birlikte daha tahammülsüz davranmaya başladı. Savaş esiri Amerikan askerlerinin korkudan titreyen görüntülerini unutturmak üzere, görüntülerin yayınlanmasını takip eden ilk eyleme azgın bir terörle saldırdı. Göstericilerden yakalayabildiğini tutukladı. Irak halkına yönelik teröre kendi halkına yönelik terörü ekleyerek, korku imparatorluğunun gücünü kanıtlaya yarışına girdi. Ancak, nasıl Irak halkını korkutup sindiremediyse, Amerikan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerini de sindiremediği görüldü. Azgın bir polis terörünün estirildiği bu eylemin hemen ertesi gününde, daha kitlesel bir katılımla yine sokaklardaydı savaş karşıtları.

Emperyalist savaşa karşı mücadelenin polis terörüyle bastırılmaya çalışıldığı tek ülke ABD değil kuşkusuz. Özellikle, Amerikan uşağı yönetimlere sahip ülkelerde, en başta da Türkiye'de, kitle eylemlerinin polis terörüyle bastırılmaya çalışılmadığı bir gün bile geçmiyor. Amerikan saldırganlığına açık destek sunan hemen tüm devletlerde, hatta Almanya gibi Irak'a saldırıya karşı açıklama yapanlarda bile, savaş karşıtlarının sesi kısılmaya çalışılıyor. Çünkü mücadele, Amerikan emperyalizminin saldırganlığına olduğu kadar, kendi emperyalist-kapitalist rejimlerine de karşı çıkma temelinde geliyor. Amerikan emperyalizmini olduğu kadar kendi rejimlerini de hedefliyor. Hareketin bu yanı, bu rejimler için çok daha büyük riskler oluşturuyor. Dolayısıyla, harekete yönelik devlet terörü de, Amerikan çıkarlarının ötesinde kendi iktidarlarını koruma amacını güdüyor.

Emperyalizmin dünya halklarına karşı savaşa biçiminde ortaya çıkan baskıcı terörist karakteri, içte kendi halkına karşı da şiddeti koşulluyor doğal olarak. 11 Eylül, Amerikan emperyalist rejimi tarafından dünya hakimiyetini pekiştirme hedefli saldırganlığa bahane edildiği kadar, kendi halkı üzerindeki egemenliğini koruma ve pekiştirmeye yönelik iç baskı ve teröre de bahane edildi. Hak gaspları ve yasaklarla yüklü yeni yasalar, saldırıyı takip eden süreçte ardardına çıkarıldı. Saldırı öncesi dönemde açığa çıktığı ve tepki gördüğü için sözde tasfiye edilmiş olan yarı legal kirli savaş örgütlenmeleri yeniden ve bu kez açık-yasal biçimlerle örgütlenmeye başladı. Bunların en bilinenlerinden biri, dünya kamuoyuna da yansımış bulunan dezenformasyonla görevli kirli savaş dairesidir. Yasallığının meşruluk kazandırmaması bir yana, daire asıl işlerin yürütüldüğü bağlı kuruluşlar düzeyinde bile yasal zeminden yoksun durumda. Ayrıca, ABD yasalarının resmi bir örgüte suikast yetkisi tanınması, bu örgütün, suikastın gerçekleştirileceği ülkede yasallaşmasını sağlayamıyor. Savaşla birlikte bu faaliyetlerin ilk sırasında, medya kuruluşlarının el altından finanse edilmesi var.

Amerika ve emperyalizmin diğer metropollerini ile Amerikan uşaklığının hüküm sürdüğü ülkelerde, medya tekellerinin bu savaş borazanlığı, kolluk güçlerinin terörü, yasaların zorbalığı vb. yine de işçi ve emekçi kitlelerin, emperyalist savaşa karşı yükselen mücadelesini zayıflatmaya yetmiyor. Nasıl ki, dünya jandarmasının "en modern-en gelişmiş-en güçlü" savaş makinesi Irak halkının direnişini bastırmaya yetmiyorsa, dünya halkları da Amerika'dan ve kendi Amerikancı iktidarlarından yönelen tehdit ve baskılara aldırmadan, Irak halkıyla eylemli dayanışma kararlılığını sürdürüyor.

Gerek dünyadaki tepkiler, gerekse Irak'ta karşılaştıkları direniş, emperyalist efendilerin heveslerini kursağında bırakacak gibi görünüyor. Saldırılarına, "şok ve dehşet operasyonu" gibi Hollywoodvari adlar takmaktan hoşlananlar, gelişmeler karşısında yaşadıkları şoku gizleyemiyorlar. Yankiler, haksız ve kirli bir savaşın figüranları olarak sürüldükleri cephede, karşılaştıkları ilk bozguna şoka giriyor, tutulmuş dilleri ve dehşetten açılmış gözleriyle bakıyorlar kameralardan dünyaya.

Her gün her gece başlarına tonlarca bomba yağın Irak halkında ise "şok ve dehşet" in izini gören yok. Uzun süren savaş ortamı, Filistin'de de görüldüğü gibi, saldırı altındaki halkta tam tersi bir etki yaratıyor. Filistinli çocukları tankların üzerine taşlarla yürüten de işte bu etki. Irak bu açıdan bölgenin ikinci Filistin'i olmaya aday görünüyor.

Bu adaylıkta, emperyalizmin bölgeye yönelik emelleri için en büyük risk alanlarından birini oluşturuyor. Onyıllar süren bir imha saldırısına rağmen kırılmayan Filistin direnişine Irak'ta kendi elleriyle yarattıkları ikinci bir direniş mevzisinin eklenmesi ve bunun giderek bir bölge direnişine dönüşme ihtimali, emperyalizm için gerçek bir şok ve dehşet kaynağı olacaktır. Üstelik bu ihtimal hiç uzak olmadığı gibi, devrimci bir kanalda buluşma tehdidi de içeriyor. Epeyce bir süre Amerikan emperyalizminin besleme İslamcılığıyla boğulmaya çalışılan bölgenin devrim ateşi, şimdi savaş rüzgarlarının da etkisiyle niye tekrar alevlenmesin? Kaldı ki, ABD, kendi eliyle örgütlediği islami gericiği, Sovyetler'in dağılmasıyla birlikte artık ihtiyacı kalmadığını düşünerek, yine kendi eliyle silahsızlandırmaya çalıştı, çalışıyor. Fakat ABD'nin bu faaliyetleri, bölge dinamiklerinin serbest kalması gibi bir sonuca da yol açıyor. Bugünden çok bariz görülemeyebilir, ancak çok geçmeden bu özgürleşme kendini daha açık biçimlerde gösterecektir.

ABD emperyalizminin artık gizlemeye bile ihtiyaç duymadığı, bölgeye yönelik emellerine rağmen, işbirlikçi Arap rejimlerinin Irak halkına yönelik saldırılarda ya açıktan ya da sessiz kalarak ABD'ye destek vermesinin altında da, bölge halklarının içinde yatan ve er-geç ortaya çıkması kaçınılmaz olan bu devrim ateşinin korkusu gizli. Onlar, çok iyi biliyorlar ki, bu ateş bir kez harlandığında sadece emperyalist saldırganları değil kendi iktidarlarını da yakacaktır. ABD'nin, Irak'ın ardından hedef tahtasına oturttuğu ülkelerde bile, devrim tehdidi, bu açık emperyalist işgal tehdidini bastırarak denli güçlü olmalı ki, bu ülkelerin iktidarlarından Irak halkına destek anlamına gelecek bir ses, bir soluk duyulmuyor.

Diğer yandan, bu ülkelerin halkları, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri, tıpkı dünyanın dört bir yanında yaşayanlar gibi, emperyalist saldırganlığa karşı Irak halkıyla dayanışmayı giderek yükseltiyorlar. Yemen'de ve Mısır'da olduğu gibi, devlet terörünün can alacak düzeylere çıkarılması bu dayanışmayı engelleyemediği gibi, işbirlikçi Arap rejimlerinin korkularını daha da büyütecek devrimci nüveleri beslemeye yarıyor.

Ortadoğu'da ve dünyada kendileri için yeni bir düzen kurmaya yeltenenler, işçi sınıfı ve emekçi halklar için yeni bir mücadele döneminin, yeni bir silkinin de yolunu düzleme paradoksundan kurtulamıyorlar.

Emperyalist saldırıları durdurmak için direniş ateşini körükleme zamanıdır.

Amerikan uşaklarının kirli oyunları

Sermaye iktidarı aylardır emperyalist savaş çerçevesinde politikalar belirliyor. Burjuva medyanın etkin desteği ile bu politikaları kamuoyuna benimsetmeye çalışan Amerikancı düzen güçleri, “ulusal çıkarlar”, “Türkiye’nin güvenliği” vb. demagojileri kullanıyorlar. Aylarca süren ve fiyaskoyla sonuçlanan utanç verici kan pazarlığını yok sayan Ankara’daki uşaklar, barış için ellerinden gelen tüm çabayı harcadıklarını, ama Irak yönetiminin bu fırsatı değerlendirmemesi sonucu savaşın başladığını iddia edebilecek kadar düşkünleşmiş durumdadır.

Türkiye savaşın dışında mı?

İşbirlikçi egemenler Türkiye’nin savaş dışında kaldığını, buna rağmen savaşın olumsuz etkisinden dolayı emekçilerin fatura ödemek zorunda olduğunu söylüyorlar. Emekçiler savaşa destek vermiş olsalardı tezkere reddedilmeyecek, o zaman Amerika Türkiye’ye dolar akıtacak, dolayısıyla zarar telafi edilebilecekti propagandasını yapıyorlar. CIA tarafından finanse edilen “ünlü gazeteciler” ise daha da ileri giderek emperyalist savaşa karşı mücadele edenleri “vatan haini” ilan edecek kadar saldırganlaşabiliyorlar.

Kirli savaş propagandasını bir kenara itip somut gerçeğe baktığımızda, Türkiye’nin hiç de emperyalist savaşın dışında olmadığını görürüz. Türkiye’de yabancı asker bulundurulması ve Türk askerinin başka ülkeleri işgaline olanak tanıyan tezkerenin tüm çabalara karşın meclisten geçirilememesi, Irak halkına karşı işlenen savaş suçunu ortadan kaldırmadı. Amerikan askerleri Türkiye topraklarını işgal ettiler, ülke limanlarını, kara ve demiryollarını, hava sahasını tepe tepe kullandılar. Sadece basına yansıyan bilgilere göre, sayıları 10 bini aşan Amerikan özel birlikleri Türkiye’den geçerek Kuzey Irak’a yerleşmiş bulunuyor. Yanı sıra 9 ayrı yerde Amerikan askeri üsleri kurma çalışmaları yapıldı ve bunların çoğu duruyor. İncirlik dahil olmak üzere bu üsler, “insani amaç” kılıfı altında kullanılıyor ve kullanılmaya devam edecek.

Öte yandan Erdoğan hükümeti meclisten geçirdiği tezkere ile Türkiye’yi resmen savaşın bir tarafı haline getirdi. (Nitekim önceki Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış basına verdiği bir demeçte Türkiye’nin kara ya da hava sahasını açması arasında bir fark olmadığını açıkladı.) Türk askerinin Kuzey Irak’a girmesini ve Türkiye hava sahasının Amerika’ya açılmasını içeren tezkere jet hızıyla meclisten geçti. Irak halkının tepesine füze ve bomba yağmurunun başladığı gün, İslamcı AKP hükümeti, dini bütün milletvekillerini ikna ederek tezkereyi meclisten geçirmekte zorluk çekmedi. Bir gün sonra da Amerikan uçak ve füzeleri Türkiye üzerinden geçip Irak halkının yıkım ve katliamına katıldı.

Uşaklık bununla da sınırlı değil. ABD emperyalizmi uçaklarının tipi, taşıdığı silahlar, uçuş irtifası vb. konusunda hiçbir yükümlülük altına girmede. Dolayısıyla nükleer, kimyasal ya da biyolojik silahlar da dahil istediği silahı Türkiye’nin hava sahasından geçirecek.

Uşaklığı üst boyutlara taşıma girişimleri

Hava sahasını ABD’ye açan tezkereyi savunan Başbakan Erdoğan, “amacımız komşularımız ile dostane ilişkileri sürdürmek ve Türkiye’nin güvenliğidir” açıklamasında bulundu. Ama Urfa’ya düşen füze Türkiye’nin güvenliğinin nasıl sağlandığını gösterdi. AKP hükümeti ve başında bulunan zata göre, Irak halkı ile olan dostluk ilişkilerini sürdürmek, Amerikan savaş uçağı ve füzelerine yol açmakla mümkün. Ancak Irak halkı ve yönetimi hiç de öyle düşünmüyor. Iraklı yetkililer AKP hükümetini “İslamcı sanılan ama Amerikan yapımı olduğu anlaşılan hükümet” olarak tanımlayarak, Amerikan saldırganlığına ortak olanların bedel ödeyeceğini açıkladılar.

Erdoğan hükümetinin yalanları gerçeklerin üstünü örtme gücünden yoksundur. Uşaklığı daha ileri düzeye taşıyarak efendisine yaranmaya çalışan hükümet ve Genelkurmay tam bir uyum içinde, “bırakın Irak’a girelim, o zaman Türk ordusu Amerikan birliklerine de destek sağlayacak” diyorlar. Sermaye iktidarı Kürt devleti paranoyası yüzünden “kan pazarlığı”nı bir kenara bırakmış, Kuzey Irak’a girebilmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır hale gelmiştir.

Efendi savaş planını değiştirince Ankara’daki uşakların etekleri tuttu

50 yılı aşkın bir süredir emperyalizme hizmet etmeyi kendine ilke edinen Türk sermaye devleti, ilk defa kendini pahalıya pazarlama fırsatını yakaladığını sanarak sıkı bir kan pazarlığına girişti. Tayyip Erdoğan’ın pazarlık yapmadaki mahareti burjuva medya tarafından öve öve bitirilemedi. Ancak pazarlık fiyaskoyla sonuçlandı. Fiyatı yüksek bulan ve zamanı sınırlı olan efendi, tehditler eşliğinde “B planı”nı devreye soktu. Kendileri olmadan ABD’nin savaşı başlatamayacağını sanan işbirlikçiler fena halde yanıldıklarını anladılar, ama iş işten geçmişti.

Bush ve savaş çetesinin kendilerine bedel ödeyeceğini düşünen uşak takımı peşpeşe savaş zirveleri yaptı. Efendinin hiddetini yatıştırmak için her yola başvuruldu. Buna rağmen sonuç değişmedi.

Amerikan işgalci güçleri hem Türkiye’yi kullanmaya hem de Türk devletinin “hassasiyetlerini” yok saymaya başladılar. Türk-Amerikan ilişkilerinin sarsıldığı, bunun uzun vadede Amerikan uşaklarını zora sokacağı korkusuyla, ABD ne isterse pazarlık yapmadan yerine getirmeye başladılar. Öyle ki hava sahasının açılması önce TSK’nın Kuzey Irak’a girmesi şartına bağlanmış, tezkere meclisten geçtikten sonra hava koridoru bu gerekçeyle ABD uçaklarına hemen açılmamıştı. Ama Washington’dan yapılan bir açıklama ile hava sahası zaman geçirmeden açıldı ve bunun için herhangi bir şart koşulmadığı açıklandı. Sermaye basının attığı, “Irak’a girdik”, “Havayı verdik kararı aldık” gibi manşetler, bizzat devletin ilgili kurumları tarafından yalanlandı.

TÜSİAD’ından ordusuna, sermaye basınından hükümetine kadar tüm temel kurumlarıyla Amerikancı düzen güçleri, “stratejik müttefik”leri ABD ile olan ilişkilerinin zedelenmemesi için ellerinden gelen çabayı sarfettiler. Terörle mücadele, Ortadoğu dengeleri, Kafkasya ve Orta Asya stratejileri, İMF patentli ekonomik program gibi konularda Türk-Amerikan çıkarlarının ortak olduğunun altı çizildi. İşbirlikçi sermaye iktidarı, ABD emperyalizminin başlattığı paylaşım savaşına her aşamada destek vermeye hazır olduğunu bu vesileyle yeniden ilan etmiş oldu.

AKP hükümetinin kitleleri aldatma manevraları

İkinci tezkerenin reddedilmesinden sonra hükümet, Türkiye artık savaşın dışında kaldı havalarına girdi. Savaş gerekçesi ile gündeme gelen saldırıların nedeni de buna dayandırıldı. Birçok tüketim maddesine yapılan zammı savunan T. Erdoğan, bunu “barış istemenin bedeli” olarak değerlendirdi. Ancak yukarıdaki veriler savaş dışında kalma diye bir durumun söz konusu olmadığını net olarak gösteriyor. Erdoğan başkanlığında kurulan 59. hükümetin ilk elden yeni bir tezkereyi onaylatması da bunun göstergesi. Buna rağmen sermaye cephesi, meclisten geçirilen son tezkerenin sanki emperyalist savaşla bir ilgisi yokmuş gibi davranarak emekçileri aldatmaya çalışıyor. Böylece yıkım saldırısına karşı yükselcek mücadelenin önünü kesmeye çalışıyor. Kapitalistlerin örgütlü işçileri işten atarak başlattıkları örgütsüzleştirme saldırısı da bu planın bir parçası. Sendika ağalarının cenderesini henüz kıramayan işçi sınıfının örgütlülüğü parçalanarak direnme gücü dumura uğratılmak isteniyor.

Emekçilerin Türk devletinin savaş dışında kaldığı yalanına kanmayacakları ortadadır. Demagojilerle örtülmeye çalışılan emperyalist savaşa destek ve emekçilerin yıkımı programının amacına ulaşım ulaşmayacağı ise, işçi sınıfı ve emekçilerin emperyalist savaşa, içerideki destekçilerine ve yıkım saldırısına karşı yükselteceği direnişe bağlı olacaktır.

Sermaye devleti çıkmazda...

“Stratejik ortaklık” adı altında utanç verici bir uşaklık!

AKP'nin 58. hükümeti kurduğu günlerde “AB'ye üyelik” üzerinden kampanya yürütülüyor, AB'ye tam üyelik için takvim belirleneceği, bu sürecin Kıbrıs sorununun çözümü için de imkan yaratacağı propagandası arsız bir şekilde yapılıyordu. Ekonomik kriz ve sermayenin saldırıları altında bunalan emekçiler Avrupa hayalleriyle sersemletiliyor, AB'ye tam üyelik ile “mutluluk ve refaha” ulaşılacağı masalları anlatılıp duruyordu.

Oysa ortaya çıkan sonuç tam bir fiyasko oldu. AB zirvesinde Türkiye'ye takvim falan verilmedi. Kıbrıs konusunda Türk devletinin geleneksel politikasının terk edilmesi için basınç yapıldı. Erdoğan bazı çıkışlar yaparak bu sorunu çözüyoruz havalarına girdi. Ama AB konusunda olduğu gibi Kıbrıs konusunda da sonuç hezimet oldu.

Kan pazarlığı fiyaskosu

Sermaye iktidarı bu ve benzer sorunlarda çözümsüzlük yaşarken, ekonomik krizlerin yıkıcı etkileri sürerken, bu sefer emperyalist savaş gündeme geldi. Amerikan emperyalizmi tarafından Irak'a yapılacak saldırının dışında kalamayacaklarını bilen ABD uşakları, efendilerine yapacakları hizmet karşılığında yüklü bir meblağ talep ettiler.

Washington-Ankara arasında aylar boyunca süren, Türk tarafının zaman zaman aşağılanıp hakarete uğradığı pazarlıklar beklenenin aksine kan pazarlığı yapanlar açısından tam bir hayal kırıklığı oldu. 90 milyar dolar gibi yüksek bir rakamla pazarlık yürüten uşaklar, masadan elleri boş kalmak zorunda kaldılar. Türkiye'nin emperyalist savaşta aktif rol alması karşılığında alınacak milyar dolarları kasalarına doldurmaya hazırlanan TÜSİAD kodamanları, Türkiye'nin savaşa ABD safında katılması gerektiğini ısrarla tekrarlayıp durdular. Tezkerelerin meclisten geçmesi için çaba harcadılar. Buna rağmen yapılan hesap çarşıya uymadı ve ikinci tezkere, toplumsal muhalefetin etkisi altında kalan milletvekillerinin ret oyu ile meclise takıldı. Bu sonuç Bush ve savaş çetesini fena halde kızdırdı. İstedığımız tezkereyi zamanında meclisten geçirmediniz, verilen süre doldu, daha önce vadettiğimiz mali yardımı vermektен vazgeçtik dediler.

Dünya jandarması ABD'nin “stratejik ortağı” olmakla övünenler Washington'dan yapılan bu açıklama ile sarsıldılar. ‘Yıllarca yaptığımız hizmetin karşılığı bu mu?’ diye sızlansalar da, emperyalist savaşa her türlü desteği vermeye hazır olduklarını, “ancak demokratik bir ülke olan Türkiye'de meclisin kararlarına da saygı duyulması gerektiğini” dile getirme ihtiyacı hissettiler.

Türkiye emperyalist savaşın tarafı

“Mali yardım” paketini geri çeken ABD bu arada Türkiye'yi savaşın içine doğru itmekten de geri durmadı. Yeni bir tezkerenin biran önce mecliste onaylanmasını talep etti. Bunun üzerine zirve yapan devlet erkanı, uşaklığın bir gereği olarak, savaş için Türk hava sahasını açan ve TSK'nın Güney

Kürdistan'a girmesine olanak tanıyan yeni bir tezkereyi zaman geçirmeden meclise sevk edip onaylattı. Böylece efendinin talepleri anında karşılanmış oldu. Türkiye emperyalist savaşın bir tarafı haline getirildi, limanlarda, eski ve yeni kurulan üslerde, kara ve demiryollarında harıl harıl bir çalışma başladı. Bu defa hizmeti karşılığında herhangi bir talepte bulunma cesareti gösteremeyen sermaye devleti ABD'ye bedava askerlik yapmaya başladı. Yine de Bush yönetimi Türkiye'ye çok önem verdiğini dile getirmekten geri durmadı.

Bu gelişmeler üzerine ağız değiştiren işbirlikçiler, o ana kadar savaşa girmenin gerekçelerinden biri olarak gösterilen 6 milyar doların (en son bu fiyata anlaşmışlardı) çok önemli olmadığını, daha önce batık bankalardan sadece biri için bu kadar para harcadığını, dolayısıyla bunun abartılacak bir durum olmadığını söylemeye başladılar. Yani aylarca süren utanç verici, onur kırıcı pazarlıklar, ülkeyi

emperyalist bir savaşın içine sürmeleri karşılığında üzerinde anlaşacakları kan parası, eğer alabilselerdi, sadece bir batık bankaya ödenen miktar oranında olacaktı. Amerikan uşaklarını kaygılandıran sadece uçup giden dolarlar değildi. Zira yeni zamlar, ek vergiler, sıfır sözleşmeler vb. ile bu parayı emekçilerden gaspetmek için zaten harekete geçmişlerdi. Onları çıkamaza sürükleyen, kaygılandırıp diken üstünde bırakan asıl sorun, “hassas” oldukları konularda efendinin onları dikkate almamaya başlamasıdır. Bilindiği gibi Güney Kürdistan'da bir Kürt devletinin kurulmasını engellemek ve Musul-Kerkük petrollerinin Kürtler'in denetimine geçmesinin önüne geçmek Türk devlet politikasında savaş gerekçesi sayılacak kadar önemli. Bu her vesile ile dile getiriliyor. Bu yönde bir gelişmenin ortaya çıkması halinde bunun önüne geçebilmek için de Türk askerinin Kuzey Irak'a mutlaka girmesi gerekiyor. Türk devleti bu amacına ulaşabilmek için herşeyi yapmaya hazır hale geldi.

Emperyalist işgalciler ise bu konuda uşakları ile aynı fikirde değiller. Meclisten geçen tezkere, hava sahası ve TSK'nın Kuzey Irak'a girmesini kapsarken, ABD Dışişleri Bakanı Powell, “hava sahası ile Türk askerinin geçişi farklı olaylardır” dedi ve Türk askerinin bölgeye girmesini gerektirecek bir durumun söz konusu olmadığını, dahası bunun Türk-Kürt çatışmasına yol açabilecek tehlikeli bir adım olacağını sözlerine ekledi. Powell, TSK'nın bölgeye giriş gerekçelerinin sınır güvenliği, göç dalgası, terör saldırıları ve insani yardım olarak sıralandığını, ancak bu risklerin şimdilik oluşmadığını, dolayısıyla Türk tarafının kaygılanması için ortada bir neden bulunmadığını dile getirdi. Amerika'nın hizmetinde olan Barzani ve Talabani de yaptıkları açıklamalarda, bölgede Türk askerini istemediklerini, böyle bir girişimin istenmeyen çatışmalara yol açabileceğini dile getirerek ABD'ye destek verdiler.

Dikkate değer olan, “Kuzey Irak’a girmeden hava sahamızı açmayız” diyen devlet erkanının bu açıklamaların ardından kıvırtmaya başlamasıdır. Hemen öncesinde başbakan Tayyip Erdoğan, “hava sahamızı açtık, Kuzey Irak’a gireceğiz” diyordu. Powell’den sonra basına konuşan Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök ise, “Kuzey Irak’a göndereceğimiz birlikler ile hava sahamızı vermemiz, birbirinin şartı değildir. İkisi ayrı özellikleri olan konulardır” demek zorunda kaldı.

Türk-ABD ilişkilerinde uşakça kaygılar

Türk-ABD ilişkilerinde yaşanan sorunlar Ankara’daki uşakları fazlasıyla kaygılandırmaya başladı. Hem kendilerini affettirmek, hem de bir kenara itilmemek için efendileri önünde yerlerde sürünür hale geldiler. Önceleri Güney Kürdistan’a göndermeyi planladıkları asker sayısının yüzünü aşabileceğini söyleyen, oluşan yeni ortam sayesinde Musul-Kerkük petrolerine el koyma hayallerini kuracak kadar yüksekte uçanların kibirlerinden eser kalmadı.

Başlangıçta “hassas olduğunuz konuları biz de biliyoruz, onları gözeteceğiz” diyen Bush yönetimi, şimdi Güney Kürdistan’a giremezsiniz, girecekseniz bile bu tamamen bizim denetimimiz altında ve belirleyeceğimiz sınırlar içinde olacaktır demeye başladı. Bush’un Iraklı muhaliflerden sorumlu danışmanı Zalmay Halilzad da Ankara’da yürüttüğü görüşmelerde ABD’nin çizdiği sınırları ortaya koydu. Buna göre Kuzey cephesi açılırsa, ABD, daha önce 40-50 bin olarak öngördüğü bölgedeki Türk askeri sayısının 6 bini aşmasını istemiyor. TSK birlikleri en fazla 20 kilometre içeri girebilecek. ABD, Türk birliklerinde muharip asker ve zırhlı araç bulunmasına karşı çıkıyor. ABD aynı zamanda çıkış garantisi istiyor. Türkiye de olağanüstü durum son erince dönmeyi kabul etti.

Görüldüğü gibi, ABD Irak’ı işgal etmeyi başarabilirse, oluşacak yeni durumda Türkiye’ye en ufak bir söz hakkı ya da kısıtlı vermeyecektir. Hedefine ulaşmış bir emperyalist gücün bunu yapması mümkün değildir. O zaten işgal ve yağma amacıyla bölgeye gelmiştir. Yağmaladığı ganimetlerden elbette başkasına pay vermeyecektir.

Herşeye rağmen Amerikan emperyalizmi ile Ankara’daki işbirlikçileri arasındaki ilişkiler devam ediyor. Savaşın gidişatına bağlı olarak değişik boyutlar da kazanabilir. Nitekim Irak halkından beklemedikleri bir direniş görülen kalan saldırganlar, Kuzey cephesinin açılması üzerinde yeniden durmaya başladılar. İhtiyaç duymaları halinde Türkiye topraklarını en geniş bir şekilde kullanmak isteyecekler. Nitekim ABD Türkiye’ye 1 milyar dolar hibe ve 8.5 milyar dolar kredi vermeye hazırlanıyor.

Irak halkının emperyalist savaşa karşı ortaya koyduğu direnişin yayılması durumunda, ki gelişmeler bu yöndedir, ABD’nin Türkiye topraklarını çok daha etkin ve yaygın bir şekilde kullanacağı kesindir. Bunun karşılığında Amerikancı iktidar Washington’dan bazı kısıntılar alabilir. Ortaya atılan 8.5 milyar dolarlık kredi de bunu gösteriyor. Ama bu kısıntılar düzenin çıkmazlarını ortadan kaldırmak bir yana, savaşta üstleneceği aktif rol yüzünden daha da derinleştirecektir. İşbirlikçi sermaye iktidarının emperyalist savaşta daha etkin yer alması işçi sınıfına, emekçilere kısacası tüm anti-emperyalist güçlere ek sorumluluklar yükleyecek, daha kararlı, daha militan bir mücadeleyi yükseltmenin hayati önemini arttıracaktır.

ABD’nin kirli yalan makinesi parçalanıyor

Irak saldırısıyla birlikte ABD’nin kirli savaş makinesi tüm birimleriyle harekete geçmiş bulunuyor. Bunların başında da psikolojik harp dairesi geliyor. Bu birimin ürettiği ve yaydığı yalanlarla, sadece Irak halkı değil, tüm dünya halkları teslim alınmaya çalışılıyor.

Saldırıya eşlik eden yalan bombardımanı aslında füze bombardımanından çok önce başlamıştı. Daha ilk Körfez saldırısı döneminde başlatılan ve sonrasında da ara vermeden sürdürülen bu psikolojik saldırı, 11 Eylül’ün ardından daha da yoğunlaştırıldı. Bu süreç boyunca en sık dile getirilen şey Irak’ın kitle imha silahları bulundurduğu iddiası idi. Bu propaganda, Irak’tan ziyade diğer devletleri, özelde de Birleşmiş Milletleri ve dünya halklarını hedef alıyordu. Bu dönem boyunca sistemli biçimde sürdürülen dezenformasyon faaliyeti ve hızlandırılan görüşme-anlaşma-ittifak trafiğiyle saldırı için devletlerden destek toplanmaya çalışıldı. Dünya halklarına yönelik ise en azından tarafsızlaştırma hedeflendi. Yaşandığı dönemde, müdahale şöyle dursun, gündeme bile getirilmeyen Halepçe katliamı, Saddam’ın nasıl bir kanlı diktatör olduğunu ve iktidardan indirilmeyi hakettiğini kanıtlamak üzere, döne döne anlatıldı.

Dünya halklarının yükselip /yaygınlaşan tepkisi ABD dezenformasyonunun ne kadar “başarılı” olduğunu gösteriyor. ABD bu kez İngiliz ortaklığı ve bir-iki küçük uşak dışında kapitalist-emperyalist dünyadan tek bir destek bulamadığı gibi, dünya halkları cephesinden de tarihi boyunca karşılaşmadığı düzeyde bir tepki görüyor. Halkların tepkisi, ABD emperyalizmine olduğu kadar, işbirlikçilik yapan ya da tarafsızlık adı altında ABD saldırganlığını destekleyen iktidarlara da yöneliyor.

Emperyalizmin yalan makinesine tekrar dönersek; savaşın fiilen başlamasıyla birlikte Pentagon’un ilgili dairesi, daha saldırının ilk gününden yalan bombaları savurmaya başladı. Bunu öylesine abartılı bir tarzda yaptı ki, artık Amerikan medyası üzerinden yayılan haberlere çocuklar bile inanmıyor.

Örnekeleyecek olursak; daha savaşın ilk gününde Umm Kasr’ın düştüğü iddia edilmişti, ama günler sonra hala Umm Kasr’a giremediler. Savaşın ikinci gününde Saddam’ın öldürüldüğü, Savunma Bakanı’nın teslim olduğu, Irak ordusunun kitlesel biçimde teslim olmaya başladığı haberleri geçiliyordu. Bu haberlerin üzerinden saatler geçmeden Irak televizyonu ve bölgedeki diğer haber kuruluşlarının yayınlarıyla bunlar bayağı yalanlar olduğu anlaşıldı. Birinci Körfez Savaşı’nın dersleriyle, bu kez Irak yönetimi de enformasyonu etkin biçimde kullanmaya çalışıyor. Gerek Irak halkı gerekse dünya halklarının gelişmeler hakkında günü gününe bilgilendirilmesiyle emperyalist yalan makinesinin çarkları kırılmaya başladı.

Ancak, emperyalist yalan makinesini işlevsizleştiren asıl etken, sıcak savaşa ilişkin

gelişmeler oldu ve olmaya devam ediyor.

Hatırlanacağı gibi, emperyalist medyada, emperyalist savaş makinesinin reklamından geçilmiyordu. Amerika’nın yığıldığı silahların sadece miktarı değil, ne kadar modern, ne kadar öldürücü, ne kadar güçlü, ne kadar “akıllı” olduğu da beyinlere çakılıp durdu. Ancak saldırının daha ilk günlerinde bu güçlerin sınırları ortaya çıkmaya başladı. ABD’nin o milim şaşmayan akıllı füzeleri, kilometreler şaşarak İran’a, Suriye’ye, Türkiye’ye düşmeye başladı. Masal canavarları gibi gösterilen (ve buna yarasız sıfatlarla adlandırılan) uçakları, helikopterleri, Iraklı köylülerin tüfekleriyle avlandı. Çok özel eğitimlerden geçirilmiş (ve Hollywood senaryolarında yenilmezleştirilmiş) komandolarının, kameralar karşısında korkudan donmuş, dili tutulmuş halleri El Cezire televizyonu tarafından milyonların gözü önüne serildi. Bu ise insanlara bir gerçeği bir kez daha hatırlatmış oldu: Emperyalist savaş makinesi ne derece büyük ve korkunç olursa olsun, halkların haklı mücadelesi karşısında parçalanmaya mahkumdur.

Amerika bunu Vietnam’da yaşadı. O dönemde de dünyanın süper gücüyü. Onun savaş makinesiyle ölçülecek güç ve büyüklükte başka bir ülke yoktu. Silahları en modern, askerleri en eğitilmiş, askeri teçhizatı en donanımlı o idi. Vietnam ise ABD’nin ancak en küçük eyaletiyle karşılaştırılabilecek boyutlarda (toprak ve nüfus olarak) bir ülkeydi. Ancak bu savaş ABD emperyalizminin büyük hezimetle sonuçlandı. Çünkü ABD askerleri işgalci bir ordunun paralı neferleriydi. Vietnam halkı ise kendi yurdunu, sevdiği he şeyi, geçmişini ve geleceğini savunuyordu. Tıpkı bugün Irak halkının yaptığı gibi...

Bugün Irak’ta, savaşın daha ilk saatleri-ilk günlerinde ABD’nin yalan makinesi altedilmiş bulunuyor. Sıra savaş makinesinin parçalanmasında. Irak halkının ölümüne direnişi ve dünya halklarının dayanışmasıyla, çok uzak olmayan bir zaman içinde sıra ona da gelecek. Bundan kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Irak halkının direnişi emperyalistlerin kolay zafer beklentisini boşa çıkardı!

Kirli savaşa özel savaş medyası

Pentagon Irak'a saldırıya geçmeden önce yüzlerce gazeteciyi birliklerine entegre ederek, onlara savaş atmosferine uyum eğitimi gördürerek, gelişmelerin iletişim boyutunu baştan sona kadar kendi denetimi altında tutmayı planladı. ABD'nin en ileri düzeydeki sorumluları, özellikle de Beyaz Saray sözcüsü Ari Fischer gazetecilere önden tehditler savurmayı da ihmal etmemiş; "Tanığı olacağınız olayların aksettirilmesinde askeri denetime sadakatle uymak zorundasınız, tersi bir durumda önce kendinizi, ailenizi düşünün!" demişti.

Pentagon, savaş cephesinden verilecek haber ve görüntülerle bir yandan dünya kamuoyunu yönlendirmeyi ve Irak halkının moralini sabote etmeyi planlarken, öte yandan ABD halkını yatıştırmayı ve askeri birliklerinin moralini yüksek tutmayı hesaplıyordu. Böylece, ABD'nin savaş makinası iletişim alanında '91'de elde ettiği deneyimi tekrarlayacaktı.

Bu kez '91 başarısı yaşanmadı. Ama medya Pentagon'un ağız ile konuşmaya devam ediyor. Günlerdir bomba ve füze yağmuruna tutulan Irak kentlerinde bir toplu kıyım yaşanırken, sokak çatışmasını göze alamayan işgal güçleri yerleşim birimlerini top ateşine tutup kitleleri aç-susuz bırakırken, medya birkaç düzine Amerikan ve İngiliz asker kaybı için ağıt yakıyor. Ülke baştan başa ateşe tutulmuş, dehşete boğulmuş durumdayken aynı medya Irak'ın ele geçirdiği birkaç savaş esirine iyi muamelede bulunup bulunmayacağını sorguluyor.

Buna rağmen, gelişmeleri aktarmada geçmişe göre nispi bir değişimin olduğu görülüyor. "Cerrahi vuruş", "yan zarar", "temiz savaş" kavramlarını bu kez kullanmaz oldular. Kaba savaş borazanlığı, yerini son derece tarafsız davranıyormuş izlenimi veren, ama özünde Irak'a ateş püskürtmek için fırsat kollayan bir yönetime bıraktı. Bugüne kadar, belki de müttefik kuvvetlerin birbirlerini kurşunlamaları nedeniyle, medya Irak halkına yüklenmenin dozunu arttırmadı. Her halükarda, medya ilk Körfez Savaşı'ndan bu yana kendi kendisini çok teşhir etti, bir yalan makinası olduğunu kanıtladı ve itibarının bozulduğunu gördü.

Bunu onarmanın gerekliliğinin yanı sıra, emperyalist güçler arası çıkar çatışması kendisini medya tekellerinin tavrında da ortaya koymaktadır. Artık Saddam'ın Irak'tan kovaladığı CNN'in haber ve yorumları başkaları tarafından aynen tekrarlanmıyor. Değişik medya grupları arasındaki rekabet, gazetecileri ihtiyatlı davranmaya zorluyor. Yer yer verilen haberlerin askeri kaynaktan geldiği belirtiliyor. Hatta bazen verilen haberin başka kaynaklarca doğrulanması gerektiği ima ediliyor. Böyle olunca, Pentagon'un sıkı tutmayı öngördüğü ipin ucu kısmen

de olsa elden kaçıyor, sansür çiğnenmeye başlanıyor. ABD'nin iddialarını çürüten, söylemini ve konumunu kundaklayan kısmi de olsalar bazı veriler su üstüne çıkabiliyor. Örneğin, Basra isyanının yalan olduğu bu çekişmeler sayesinde doğrulandı.

Yanlış hesaplar Bağdat'tan döner

Medyanın tek taraflı tavrına rağmen, bu savaşta ABD emperyalizminin hesaplarının çok erken bozulduğu çok kısa sürede anlaşıldı. Bu hesaplardan ilkinde kısaca değinmek gerekirse; ABD, Saddam

Ama bunlar "Irak'a özgürlük" operasyonuna açıktan katılmayı tercih etmiyorlarmış. Eritre, Etiyopya ve Arnavutluk'un ağızına bakmak konumuna düşen ABD için bu durum tam anlamıyla bir rezalettir. Kısacası ABD, Irak'a saldırısının daha ön hazırlıklarını yürüttüğü bir aşamada ilk fiyasko ile karşı karşıya kaldı ve tecrit oldu.

Yerinden oynayan taşlar, boşa düşen hesaplar

Bu ilk fiyasko bir bakıma çorap söküğünün başlangıç noktasını oluşturdu. Onu izleyen gelişmelerin önemli bir bölümü ABD açısından bir domino oyununu çağırıyor. Oysa, Pentagon tam da domino teorisini Irak'a uygulamayı planlıyordu. Bu oyunun ortaya çıkaracağı sonuçlardan çok şey bekliyordu. Saldırı başlar başlamaz, Irak'ın en temel alanlarda yıkılacağı, başlıca dayanaklarının dominoların birbirlerini düşürdüğü gibi çökeceği hesaplanıyordu. Washington'un sineye çekmek zorunda kaldığı ikinci fiyasko ise, yine saldırı başlamadan önce en sadık müttefiği Türkiye ile olan ilişkilerine ortaya çıktı. Çantada keklik gözü ile bakılan Ankara ile bir anlaşmaya varılamaması ABD açısından sadece politik bir hezimet teşkil etmedi. AKP hükümeti hizmetine soyunduğu efendisinin dayatmaları ile toplumun savaş karşıtı tavrı arasında sıkışıp kaldı, ezildi ve sonuçta kendisini pazarlama olanağı dahi bulamadı. Son anda bir joker gibi masaya konan tezkere de işe yaramayınca, Pentagon'un savaş planları en kritik bir anda altüst oldu. Her ne kadar

diktatörlüğünü, onun kitle imha silahlarına sahip olduğunu ve bunları Halepçe'de kullandığını argümanlaştırmakla dünyanın en azından önemli bir bölümünü yedeğine alabileceğini sanıyordu. Aynı şekilde, Washington, BM Güvenlik Konseyi'nin daimi olmayan üyeleri Kamerun, Gine gibi devletleri bir avuç dolar karşılığında satın alabileceğini sandı. Bu hesaplar tutmadı. Üstelik, toptan çöken bu hesaplar beraberinde uluslararası ilişkileri darmadağın etti, ABD'nin en sağlam gözükken ittifaklarını zedeledi. Sonuçta ABD, aralarında Eritre, Etiyopya, Arnavutluk, Bulgaristan türünden zayıf güçlerin ezici çoğunluğunu oluşturduğu 30 devletten ibaret bir koalisyon kurabildi. Söz konusu koalisyon ya da özgün adı ile "müttefik güçler" birliği öyle bir sağlamlık arz ediyor ki, en gözde üyelerinden olan İtalya'nın başbakanı Berlusconi, "Saddam rejiminin yıkılmasını ve safında yer almaktan onur duyduğum koalisyonun zaferini candan istiyorum, ama Irak'a bir tek İtalyan askeri göndermem" diyebiliyor.

Bu koalisyonun bir de gizli takviye güçleri bulunuyormuş. Colin Powell'in beyanatlarına göre "Uluslararası cemaat" adına hareket eden "müttefik güçler" 15 başka devlet tarafından destekleniyormuş.

Washington "Türkiye'ye ihtiyacımız yok, B planının devreye koyuyoruz" dese de, ihtimal verilmeyen politik ve askeri rezalet ortada.

ABD birlikleri Irak'ın iktidar odağı Bağdat'ı kuşatmak için çetin çatışmaları göze alarak Irak çölünü boydan boya arşınlamak zorunda kaldılar. ABD öyle bir çamurda saplandı ki, ağızda gevelediği "B planının"ın ne olduğunu dahi tam açıklayamaz duruma düştü. Irak'ı işgal etmenin en kolay yolu kuzeyden cephe açmaktı. Bu nedenle halen bundan vazgeçmiş değiller. Hem mesafe, hem iklim koşulları, hem de işbirlikçi Barzani/Talabani çiftinin desteği ABD birliklerinin işini kolaylaştırırdı. Irak'ı iki koldan işgal etmenin tek yolu, Türkiye üzerinden kuzeyden ve Kuveyt üzerinden güneyden saldırmaktı. Bunun başka bir alternatifi yok. Doğu'da İran, batıda da Suriye ile Ürdün var. İlk iki ülkenin ne yöneticileri ne de halklarının böyle kirli bir işbirliğine girmeyecekleri açık. Geriye Ürdün ve güneyde Suudi Arabistan kalıyor. Ürdün kraliyeti yeminli bir ABD uşağı olmasına karşın, ülkenin 6,4 milyonluk nüfusunun yarısı Filistinliler'den oluşuyor ve dolayısıyla birçok açıdan riskler taşıyor. Suudi Arabistan seçeneği ise, Pentagon'un savaştan önce birliklerini menzili çok

daha uzun bir çöl fırtınasında sınıması anlamına geliyordu. Onun için, Washington A planını tanımlamakta ve detaylandırmakta hiç zorlanmadı. Kuveyt'ten Güney cephesi açılıyor, Kuzey'den Türkiye üzerinden Irak ikinci bir cephe ile kısıpaca alınıyor ve Arap dünyasını nötralize etmek için Bush Filistin halkına bir devlet bile armağan edebiliyordu. Ama tüm çabalara rağmen bu plan boşa çıktı.

Fiyasko üstüne fiyasko

Saldırının arifesinde patlak veren bu iki fiyaskoyu, silahlar konuşmaya başladığı andan bu yana yenileri izliyor. Bunların en önemlilerini sıralamadan önce üzerinde durulması gereken konu şu : Pentagon'un kurmayları birçok argüman kullanarak savaşın kısa süreli olacağını iddia ettiler. Hazırlıkların esası görünürde bu hesap üzerine bina edildi. ABD'nin en ileri düzeydeki politik ve askeri sorumluları saldırının çok hızlı, şiddetli ve yoğun olacağını detaylı rakamlarla açıkladılar. ABD ordusunun Irak'ta eşine rastlanılmamış bir dehşet saçacağını ve Saddam rejimine göz açtırmadan belini kıracağını savundular. Bu arada ABD ordusunun başka ihtimal ve güçlükleri göz ardı ettiği elbette iddia edilemez. Ama, Pentagon'un askeri keskinliğinin Bush idaresi tarafından aynen olduğu gibi politik ve diplomatik arenaya taşınması ortaya öyle bir durum çıkardı ki, her şey çok kısa süreli ve sonucu kesin bir savaş senaryonuna endeksledi.

Burada önemli olan boşa çıkmış iddiaların kendileri değil, yarattıkları sonuçlardır. Durgunluk içinde kıvranan sermaye piyasası çok kısa süreli olacağına inandığı savaşın başlangıç tarihini dört gözle bekliyordu. ABD borsası Bush'un ateş emrini vermesini beklemeden yükselişe geçti. Yani sermaye kısa süreli savaşın önden garantilenmiş sonuçları üzerine spekülasyona girişti, vurgun vurmaya kalkıştı. Çünkü ABD'nin militarist üstünlüğü, ABD ordusunun ilk Körfez Savaşı'ndan bu yana yürütülen seferlerden tuzu kuru dönmesi, Irak halkı hakkında çoğu kez salt ön yargıya dayalı tanımlamalar hep böyle bir kanıyı güçlendirir nitelikteydi. Çatışma alanındaki somut gelişmeler ise bu beklentileri sahiplerinin kursağında bıraktı. Tahminleri tutmayan sermaye piyasası bu kez kendisini uzun süreli, yıpratıcı ve masraflı bir savaşa göre konumlandırmak zorunda kaldı. Bu demektir ki, mevcut iktisadi durgunluk daha da ağırlaşacak, yatırımlar askıya alınacak, savaş ihtiyaçları dışındaki üretim kapasitesi düşecek ve işsizlik oranı çığ gibi yükselmeye devam edecektir. Daha şimdiden borsa endeksleri düzenli bir düşüş eğrisi izlerken petrol fiyatları yükseliyor. Hava taşımacılığı ve turizm gibi sektörlerde daha şimdiden krizler yaşanmaya, toplu işten atma tehditleri gelmeye başladı.

Irak ordusu ve güvenlik güçleri ilk silah sesini duyar duymaz teslimiyet bayrağını dalgalandırmadılar. Oysa, Amerikan-İngiliz birlikleri Irak sınırını aşmaları günün erken saatlerinde tüm dünya televizyonları teslim olan Irak askerlerinin görüntülerini ekrana getirmeyi ihmal etmedi. Kuveyt sınırında çölde ellerinde beyaz bez parçaları tutuşturulmuş bir düzine insan, kameralar önünde bir ileri bir geri koşuruluyor. Yorum aynen şöyle : *"Beklediği üzere Irak ordusu ilk firesini verdi. Koalisyon birlikleri ilk savaş esirleriyle yüzyüze geldiler. Üstlerinde haki renkten elbise olan ve muhtemelen alt kademedeki askerler boş yere savaşmayı reddederek koalisyon birliklerine teslim oldular"*. Oysa gerçekte manzara başkaydı. İlk esirler hallerinden pek memnundu, üstlerinde haki renkli elbiseler değil mavi iş tulumu bulunuyordu. ABD birlikleri, bu oyun ciddiye dönüşür ve esas esirler gelir umudu ile birkaç gün bu görüntülerle teselli oldular, ama sonuçta foya ortaya çıktı. İlk bir gerçeği

yansıtmış gibi yorum yapan medya, ardından figüranların çevredeki fabrikalardan getirilmiş işçiler olabileceğini ima ederek konuyu kapattı.

Doların gücü halkları ve insanlık onurunu satın almaya yetmez

Bir başka fiyasko Irak halkının kendisini *"kurtarmaya"* gelen işgal güçlerini Amerikan bayrakları ve çiçek demetleri ile karşılayarak bağrına basmaması. Oysa ABD, Irak toplumunun bünyesinde müttefik bulabilmenin kolay olacağını sanıyordu. Kuzeydeki Barzani/Talabani ikilisini saymazsak, ABD'nin umut bağladığı kesim, '91'de tuzağa düşürülmüş ve ağır bedeller ödemiş Basra yöresindeki Şiiler'di. Umutlar gerçekleşmeyince Şiiler'e Londra'dan açık isyan davetiyesi çıkartıldı. Tony Blair Irak halkına seslenerek ve özellikle de Şiiler'i kastederek özetle, *"bu kez bize güvenin, 1991'da olduğu gibi sizi ortada bırakmayacağız"* dedi ve Saddam rejimine karşı ayaklanın çağrısında bulundu. Aradan bir gün bile geçmeden İngiliz basını İngiliz subaylarını kaynak göstererek, *"Basra'da ayaklanma var, Saddam'ın ordusu ve milisleri ayaklanan kitleyi top ateşine tuttular"* haberini yaptı. Kentte bulunan tek gazeteci El Cezire muhabiri *"ben ayaklanma görmedim"* diyor, ama İngiliz subaylarının dedikodusu bir haber olarak 24 saat boyunca tekrarlanıp duruyor. Medya bu dedikoduya dayanarak Saddam rejiminin sonunu ilan etti ve savaşın sonunun yakın olduğunu açıkladı. Çünkü, Irak'ın Güneyi Basra'daki bir Şii isyanı ile Kuzey'de Kürtler'in tavır birleşirse, Bağdat rejiminin ülke üzerindeki otoritesi sınırlanmış, saldırgan güçlerin önyargıları da böylece doğrulanmış olacaktı. Ama Şiiler Kürtler gibi işgal güçlerinin eteklerine yapışmadılar, onurlu davranarak bu umudu da sahiplerinin kursaklarında bıraktılar.

Madalyonun bir yüzü bu. İşin aslı ise bambaşka bir gerçeği ortaya çıkarıyor. ABD ordusu daha Irak'a girmeden, özellikle Ürdün'de sınıra yakın bölgede dev çadır kentler kuruldu. Yiyecek, içecek ve sağlık malzemesi depolandı. Irak'tan akın akın mülteci geleceği hesaplandı. Seferber edilen personel halen çadırların gölgesinde bekliyor. Ama bir tek Iraklı bile sınırı aşıp bu çadırlara sığınmış değil. Irak halkı işgal kuvvetlerine pabuç bırakmıyor, ülkesini savunuyor.

Dahası, beklenilenin tersi yönünde gelişmeler yaşanıyor. Sadece Ürdün'ü örnek vermek gerekirse, bu ülkede çok sayıda Iraklı göçmen işçi çalışıyor. Irak toprağına ilk ABD mermisi düştüğü andan itibaren bu işçiler bir insan seli gibi Irak konsolosluğına hücum ettiler. Pasaport işlemlerini tamamlayarak bir an önce ülkelerine dönmek için birbirleriyle yarıştılar. Konsolosluğun daracık salonu bir eylem alanına dönüştü, mahalle savaş marşlarıyla inledi. Bu insanlar büyük bir onur ve gururla kendi ülkelerini savunmaya,

kendi insanlarıyla birlikte omuz omuza işgalci güçlere direnmeye gidiyorlar. Günümüzde insanlık değerlerinin, haysiyetinin dolarla satıldığı bir ortamda Iraklı işçilerin bu yurtsever tutumu gurur vericidir. İş bu derece aşık olunca, Avrupa medyası türkü söyleyerek ülkelerine dönen Iraklı işçilerin görüntülerini ekrana getirirken, kendisinde *"bunlar Saddam diktatörlüğünü savunmaya gidiyorlar"* deme gücünü bulamadı.

Hesaplar tutmayınca planlar değişmeye başladı

Bu arada ABD ile İngiltere arasında pürüzler belirmeye, ganimet çekişmesi uç göstermeye başladı. Blair hükümeti İngiliz birliklerinin zayıflığını ve müttefiğinin yayılım ateşine hedef olmalarını kamuoyuna açıklamakta zorluk çekiyor. Fakat Bush-Blair sürtüşmesine neden olan 'dost ateşi' değil, savaş sonrası döneme ilişkin konulardır.

İngiliz halkının Blair hükümetine karşı tavır almasının sebebi, Irak krizinin çözümünü BM'den alınarak Pentagon'a emanet etmesinden kaynaklanıyordu. Blair savaşın sonuçlanmasının ve Saddam rejiminin devrilmesinin ardından dosyayı yeniden BM'ye havale ederek, hem kamuoyunda kendi konumunu onarmayı hem de karşı karşıya geldiği diğer müttefikleri ile İngiltere'nin ilişkilerini düzeltmeyi hesaplıyor. Fakat Londra hükümetinin bu önerileri Beyaz Saray'ın hesaplarıyla çelişiyor. Çünkü, ABD'nin savaş sonrası döneme ilişkin yeni rejimin atanmasından tahribatın onarımına kadar kamuoyuna açıklanmış somut planları bulunuyor. Irak'ın petrol kuyularının modernleştirilmesinden yol ve liman gibi alt yapı tesislerinin onarımına kadar bir dizi ihale planı hazırlandı. Başkan yardımcısı Cheney'in ortağı olduğu şirket ihalenin önemli bir payını ele geçirdi. Fakat savaşın izleyeceği seyir, olayların akışına göre bukalemun gibi renk değiştiren Bush idaresini bu konuda tavır değiştirmeye zorlayabilir. Onun içindir ki düne kadar falanca generali Bağdat'da askeri vali atayacağız diyen Bush idaresi, bugün Irak halkına direnişi yatıştırıcı mesajlar gönderiyor, *"kendi geleceğinizi kendinizin tayin etmesi gerekir, dışarıdan dayatma düşünülemez"* diyerek lafi geveliyor.

Halkların soluğu emperyalist haydutların ensesinde

Savaşın kısa sürmeyecek olmasının sonuçlarından birisi de savaş karşıtı kitle hareketinin izlediği seyir ve kazandığı önemdir. Irak'ın birkaç gün içerisinde çökmemesi ve direnmeye devam etmesi ABD'nin bu bağlamdaki hesaplarını altüst ediyor. Saldırısı önceleyen dönemdeki kitle gösterileri ciddi bir savaş karşıtı dinamiğin gelişmeye başladığının ilk işareti oldu. Eğer ABD savaşı kısa sürede sonuçlandırmış olsaydı, bu dinamiğinin önü kesmek zor olmazdı. Böyle bir durumda devrik Saddam diktatörlüğünün teşhirini kolaylaştırır, ABD birliklerinin Irak halkını eli kanlı bir caniden kurtarmak için bedel ödeyerek yaptığı fedakarlık kutsanır ve tüm bunlar kitle hareketine karşı propaganda malzemesi olarak kullanılabilir.

Savaşın uzaması gündemin bu maddesinin yürürlüğe konmasını erteledi. Gelinek yerde tüm dikkatler savaş ve onun kirli boyutları üzerinde yoğunlaşmış bulunuyor. Vietnam sendromuyla malül ABD'nin en çok korktuğu da böyle bir durum idi. Başka bir ifade ile bombaların dehşeti savaş karşıtı

cereyanı susturamadı. Tam tersine, sürenin uzaması savaş karşıtı gösterilerin daha da güçlenerek süreklilik kazanmasına yol açtı. Dünyanın dört bir yanında gününbirlik sokağa dökülen kitleler eylemleri ile ABD'nin politikasını teşhir etmeyi sürdürürken, öte taraftan da medyanın bunu işlemeye başlaması kitle hareketini ve eylemleri dolaylı olarak kamçılıyor. Oysa '91'de Irak, dünyadan nerdeyse yalıtılmış bir şekilde sessizce kendi kaderine terk edilmiş, bütün koşullar aleyhine kullanılmıştı. Bugün Tokyo'dan Seattle'a, Sidney'den Buenos Aires'e kadar dünyanın her yerinde ortaokul öğrencilerinden ikinci emperyalist savaşın bedelini ödemiş nesillere kadar, farklı toplumsal kategorilerden insanlar Irak halkı ile dayanışma gösterileri düzenliyorlar. Böyle olunca, Irak halkının direnişi ile savaş karşıtı cereyan birbirlerini karşılıklı olarak besleyip güçlendiriyor ve ABD daha güçlü bir tepkinin hedefi olmaya devam ediyor.

Başarısızlık haydutları daha canice yöntemlere itebilir

ABD emperyalizminin Irak saldırısında daha başlangıçta yaşadığı fiyaskolar serisi Beyaz Saray'ı çileden çıkartıyor. Bu rahatsızlık kendisini değişik cephelerden hissettiriyor. Bir taraftan ABD birliklerinin içinde buldukları durum rasyonalize ediliyor, bölgeye takviye güçler gönderiliyor, Kuzey'den derme çatma bir cephe açılmaya çalışılıyor. Öte yandan, ABD ve İngiltere kamuoyu bozulan hesaplara alıştırmak isteniyor. Düne kadar Irak'ı bir lokma gibi yutacaklarını ilan edenler, bugün, "biz savaşın çetin ve uzun süreli olacağını, fedakarlık gerekeceğini zaten biliyorduk, hazırlıklarımızı ona göre yapmıştık, savaş senaryomuz öngörüldüğü biçimde uygulanıyor" diyorlar. Oysa Afganistan'a da aynı iddia ile girmişlerdi. Esas hedef diye tanımladıkları Usema Bin Ladin'i bulamayınca ve Talibanlar'ın önderi Molla Ömer ABD özel kuvvetlerinin burnunun dibinden kaçıp izini kaybettirince, masum sivilleri kurşuna dizerek intikam almaya çalıştılar. Irak'ta hedeflerine istedikleri sürede ve biçimde ulaşmalarını onları çileden çıkartıyor, tahrip ve imha yöntemlerine başvurmaya götürüyor.

Öte yandan, Beyaz Saray dünyaya ultimatom yağıdırıyor: "Iraklı diplomatları sınır dışı edin!", "esir düşen ya da öldürülen askerlerimizin görüntülerini televizyonlarda göstermeyin, sansür koyun!" Sansürü arzulanan biçimde uygulamayan televizyon şirketlerine ateş püskürtüyor Pentagon. Bunu yapanlar "Cenevre anlaşmasını ihlal ediyor, insan haklarına saygısızlık yapıyorlar" diye çıkışıyor. Rusya'ya "siz Irak'a askerlerimizin hayatlarını tehlikeye düşüren silah sattınız, kesin kanıtları elimizde" deniliyor. Ama Moskova kanıtları talep edince aldığı cevap "veremeyiz" oluyor.

Tüm bu sataşma kampanyasının doruk noktasını Irak'a çok daha farklı ölçekte bir saldırının ön hazırlıkları oluşturmaktadır. Saddam rejiminin sıkıştığı an kimyasal silah kullanma ihtimali işgal güçlerinin sıkıştıkları son günlerde sık sık gündeme getirilmeye başlandı. Askeri uzmanlar böyle bir olasılığa ihtimal vermiyorlar. Tarafların birbirlerine yakın mesafede olduklarını ve çatışmaların kent civarlarında sürdüğünü, dolayısıyla Irak'ın kimyasal silah kullanmasının kendi birliklerini de tehlikeye atacağını söylüyorlar. Ayrıca, dünyada muazzam bir dayanışma dalgasının yükseldiği bir ortamda Irak ordusunun kimyasal silah kullanmasının ağır politik bedelleri olduğu da açık.

Washington ve Londra'nın işgal edilen bölgelerde kimyasal silah depolarına rastlamadıklarından dolayı rahatsız oldukları görülüyor. Saldırılarına sonradan da olsa dayanak yapacakları bu silahların mutlaka Bağdat'ta saklı tutulduğunu iddia ediyorlar. Ama, öte yandan da birliklerimize karşı kullanılacak propagandasını yapıyorlar. Bu durum '91 savaşını çağırıştırıyor. O dönem Irak rejimi çok daha zinde ve elinde belli askeri olanakları olmasına rağmen böyle bir yöneme başvurmamıştı. Karşılığının hemen nükleer bir misilleme olacağını biliyordu. Ayrıca, nükleer tehdit, yıllar sonra kamuoyuna varlığı açıklanan ama içeriği yayınlanmayan bir mektupla Bush'un babası tarafından Saddam'a iletilmişti. Saldırının temel dayanaklarından biri olan kimyasal silah faktörü, konunun toplamı içinde ele alındığında, bir entrika olma riski taşıyor. İşgal kuvvetlerinin Bağdat'a girmeyi başaramamaları ve askeri bir hezimetle yüzyüze gelmeleri halinde, ABD "şerefini" kurtarmak için pekala böyle bir pislige bir kez daha başvurabilir.

Emperyalist savaşa karşı halkların ve emekçi kitlelerin dinmeyen eylem dalgası

Amerika

22 Mart Cumartesi günü çeşitli kentlerde yapılan gösterilerin en büyüğü 250 bin kişilik

katılımla New York'ta gerçekleşti. Polisin müdahale ettiği gösteride birçok kişi tutuklandı. Washington'da göstericiler kent merkezinde yürüyüp, Beyaz Saray yakınlarında toplanıp "Devlet terörüne hayır!", "Petrol için savaşa hayır!" sloganları attılar. San Francisco'da Vietnam savaşından sonra en büyük gösteri yapıldı. Şikago, San Francisco ve Los Angeles'te göstericiler polisle çatıştılar. San Francisco'da 1300 gösterici tutuklandı.

Arjantin, Şili, Venezuela

Arjantin'de onbinlerce öfkeli gösterici sokaklara döküldü, çatışmalar yaşandı.

Şili'nin başkentinde yaklaşık 10 bin kişi emperyalist savaşı lanetledi.

Venezuela'da dini kuruluşların insiyatifinde savaş karşıtı eylemler düzenlendi.

Kanada

Çeşitli kentlerde onbinlerce kişinin katıldığı gösterilerin en kitleli yaklaşık 200 bin kişilik katılımla Montreal'de yapıldı. ABD konsolosluğu önünde bayraklar yakıldı, "Bush terörist!", "Savaşa hayır, barış hemen şimdi!" sloganları atıldı.

Avustralya

Bu ülkede hemen hergün protesto gösterileri düzenleniyor. Savaşın başlamasının ardından Avustralya'da toplam 100 bini aşkın kişi emperyalist savaşı ve kendi hükümetlerinin tutumunu protesto etti. Sydney'de 50 bin kişi savaşın derhal durdurulmasını istedi. Melbourne ve Canberra'daki eylemler ise on binlerce kişinin katılımıyla gerçekleşti. Eylemler birçok sendika, sol parti ve savaş karşıtı kuruluş tarafında organize ediliyor.

Yeni Zelanda

Başkent caddelerinde 5 bin kişi savaşa karşı öfkelerini haykırdı. Avustralya başbakanını katil ilan eden göstericiler ABD konsolusluğuna kadar yürüdüler. "Sizin kanlı savaşınızı istemiyoruz!" sloganı haykırıldı ve elçilik binasına kırmızı boya torbaları ve tuvalet kağıdı atıldı. Ayrıca Auckland ve Christchurch kentlerinde de gösteriler düzenlendi.

Endonezya

Ülkenin 10 ayrı kentinde yapılan protesto eylemlerinin en büyüğü bir sanayi kenti olan Surabaya'da yapıldı. 2000 kadar öğrenci ise Amerika ve İngiliz bayrakları yakarak savaşın temsilcilerini protesto etti.

Yemen

Başkent Sana'da 30 bin kadar gösterici Amerikan konsolusluğuna girmek için polisle çatıştı. Çatışma alanına ordu takviye güç olarak getirildi. Çatışmalarda biri polis olmak üzere 3 kişi yaşamını kaybetti.

Bahreyn'de de 2000 kişinin katıldığı gösteride polisle çatışıldı. Polis göstericilere ateş açtı.

Ürdün'de sokaklara dökülen 4000 kişi polisle çatıştı. Al-Hussein Üniversitesi'nde ise 3000 öğrenci savaşı protesto etti.

Filistin

30 bin kişi sokaklara dökülerek Irak savaşını protesto etti. ABD ve İsrail bayraklarını yakan göstericiler ABD'ye destek veren Arap ülkelerini hain ilan ettiler. Ayrıca Gazze'de 100 bin kişi savaşa karşı yürüdü.

Lübnan

Başta Beyrut olmak üzere bir çok kentte yapılan gösterilere 100 bini aşkın kişi katıldı. Yürüyüşte ABD, İngiltere ve İsrail bayrakları yakılarak Bush, Blair ve Şaron aleyhtarı sloganlar

atıldı.

Afganistan

İlk savaş karşıtı eyleme Laghman eyaletinde 1000 kişi katıldı. ABD, İngiliz ve Japon bayrakları yakıldı, "ABD ve İngiltere'ye ölüm!" sloganları atıldı.

Pakistan

Cumartesi günü binlerce kişi İslamabad ve

Peşawer kentinde yürüdü. En büyük gösteri ise Pazar günü 100 bini aşkın kitlenin katılımıyla Latore'de yapıldı. "Şer ekseni Bush ve Blair!" pankartları taşındı. "ABD yıkılıncaya kadar savaş devam edecek!" sloganı atıldı.

Tunus ve Tayland'da yapılan gösterilere binlerce kişi katıldı, ABD konsoloslugu önünde savaş protesto edildi. **Hong Kong**'da yüzlerce savaş karşıtı "Petrol için savaşa hayır!" şiarı altında yürüdü.

Mısır

Cuma namazında sonra yürüyüşe geçen 5000 kişi polisle çatıştı. 35 kişi yaralandı, yüzlerce kişi göz altına alındı. Cumartesi günü başkentte 20 bin kişinin katıldığı eylem gerçekleşti. Pazar günü ise birçok üniversitede binlerce öğrencinin katıldığı eylemler gerçekleşti. Çatışmalarda bir öğrenci katledildi.

Cezayir

Cumartesi günü hükümetin çağrısıyla Irak

halkıyla dayanışmak için 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Kalabalık kitleler başkent sokaklarına döküldü. Eylemlere gençlik ve kadın örgütleri önemli katılım sağladılar.

Sudan

Amerika karşıtı gösterilerde çıkan çatışmalarda bir gencin öldürüldüğü bildirildi. Binlerce eylemci Amerikan konsolosluginun kapanması talebiyle yürüdü.

Güney Kore, Vietnam ve Tayvan'da da Irak savaşı protesto edildi.

Bangladeş

Genel grev ilan edildi. Aynı gün biri Komünist Partisi öteki ise islamcı grupların düzenlediği iki ayrı gösteri düznlendi.

İspanya

İspanya çapında emekçiler ve gençlik ABD ve Aznar çetesine karşı sokağa döküldü. 15 Şubat eyleminin aşıldığı iddia ediliyor. Aznar'ın istifası istendi ve genel grev istemi yükseltildi. En büyük gösteri 1 milyondan fazla kişinin katılımıyla Barcelona'da yapıldı. Bunu yaklaşık 1 milyon kişilik katılımıla Madrid izledi. Perşembe ve Cuma günü gösterilerde ise yoğun çatışmalar yaşandı. Yeşiller partisi sözcüsü Maria Mendiluce ülkeyi savaşa dahil etmekle anayasaya aykırı hareket ettikleri için Başbakan Aznar ve Dışişler bakanı Palacio hakkında dava açtı.

İtalya

Cuma günü tarım sendikasının çağrısı sonucu 100 bin çiftçi Roma'ya akın etti. Savaş karşıtı diğer kitleyle birlikte bu sayı 300 bine ulaştı. Napoli, Milano, Torino, Venedik, Floransa, Paleria başta olmak üzere birçok kentte yapılan gösterilere 3 milyon kişinin katıldığı söyleniyor. Bütün okullarda öğrenciler boykottaydı. Birçok iş kolunda ise yüzbinlerce kişinin katıldığı grev gerçekleşti. "Katil Bush, katil Blair ve katil Berlusconi!" ve "Bush ve Blair kan istiyor!" sloganları atıldı, başbakanın istifası istendi.

İngiltere

En büyüğü Londra'da olmak üzere yaklaşık 1 milyon kişinin katıldığı gösterilerde savaş ve Blair hükümeti protesto

edildi. Eylemlerde çocuklar ve gençlik önemli bir ağırlık oluşturuyordu. "Bush, Blair bugün Irak'ta kaç çocuk öldürdünüz?" ve "İngiliz askeri üslerine dönsün!" pankartları taşındı

Danimarka

Başkent Kopenhag'da yaklaşık 15 bin kişi Amerikan konsoloslugu önünde toplandı. "Petrol savaşa hayır!", "Danimarka'nın Irak savaşına desteğine hayır!" pankartları taşındı.

Avusturya

Başkent Viyana'da 25 bin kişi Amerika'yı ve savaşı protesto etti.

İsveç

Savaş karşıtı komitenin organize ettiği protesto gösterileri Malmö, Stockholm ve Göteborg başta

olmak üzere onlarca kentte yapıldı. Stockholm'da on binler "Katil Bush, Blair ve Saddam!" sloganları attı.

Norveç

Norveç yakın tarihin en büyük gösterilerine tanık oldu. Başkent Oslo'da yapılan yürüyüşe 20 bin kişi katıldı. Kitle savaşın derhal durdurulmasını ve Bush'un yargılanmasını talep etti. Eylemciler ABD büyük elçiliğine girmek istedi, bunu engelleyen polise taş, yumurta ve boya atıldı.

Yunanistan

Cuma günü Atina'da yapılan gösteriye 200 bin kişi katıldı. Cumartesi günü eylemlere de kitlesel katılımlar gerçekleşti.

Portekiz

Komünist Partinin de çağrı yaptığı Lizbon'daki gösteriye 40 bin kişi katıldı. Duvarlar "Tüm dünya savaşa karşıdır!" ve "Savaşa hayır!" afişleriyle süsledi. ABD, İngiltere ve İsrail karşıtı sloganlar atıldı. Bu ülkelerin başkanları Hitler'e benzetildi.

Japonya

Başkent Tokyo'da 50 bin kişi savaşı lanetledi ve

ABD mallarını boykot çağrısı yaptı.

Moskova'da 2 bin, **Çek Cumhuriyeti** ve **Polonya**'da binlerce, **İrlanda**'nın başkenti **Dublin**'de ise 10 bin kişi sokaklara çıktı.

Nürnberg'de binler yürüdü...**“Terörist Bush!”**

Bölgemizde uzun dönemdir emperyalist savaşa karşı hazırlıklarımızı yapıyorduk. Önceki yıllarda Alman ilerici güçleriyle bir “savaş karşıtı komite” oluşturulmuş, zaman zaman komitenin toplantılarını katılan ortaöğrenim öğrencileri de öğrenci inisiyatifleri kurmuşlardı. Yeni süreç hem komiteyi ayakları üstüne oturttu, hem de öğrenci inisiyatifini harekete geçirdi.

16 Mart günü Nürnberg şehir merkezinde 4 bin kişilik savaş karşıtı yürüyüş yapıldı ve insan zinciri oluşturuldu. Aynı gün Nürnberg-Fürth'te de miting yapıldı.

Savaşın başladığı sabah Nürnberg Öğrenci İnisiyatifi dersleri boykot edip sokaklara döküldü. Bunu savaş karşıtı komite de destekledi. Binlerce insanın ve çocuk yaşta öğrencinin katılması oldukça anlamlıydı. Savaş karşıtı komite ve öğrenci inisiyatifi yerel televizyon ve radyo üzerinden 21 Mart günü saat 12:00'de Lorenzlarhe önünde buluşma çağrısı yaptı.

21 Mart günü 10 bini aşkın öğrenci alanlara aktı. Gençlik oldukça canlıydı, sloganları hiç susmadı. Bayern Kültür Bakanlığı gerekçe göstermeden okula gitmeyen veya dersleri terkedilen öğrenciler hakkında yasal işlem yapacağını duyurdu. Öğretmenler ve halktan yoğun tepki alınca kararı geri almak zorunda kaldı.

22 Mart günü saat 13:00'de yine Lorenzlarhe'de miting ve yürüyüş düzenlendi. Eyleme 10 bin kişiyi aşkın bir

kitle katıldı.

Biz önde “Irak ve Filistin halkıyla dayanışmayı yükseltelim!” pankartı ile BİR-KAR imzalı “Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!” pankartını taşıdık. Iraklı, İranlı, Filistinli ve Alman anti-faşist güçlerle ortak yürüdük. “Katil NATO, katil ABD!”, “Terörist Bush!”, “Dünya halklarının katliam merkezi ABD!”, “Yaşasın uluslararası dayanışma!”, “Savaşa hayır!” sloganlarını attık.

Şehir merkezine gelindiğinde ilk olarak Mc Donalds'a yönelindi. Burada oturma eylemi yapıldı. Ses cihazlarından bomba ve siren sesleri yükseltildi. Mc Donalds'a yumurta, bozuk para vb. atıldı. Ardında Çav Bella marşı çalındı. Daha sonra Amerikan-Alman Enstitü'sünün önünde bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu ve tekrar miting alanına dönüldü. Mc Donalds'ın önünden geçerken kitle yine tepki gösterdi. Eylemcilerden biri içeri girerek Amerikan özgürlük anıtı büstünü dışarı çıkarıp parçaladı. Polis saldırıya geçti. Gençlik kitlesi bu kez tren garına, oradan da bir başka Mc Donalds'a yönelindi. Bu kez polis önlem almıştı.

Eylem, ABD emperyalizme karşı anlamlı bir yanıt oldu. Eyleme devrimci bir ruh, enternasyonalist dayanışma ve anti-emperyalist mücadele damgasını vurdu.

BİR-KAR/Nürnberg

Stuttgart'ta işgalci haydutlar protesto edildi

Emperyalist haydutların Irak ve Ortadoğu halklarına yönelik işgal ve yağma savaşı başladı. Aylarca tüm dünyada düzenlenen kitlesel protesto eylemleri saldırıyı durduramadı. Emperyalist haydutların saldırısını duyan onbinlerce öğrenci Almanya çapında eylemler gerçekleştirdi.

Stuttgart'ın kalabalık merkezinde toplanan 20 binin üzerinde genç yürüyüşe geçerek, saldırgan emperyalist politikalara, özellikle ABD emperyalizmine karşı enternasyonalist

dayanışmayı öne çıkaran sloganlar attı. Saatlerce süren eylemde şehrin merkezi olan Schloßplatz'ta kurulan kürsüde konuşmalar yapıldı. Irak ve Ortadoğu halklarıyla dayanışma çağrısı yapıldı. Eylem saat 9:00'dan 13:00'e kadar sürdü.

İkinci protesto gösterisi saat 17:00'de yine aynı meydana gerçekleşti. Emperyalist saldırganlığı lanetleyen konuşmalar yapıldığı eylem hafta sonu yapılacak protesto yürüyüşüne çağrı ile sona erdi. Daha sonra 500'ün üzerinde bir kitle emperyalizm ve faşizme karşı enternasyonal dayanışmayı öne çıkaran sloganlar atarak şehir merkezinde yürüyüş düzenledi.

BİR-KAR olarak her iki eylemde de yerimizi aldık. “Emperyalist saldırganlığa karşı Ortadoğu halklarıyla dayanışmaya!” yazılı pankartımızla eyleme katıldık. BİR-KAR imzalı bildirimimizi dağıttık. Emperyalizmi ve siyonizmi teşhir eden pulları yaygın bir şekilde kullandık.

BİR-KAR/Stuttgart

Berlin gençliği haykırdı:**“ABD uluslararası katliam merkezi!”**

Tüm dünyada olduğu gibi Berlin sokakları da kitlesel gösterilere hazırlanıyor. 15 Şubat'ta 500 bini aşkın savaş karşıtı gösterici sokakları zaptetmişti. Ardından 100 binin üzerinde emekçi Berlin'de ışık zinciri oluşturarak savaşa karşı tepkisini ortaya koydu.

En son emperyalist savaşın başladığı günün ilk saatlerinde Berlinli öğrenciler sokaklara döküldüler. Her ulustan 70 bin öğrenci okul idaresinin bütün engellemelerine ve disiplin cezası alabilecekleri yönündeki tehditlerine rağmen alanlara çıktı. Gösteri boyunca uluslararası dayanışmayı ve savaşın derhal durdurulmasını haykırdılar. ABD Konsolosluğu'nun önünde ise “ABD uluslararası katliam merkezi!” sloganı yükseltildi. Aynı günün akşamı ise gerçekleştirilen iki ayrı gösteriye 60 binin üzerinde insan katılarak emperyalist savaşı protesto etti. Son yapılan gösteriden iki gün sonra yeniden 50 binin üzerinde savaş karşıtı gösterici sokaklara dökülerek emperyalist savaş ve saldırganlığı bir kez daha protesto etti. Miting alanında yapılan konuşmaların ardından 29 Mart'ta yeniden buluşulmak üzere gösteri bitirildi.

BİR-KAR/Berlin

Hamburg gençliği barikatları yerle bir etti**“Biz bu savaşı durdurabiliriz!”**

Hamburg ortaöğretim gençliği emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı 100 bin kişilik kitlesel bir gösteri gerçekleştirdi. “Biz bu savaşı durdurabiliriz!” sloganlarıyla sabahın erken saatlerinde sokağa çıkan öğrenci ve çıraklar taşıdıkları pankart ve dövizlerle Eyalet Bakanlığı'nın önüne geldiklerinde sayıları 50 bine ulaşmıştı. Eyalet Bakanlığı önündeki öğrenci kitlesi ile buluşmak üzere uzak bölgelerden yola çıkan öğrenci kitlesini engellemek için tren seferlerinin iptal edilmesi ise işe yaramadı. Irak halkı ile uluslararası dayanışmanın yükseltilmesi için sokaklara dökülen, okul idaresinin bütün engellemelerine rağmen alanlara çıkan öğrenciler, “Katil Bush!”, “Yaşasın enternasyonal dayanışma!”, “Savaşa hayır!”, “Silah denetçileri Amerika'ya!” sloganlarını haykırarak polisin kurduğu barikatları bir bir aştılar. Amerikan Konsolosluğu'na geldiğinde kitlenin coşkusu doruğa ulaşmıştı. Polisin adeta etten duvar oluşturduğu konsololuğun önünde “Katil Bush!”, “Uluslararası katliam merkezi Amerika!” sloganları haykırıldı. Öğrenciler emperyalist savaş ve saldırganlık sona erene kadar eylemlerinin devam edeceğini açıkladılar.

Fransa'da savaş karşıtı eylemler...**“Amerikan emperyalizmi kirli ellerini Ortadoğu'dan çek!”**

Irak'a saldırı hazırlıklarını tüm dünya kamuoyu gibi Fransız halkı da yakından izliyordu. Bush'un verdiği süre bittikten birkaç saat sonra Bağdat'a ilk bombalar düştü. Sabah saldırı haberi duyulur duyulmaz savaş karşıtları aynı günün akşamı için birçok kentte eylem çağrısı yaptılar. Paris'de kitlenin Amerikan Konsolosluğu yakınındaki Concorde Meydanı'nda toplanması bekleniyordu.

Fakat birçok Avrupa kentinde olduğu gibi akşam düzenlenecek eylemden önce liseli ve üniversiteli gençler harekete geçtiler. O gün okullarda dersler boykot edildi. Öğrenciler büyük kentlerin merkezlerine doğru akın ettiler. Öğle saatlerinde sadece Paris'te öğrencilerin yer aldığı 40 bin kişilik bir kortej oluşturuldu. Öğrenciler ilk defa savaşa karşı böyle kitlesel bir tutum almışlardı. Yürüyüş boyunca Amerika'yı hedef alan sloganlar atıldı. Akşam saatlerinde öğrenci kitleleri Amerikan Konsolosluğu'na doğru ilerledi ve orada önceden birikmiş olan 40 bin kişiye katıldı. Böylece meydana 80 bin kişi toplanmış oldu. Kitle savaşa ve Amerika'ya karşı tepkisini öfkeyle haykırdı. Meydandaki eylem bittikten sonra topluluk, şehir merkezinde yürüyüşü sürdürdü. Böylece savaşın ilk günlerinde ülkenin büyük kentlerinde gerçekleşen eylemlere gençlik damgasını vurmuş oldu.

Cuma günü de savaş karşıtları için eylem günüydü. Fakat savaşın başlamasından sonra en önemli gösterilerin

22 Mart Cumartesi günü olması bekleniyordu. Diğer eylemlerde olduğu gibi Fransa'nın bütün büyük ve küçük kentlerinde yürüyüşler düzenlendi. Paris'teki yürüyüşe 100 bini aşkın insan katıldı. Kortejlerde göze çarpan öğrenci gençliğin ve yabancı kökenlilerin katılımının fazlalığıydı. Öğrenciler iki gündür seferber olmuşlar, coşku ve dinamizmlerini eylemlere taşımışlardı. Cumartesi yürüyüşünün bir başka özelliği ise şimdiye kadar eylemlere fazla ilgi göstermeyen Arap asıllı kitlenin yoğun katılımı oldu. Birçok sendika, sol parti ve derneklerin yanı sıra Sosyalist Parti ve liderlerinin eyleme katılımı da dikkat çekti. Yürüyüşe ayrıca Kürt kökenliler de yoğun bir biçimde katılarak Newroz'u kutladılar. Paris'deki Amerikalılar da seferber olmuşlar, yakalarına “Katil” yazısı altında Bush resmini takmışlardı. Bütün kortejlerde sürekli “Katil Bush, Katil Sharon!” sloganları atılıyor, “Dün Afganistan, bugün Irak, yarın neresi?”, “Amerikan emperyalizmi kirli ellerini Ortadoğu'dan çek!” şiarlarının bulunduğu pankartlar taşınıyordu.

Fransa genelinde 200 binden fazla kişi savaşı protesto etti. Paris'ten sonra en kitlesel yürüyüş Marsilya'da gerçekleşti, eyleme 40 bin kişi katıldı. Lille, Grenoble, Lyon, Bordeaux, Rennes, Strasbourg gibi büyük şehirlerde de binlerce kişi sokaklara çıktı.

BİR-KAR/Paris

Bern'de 50 bin kişi emperyalist savaşı lanetledi

Emperyalist haydutlara anlamlı yanıtlardan biri de İsviçre'nin başkenti Bern'den geldi. 50 bini aşkın kitle savaşı protesto etti. ABD, kirli ve haksız bir savaşa, bölgedeki ekonomik ve siyasi çıkarları için Irak ve Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmektedir. Başta Irak halkı olmak üzere bölge halkları azgın bir saldırganlıkla karşı karşıyadır.

ABD emperyalizmi ve müttefikleri kârlarına kâr katmak için bu savaşı yürütmektedir. Bu saldırganlığa karşı dünyada gelişen savaş karşıtı gösteriler giderek kitleselleşmektedir. Protesto gösterilerinde dünya halkları emperyalizme karşı nefretini ve öfkelerini haykırmaktadır.

Savaşın başlamasıyla birlikte 22 Mart günü İsviçre genelinde, içinde sendika ve sol partilerin de bulunduğu merkezi savaş karşıtı platformun organize ettiği bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşe katılmak için İsviçre'nin hemen tüm bölgelerinden tren ve otobüsler kaldırıldı. Onbinlerce insan savaşa hayır demek için Bern'de buluştu. Bizler de bulunduğumuz bölgelerde tüm güçlerimizi bu eyleme katmak için seferber ettik.

Her bölgeden kalkan tren istasyonlarında pankartlarımızla, çeşitli materyallerimizle eyleme müdahale ettik. İstasyonlardan başlayarak yürüyüş boyunca yaygın bir şekilde “Emperyalist saldırganlığın hedefi Ortadoğu halklarıdır!” başlıklı Fransızca, Almanca, Türkçe bildirimlerimizi dağıttık. Ayrıca “Kahrolsun emperyalist savaşa!” başlıklı bildirimlerimizden 5 bin adet dağıttık. “Kapitalizm savaş demektir!”, “Kahrolsun emperyalist savaşa!”, “Emperyalist savaşlara karşı tüm halklarla birleşelim!” şiarlarının bulunduğu biri TKİP, diğerleri BİR-KAR imzalı üç ayrı pankart açıldı.

Katılımın ağırlığını gençlik oluşturuyordu. İsviçre'li sendikalarında katılımı yoğundu. Eylem boyunca kitledeki moral ve motivasyon oldukça yüksekti. Atılan sloganlar politik içerikliydi. Birçok bildirinin içeriği kapitalizmi teşhir edip sosyalizm propagandasını öne çıkarıyor, bunu savaşa birleştiriyordu.. “Petrol savaşına hayır!”, “Kasap Bush, kasap Blair!”, “Irak halkı yalnız değil!”, “Tüm emperyalistler Ortadoğu'dan defolun!”, “Kahrolsun ABD!”, “Kahrolsun kapitalizm!”, “Yaşasın enternasyonal dayanışma!”, “Yaşasın proleter enternasyonalizmi!” vb. şiarlar eylemde kullanılan materyallerde yer alıyordu.

Tüm bölgelerden gelen kitle trenlerde ve otobüslerde marş ve sloganlarda ortaklaştı. Çeşitli politik tartışmalar yapıldı.

Eylemciler insan selini gördüklerinde fazlasıyla etkilendiler. Yürüyüşün başlangıç noktasında ve bitiminde çeşitli kurum ve kuruluşlar, partiler savaş karşıtı konuşmalar yaptılar. Savaş ve kapitalizm teşhir edildi. Amerikan bayrağı yakıldı. Emperyalist saldırganlığı durdurabilecek biricik gücün dünya işçi sınıfı ve halklarının birleşik, militan direnişi olduğu bir kez daha açığa çıktı.

BİR-KAR/İsviçre

Amsterdam'da 120 bin kişi savaşa karşı yürüdü...**Yaşasın Irak halkının onurlu direnişi!**

15 Şubat günü 100 bin kişi savaşa karşı yürümüşü. Medya bu rakamı vermede oldukça zorlandı, Hollanda tarihinde yapılan en büyük eylem vb. söylemlerle geçiştirmeye çalıştı.

19 Şubat'ta savaşa karşı platformu (ETNO Platformu) kurduk. BİR-KAR, Sosyalist Parti, Yeşil Sol Partisi, Barışçılar Bürosu, NCPN-Hollanda Yeni Komünist Partisi'nin temsilcilerinden bir koordinasyon komitesi oluşturuldu. Bu komite çeşitli eylem ve etkinlikler organize etti. Demiryollarını zaman zaman keserek askeri bölgelere yönelik eylemler, oturma eylemleri düzenledi. Her Cuma günü şehir merkezinde saat 17:00 ile 17:30 arası savaşı protesto eylemleri gerçekleştirildi. Bölgesel platformumuz da zaman zaman başka bölgelerden destek isteyerek askeri bölgelerde protesto eylemleri düzenledi.

Ülke genelinde platformların aldığı kararla 22 Mart günü Amsterdam'da yeni bir eylem gerçekleştirildi.

İsviçre'de onbinler sokaklardaydı...**“Yaşasın halkların kardeşliği!”**

Emperyalist koalisyonun Irak'ı bombalamaya başlamasıyla birlikte dünyada bu saldırgan haydutlara karşı müthiş öfke duyuluyor ve protesto eylemleri dalga dalga yayılıyor. İşçiler, emekçiler ve ezilen halklar bu haydutlara dur demenin zamanı geldiğini dile getiriyorlar ve artık üretimden gelen gücün kullanılması gerektiğini düşünüyorlar.

Cenevre'de savaşın başladığı gün sabah saat 10:30'da İsviçre çapında yüksek okul ve kollej öğrencileri sokaklara döküldüler. Aynı gün akşamı saat 18:00'de savaş karşıtı platformlar, sendikalar, sol partiler de bir yürüyüş düzenlediler. İsviçre genelinde gerçekleşen bu eylemlere 60-70 bin arası bir katılım olduğu basına yansdı.

Benzer bir yürüyüş Cenevre'de de yapıldı. Eyleme binlerce kişi katıldı. Bizler de eylemde pankartımızla yerimizi aldık. Yaygın bir şekilde materyallerimizi dağıttık. Yürüyüşün başladığı noktada savaşı kınayan birçok konuşma yapıldı. Şehrin merkezi yerlerinden

Eyleme 120 bin kişi katıldı. Eylem oldukça coşkulu geçti. Savaşı protesto eden pankart ve dövizler taşındı, çeşitli konuşmalar yapıldı. Dam Meydanı'nda yürüyüşe başlanacağı sırada “Amerika seni destekliyoruz” yazılı İngilizce pankart taşıyan bir uçak geçti. Pankarttaki imzanın Hollanda'da bir silah firmasına ait olduğu söylendi. Kitlelerin tepki göstermesi üzerine polis uçak helikopterleri tarafından uzaklaştırıldı.

BİR-KAR olarak eylemde savaş karşıtı materyallerimizi kullandık. İngilizce, Almanca, Hollandaca ve Türkçe bildirimleri yaygın olarak dağıttık, pullama yaptık. “Kahrolsun emperyalist savaşa!” TKİP imzalı Hollandaca bildiri dağıttık.

Savaş karşıtı her eylemde barbar kapitalizmin teşhirini yaparak gerçek barışın ancak sosyalizme geleceğini tok bir biçimde vurguluyoruz.

BİR-KAR/Hollanda

geçilerek Amerikan Konsolosluğu önüne varıldı. Burada da protesto eylemine devam edildi. Ateş ve mumlar yakıldı, halaylar çekildi, sabaha kadar eylem devam etti. Yoğun güvenlik önlemi alınmıştı. Polis kitleyi taciz ederek birçok kez gaz bombası kullandı. Ancak bu taciz ve saldırı kitlenin moralini bozmadı.

Eylemde savaş ve sistemi teşhir eden birçok pankart ve döviz taşındı. Gerek enternasyonal dayanışmayı gerekse de Irak halkıyla dayanışmayı öne çıkaran sloganlar sıkça atıldı. Atılan sloganlar şunlarda “Irak halkı yalnız değil!”, “Petrol için savaşa hayır!”, “Kasap Bush!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Katil Bush, Katil Blair, Katil Aznar!”, “Dünya halkları yalnız değil!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” vb. Marşların söylendiği eylem Cumartesi günü İsviçre'nin başkentinde yapılacak savaş karşıtı merkezi yürüyüş çağrı ile sona erdi.

BİR-KAR/Cenevre

İşbirlikçi “Irak muhalefeti” bölge halklarına ihanet içinde...

Emperyalizm özgürlük değil, ölüm, yıkım ve kölelik bahşeder!

ABD savaş öncesinde Iraklı işbirlikçilerine olabildiğince çeki düzen verdi. Dünya bu işbirlikçileri artık “Irak muhalefeti” olarak tanıyor. ABD işbirlikçisi bu muhalefet, Kürdistan Demokratik Partisi (KDP), Kürdistan Yurtseverler Birliği (YNK), Irak Ulusal Kongresi, Irak Ulusal Uzlaşma Hareketi, Anayasal Monarşi Hareketi, Irak Türkmen Cephesi, Asuri Demokratik Hareketi ve Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi’nden oluşuyor.

“Irak muhalefeti”nin göbek bağı ABD kesti. Başlıca bileşenleri ABD’den yardım alıyor, ABD talimatlarıyla hareket ediyor. Sık sık da Amerika’ya bağlılıklarını dillendiriyorlar. KDP ve YNK, yaşadıkları onca acı tecrübeye rağmen, ABD’siz yapamıyorlar. Bush’a güven beyan ediyor, desteklerini vurguluyorlar. En ibret verici olanı ise, dünya halklarının bu baş celladına “özgürlük savaşçısı” payesinin verilmesi (Irak Ulusal Kongresi Başkanı’nın Selahaddin Konferansı’ndaki konuşması).

Bu gruplar savaşın başlamasından önceki son bir ayda ABD’nin istekleri doğrultusunda çalışmalarını hızlandırdılar. Şubat’ın son günlerinde Selahaddin kentinde yapılan konferansta ortak bir sonuç bildirisi yayımlayıp, savaş sonrası Irak için geçici bir hükümet bile kurdular. Başkanlık Konseyinde Asuri ve Türkmen grupları dışındakilerin liderleri yer alıyor. Grupların temsilcileri son olarak Ankara’da bir araya geldiler. 18 Mart’taki toplantıya sadece KDP, YNK ve Türkmen temsilcileri katılmış ve Türkmenler’in de başkanlık konseyinde temsil edilmesi konusunda uzlaşma sağlandığı açıklanmıştı. Tüm temsilcilerin katıldığı ertesi günkü toplantıdan ise bu karar çıkmadı.

Türkiye’nin boşa çıkan hesapları

ABD Türkiye’nin asker gönderme ve asker bulundurma tezkeresini ikinci kez meclise göndermesini beklemeden Basra Körfezi’nden savaşı başlatma kararı aldı. Böylece Türk devletine bir şey vermesine gerek kalmadı. Dolayısıyla Türkiye’nin Türkmenler üzerinden yaptığı hesaplar boşa çıkmış oldu. Toplantılar sonrasında yayınlanan sonuç bildirilerinde yeni olan tek şey, Türkmenler’in de Irak’ın kurucu unsurları arasında sayılmasıydı. Bu arada TSK’nın kendi başına Güney Kürdistan’a girişinin önüne de Amerika tarafından set çekildi. Bu bir bakıma bir Kürt devletinin kurulmasından öcü gibi korkan Türk egemenlerinin eteğini tutuşturma manevrasıydı. Nitekim ABD’nin bu manevrası sonuçlarını vermiş durumda. Dünya savaşın kendisine odaklanmışken, Türk egemenleri “nasıl ederiz de Kuzey Irak’a gireriz, ABD’yi nasıl yumuşatabiliriz” diye kara kara düşünüyorlar.

Türk devletinin kaygılarının bir karşılığı varsa, bunun kaynağında KDP ve YNK değil, Amerika olabilir. Neticede dünya halklarının kanına susamış, yeryüzünün zenginliklerini tekeline alma histerisine kapılmış emperyalist bir gücün ne yapacağı belli olmaz. Ama KDP ve YNK üzerine oturtulmuş bir kaygı büyük oranda yersiz. Zira KDP ve YNK’yı Türk egemenleri çok yakından tanıyorlar. Zamanında Kürt özgürlük mücadelesine karşı yürütülen kirli savaşta bu iki uşaktan epeyce yararlanmışlardı. Kimi zaman

birleştirip PKK’ye karşı savaştırdılar, kimi zaman birbirlerine saldırtarak Güney Kürdistan’ı işgal etmek için zemin yarattılar. Nitekim Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök de, düzen çevrelerince ateş püskürtülen Erbil gösterisi (3 Mart) sonrasında, KDP ve YNK ile yıllar öncesine dayanan kirli işbirliklerini itiraf etmiş oldu.

Erbil gösterisinde KDP ve YNK’nın öne çıkardıkları slogan “Özgürlüğe evet, işgale hayır”dı. Miting “TSK’nın Güney Kürdistan’ı işgal etmesini (ya da işgal emelini) kınamak” amacıyla yapıldı. Buna kimsenin söyleyecek bir sözü olamaz. Tersine, sömürgeci emellere karşı mücadele meşru ve haklıdır, onurlu bir özgürlük istemi canı gönülden desteklenir.

Ama slogandaki özgürlükten kasıt tamı tamına ABD’nin işgalidir. KDP ve YNK Amerikan saldırganlığından medet umuyorlar. Dünyayı kana bulayan ve halkları köleleştirmeye çalışan celtatların Irak saldırısını özgürlük diye alkışlıyorlar. Böyle bir özgürlük olabilir mi? Emperyalistlerin halkları özgürleştirdikleri dünyanın neresinde, tarihin hangi evresinde görülmüş? Hele de söz konusu olan ABD emperyalizmi ise...

ABD uşaklığında tam gaz

Bush Irak’ı hedef tahtasına çaktığı zaman KDP ve YNK neredeyse bayram edeceklerdi. O günden beri ABD uşaklığının dozunu arttırdılar. Şimdi peşmergeleri ABD’nin askeri birlikleri olarak savaşa sürüyorlar. Karşılığında bekledikleri sadece bir kırıntıdan ibaret. ‘91’den beri sürüp gelen fiili durumun “federasyon” adıyla resmileşmesi. Ne var ki bu kadarının bile garantisi yok. Sık sık başcellata güven beyan eden, beklentilerini dile getiren işbirlikçi güçler de bunun farkında. Başta Barzani ve Talabani, ABD’nin iki büyük ihanetinin canlı tanıkları. ‘70’lerin başında Şahı iktidardan uzaklaştıran BAAS rejimine karşı Mustafa Barzani’yi ayaklandıran ABD idi. ‘74’te Şah ve BAAS rejimi anlaşınca baba Barzani’yi kırma terketmekte tereddüt etmedi. Amerika ‘91’de de benzer bir oyun tezgahladı. Bu kez KDP’nin başında Mustafa Barzani vardı. KDP ve YNK güçleri baba Bush’tan söz alıp Saddam rejimine karşı ayaklandılar. Ama ABD Irak meselesini o gün için halledince Kürtler’i Saddam’ın katliamıyla başbaşa bıraktı. Emperyalist bir

güçten, özellikle de ABD’den başka ne beklenebilir ki?

Barzani ve Talabani iki büyük ihanete uğradıkları halde ABD maşalığına devam ediyorlar. Bu sınıfsal bir konumdan, buna denk düşen bir siyasal tutumdan kaynaklanıyor. Kürtler’in temsilcileri olarak lanse ediliyorlar. Oysa onlar Kürt ulusunun küçük bir azınlığının temsilcileri. KDP feodal aşiret ağalarının, YNK ise burjuvalaşmış feodallerin çıkarlarını temsil ediyor. Böyle olduğu için de Kürt halkının özgürlük mücadelesine yarar değil, zarar veriyorlar.

Bu Irak saldırısına ilişkin tutumlarından da görülebilir. Saddam rejimine son vermek bahanesiyle Irak halkının üzerine ölüm ve yıkım kusan ABD’ye yardım etmekte tereddüt etmiyorlar. Üstelik bu yıkımı Kürt halkı da yaşıyor. ABD’nin sözlerinde durmaması bir yana, Amerikan uşakları yüzünden Kürt halkının hanesine bir de kardeş bir halkın katline ortak olmak utancı yazılacak.

Boş hayallere kapılmanın gerisindeki uşakça zihniyet

Bunlar apaçık ortadayken, ilk zamanlarda KADEK ve paralel düşünen öteki Kürt reformistleri de başcelladın planını olumlu karşıladılar. Ancak Kürt emekçilerini bu politikaya kazanamadılar. Bu kez reformist önderlik kitlelerin kuyruğuna takılmak zorunda kaldı.

Fakat özü itibariyle Güney Kürdistan’daki işbirlikçi akımlardan farklı olmayan bir anlayış olduğu gibi duruyor. Bütün mesele nasıl olursa olsun bir Kürt devletinin kurulmasına bağlanmış. Bir Kürt devleti kurulsun da isterse kukla bir devlet olsun anlayışdır bu. Ya da Irak halklarının katliamına, hatta bu katliama ortak olma pahasına olsa da, yeter ki federe bir devletimiz olsun anlayışdır. ABD’nin Irak’ı hedef olarak açıklamasını demokratik bir müdahale bağlamında değerlendirmenin, buradan boş hayallere kapılmanın gerisinde bu uşakça zihniyet var. “Tarihsel ihanet” Güney Kürdistan’daki işbirlikçilerin yanı sıra, bu zihniyetin sahipleri tarafından da temsil edilmektedir. Böyle bir ortak noktada buluşmaları tesadüf değildir. Tıpkı KDP ve YNK gibi Türkiye’deki Kürt reformistlerinin temsil ettiği kesimler de Kürt burjuvazisidir.

Kürt halkı tarihsel ihanetlerin temsilcilerini yakasından silkmediği müddetçe özgürleşemez. Dahası bir de işbirlikçi-teslimiyetçi önderlikler tarafından emperyalizmin sefil çıkarlarının ve kanlı oyunlarının figüranı haline getirilir. Bir başka deyişle ABD’nin Irak saldırısına destek vermek, özgürlük değil, ölüm, yıkım ve asla silinmeyecek tarihsel utançlar getirir. Bunun adı özgürlük değil, katmerli köleliktir.

Özgürlük ancak emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı dişe diş bir mücadeleyle, onurlu bir duruşla kazanılabilir. Türkiye’de ezilen Kürtler için özgürlüğün yolu, öteki milliyetlerden işçi ve emekçilerle birleşip sermaye iktidarına karşı devrim ve sosyalizm savaşını yükseltmekten geçiyor.

Emperyalist işgal ve halkı dişleriyle, tırnağıyla

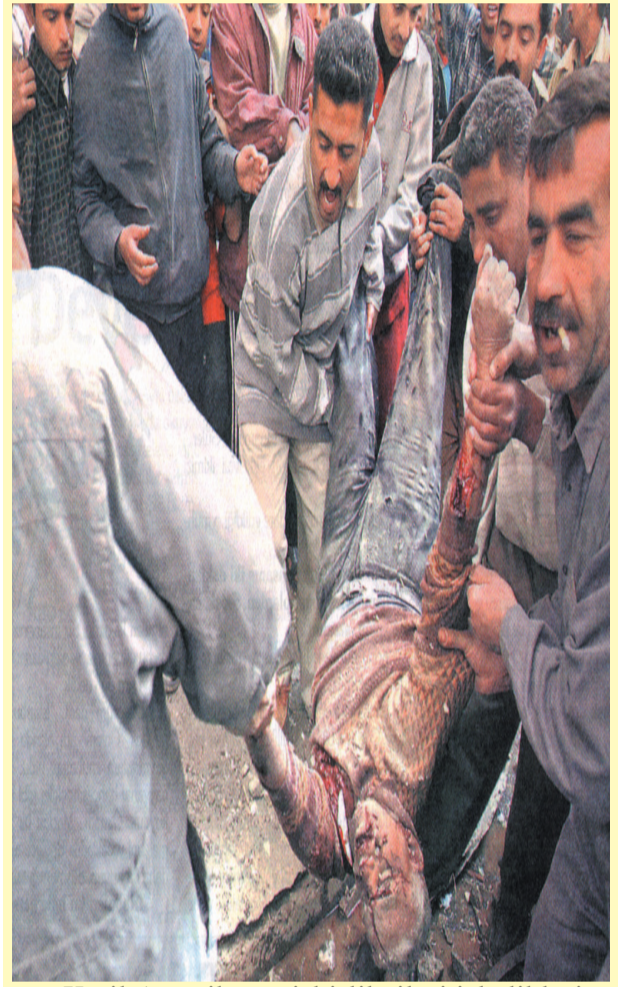
Onuruyla direnen halklar kazanacak! Emperyalist saldırganlar yenilecek!

Emperyalist işgal ordusu 20 Mart'tan bu yana Irak halkının tepesine bomba yağdırıyor. Tıpkı Vietnam'da, Kamboçya'da, Küba'da olduğu gibi! Bütün Irak boydan boya ölüm kusan silahların ateşi altında. Saat başı kalkan yüzlerce uçaktan her seferinde atılan onbinlerce ton bombayla, füzelerle, tank ve top ateşleriyle Irak halkını teslim almaya çalışıyorlar. Bağdat dışında diğer bütün kentleri kuşatan işgalciler, henüz hiçbir başarı elde edebilmiş değiller. Yalanlarla, hilelerle ve kirli savaş taktikleriyle bu katliam saldırılarını meşru göstermeye, Irak'ı teslim olmaya zorluyorlar.

Ama boşuna! Irak kent kent, sokak sokak direniyor! Irak halkı elindeki derme çatma silahlarla işgalcilere karşı onurlu bir direniş sergiliyor! Dünya halkları bu zorbaca saldırıyı nefretle lanetliyor, Irak halkıyla dayanışma gösterileri düzenliyor.

Ellerindeki sınırlı ilkel silahlarla Irak halkının işgalci haydutlara karşı sergilediği ölümüne direniş, emperyalist işgalcilerin aylar öncesinden başlayan kendi askeri güçlerine dair yürüttükleri propagandayı da, bu savaşı meşru kılmaya dönük iddiaları da yerle bir ediyor. Irak halkı direndikçe katillerin kanlı yüzlerini korku bürüyor.

İnsanlık suçu işliyorlar! Savaş suçu işliyorlar!

Katil Amerika ve işbirlikçileri işledikleri insanlık suçuna savaş suçlarını da ekleyerek soysuzlaşmaya devam ediyor. "Sivil halka zarar vermeyeceğiz" diyenler daha şimdiden yüzlerce masum insanı katlettiler. Evler, sığınaklar, pazar yerleri, otobüsler bilinçli olarak hedef alınıyor. Kuşatılan kentler yoğun ve seri topçu ateşleriyle dövülüyor. Kullanılması yasak olan silahlar Irak halkı üzerinde deniyor. Asker sivil ayrımı gözetmeksizin insanlar gözaltına alınıyor. Irak halkına esir muamelesi yapılıyor.

Bütün gerçekler orta yerde dururken, bu haydutlar, tam bir utanmazlık ve arsızlıkla, direnişe katılan sivil halkı savaş suçu işlemekle ve teröristlikle suçluyorlar. Daha ilk günde sözde esir aldıkları Iraklıları kameraların karşısına çıkarıyorlar, iş yakalanan kendi katillerinin görüntülenmesine gelince fevran ediyorlar. Bu saldırıyı da, tıpkı birincisinde olduğu gibi, yalan ve demagojilerle ambalajlayıp sunmak istiyorlar. Ama mızrak çuvala sığmıyor. Katil orduların haydutluğu dünyanın her yerinde nefretle ve tepkiyle karşılanıyor.

Onursuzluklarını, güçsüzlüklerini örtmek için yalan söylüyorlar!

Onlara bakılırsa, Irak halkı Saddam'dan kurtulmak için çoktandır bu haydutların yolunu gözlüyormuş! Onlara bakılırsa, Irak halkı bu saldırıyı destekliyormuş. Bu nedendir ki, büyük bir aymazlıkla bu saldırıya "Irak'a özgürlük" adını koydular.

Ama Birinci Körfez Savaşı'nın acılarını unutmayan Irak halkı çiçeklerle değil, silahlara karşılıklı işgalcileri. Çünkü Irak halkı şunu çok iyi biliyor, bu haydutça operasyon yalnızca ve yalnızca Irak'ın zengin petrol yataklarına el koymak, Irak'ı talan etmek için düzenlendi.

İşgalciler en modern silahlarla donattıkları katil ordularıyla kolay bir zafer elde edeceklerini umuyorlardı. Yanıldılar! Ölümcül bombardımanlar karşısında Irak halkının çaresizce teslim olacağını sanıyorlardı. Yanıldılar! Şiileri, Irak direnişinin dışında tutacaklarını, hatta Irak direnişine karşı kullanacaklarını hesaplıyorlardı. Yanıldılar! Yanılmaya devam edecekler...

Daha saldırının ilk günlerinde

Güney'deki kentlerin teslim olduğunu iddia ettiler. Oysa teslim olduğunu söyledikleri kentlerde ilk günden itibaren kıyasıya direniş sürüyor. En küçük kasabalar bile bu direnişte yer alıyor. Şimdi işgalci haydutlar giremedikleri kentleri açlıkla, susuzlukla, kirli savaş hileleriyle teslim almaya çalışıyorlar. Bir taraftan da yalanlarıyla, kirli savaş taktikleriyle direnişi kırmayı ve dünya halklarının desteğini zayıflatmayı umuyorlar. Sivil halkı savaş esiri diye yutturmaya çalışırken, kendi kayıplarını özenle gizliyorlar.

saldırılarına karşı Irak ve onuruyla direniyor!

Direnış; iŖgalcilerin ŖakŖakçılıđını yapan çakal sürüsünü de hüsrana uğrattı!

Katil sürüleri Irak'ın üzerine var güçleriyle çullanırken, parayla satın alınmış bir avuç çakal sürüsü de onların kanlı zaferine hizmet etmek için yırtınıp duruyorlar. DireniŖi, direnen Irak halkını karalamak, haydutların saldırısını meŖulaŖtırmak için bütün yeteneklerini sergiliyorlar. Bir yandan teslim olmadığı için Irak'lı direniŖçileri suçlarken, diğer yandan iŖgalcilerin Irak'ı Saddam diktatörlüğünden kurtarıp nasıl da özgürleŖtireceklerini yazıp duruyorlar. İŖgalci orduları Ŗirin göstermek için bir takım özel görüntüleri öne çıkartırken, yapılan katliamlara, iŖgali protesto eden gösterilere

sayfalarında ve ekranlarında bilinçli olarak yer vermiyorlar.

Ülkemizdeki çakallar ise daha rezilce bir tutum içindeler. Her gün ekranlarında ve sayfalarında Türkiye'nin geç kaldığını, emperyalist haydutlarla daha ilerden iŖbirliđi yapması gerektiğini, derhal yeni bir tezkere çıkarılmazsa bu savaŖtan büyük bir kayıpla çıkacağımızı söyleyip duruyorlar. Irak halkı direndikçe, Irak halkıyla dayanışma eylemleri büyüdükçe, ruhlarını bir avuç dolar karŖılıđında emperyalist haydutlara satan bu savaŖ vurguncuları daha çok hüsrana uğrayacaklar.

Irak halkı direniŖte, dünya halkları, iŖçiler, emekçiler ve gençler ayakta!

Dünya halkları ve emekçiler bu saldırıyı püskürtmek için Irak halkıyla dayanışma içinde aylardır kitlesel gösteriler düzenliyorlar, ABD emperyalizmini lanetliyorlar. Emperyalist haydutlar ve iŖbirlikçi uŖakları bu gösterileri engellemek için kan döküyor, can alıyorlar. Sokak çatışmalarında Ŗimdiye kadar altı gösterici katledildi, yüzlercesi yaralandı, binlercesi gözaltına alındı. Dünya halkları her geçen gün daha büyük bir öfkeyle sokakları iŖgal ediyor, seslerini daha gür bir Ŗekilde duyuruyorlar. İŖgalciler Irak'tan çekilinceye kadar eylemlerine devam edecekler.

Bu canice saldırıya karŖı baŖta Irak halkı olmak üzere dünya halklarının ve iŖçi sınıfının ortaya koyacağı direniŖ, yeni bir dönemin de baŖlangıcı

olacak.

Irak halkı büyük bir fedakarlıkla üstüne düşeni yapmaya, bu haydutça saldırıyı püskürtmeye çalışıyor. Teslim olmaktansa, direnerek ölmeyi seçmiş durumda. İşte, emperyalist iŖgalcilerin sonunu getirecek olan da bu bilinç, bu irade ve bu kararlılıktır! Bu direniŖ gücüne, bu fedakarlığa rağmen haydutlar savaŖ kapasiteleri sayesinde Irak'ı yerle bir edebilirler. Ama bu asla onların bu savaŖı kazandıkları, kirli amaçlarına ulaŖtıkları anlamına gelmeyecek. Zorbalıkla girdikleri Irak'ta onları yeni bir Vietnam bekliyor.

Küba'da yenildiler. Vietnam'da arkalarında 56 bin ceset bırakıp kaçtılar. Asya'dan süpürölüp atıldılar. Cezayir direniŖine teslim oldular.

Sonları yine aynı olacak. Er ya da geç, zorla girdikleri topraklardan defolup gidecekler.

Direnen halklar kazanacak!

Emperyalist barbarlar dökükleri kanda bođulacak!

Tayyip Erdoğan'ın "ulusa sesleniş" konuşması...**İşçi ve emekçilere savaş ilanı**

Son günlerde "ulusa sesleniş" konuşması yapmak moda oldu. Geçtiğimiz hafta Bush'un bir "ulusa sesleniş" konuşması yaptığına tanık olmuştuk. Bu hafta onu Tayyip Erdoğan'ın konuşması izledi. Her ne kadar biri Amerika'da, diğeri Türkiye'de yapılsa da, bu iki "ulusa sesleniş" konuşması arasında çok önemli bir benzerlik var. Her iki konuşma da birer savaş ilanı.

Hatırlanacağı gibi Bush, "ulusa sesleniş" konuşmasıyla Amerikan emperyalizminin Irak'a savaş açtığını ilan etmişti. Bu konuşmanın üzerinden 48 saat geçtikten sonra ABD ordusu ve ortakları Irak halkına karşı bir askeri operasyona girişmişti.

Tayyip Erdoğan ise meclisten güvenoyu aldığı gün yaptığı "ulusa sesleniş" konuşmasıyla işçi ve emekçilere dönük saldırıların kararlılıkla yürütüleceğini ilan etti.

Yeni hükümetin işçi ve emekçilere savaş ilanı

Tayyip Erdoğan konuşmasında iki noktayı öne çıkardı. Bunlardan ilki 2000 yılı başından bu yana yürürlükte olan İMF programının gereklerini yerine getirmek noktasında ortaya konulan kararlılıktır. Erdoğan, "Zor şartlar ya da başka şeyler bahane edilerek ekonomik programın delinmesine müsaade edilmeyecektir" türünden sözlerle bunu özellikle vurgulamıştır. Erdoğan, hükümetin, savaş sürecinin atlatılabilmesi için her türlü tedbiri aldığını, özelleştirme ile ilgili önceden açıklanan programı uygulamaya başladığını, kamuda tasfiye için gerekli düzenlemelerin ise önümüzdeki günlerde acilen yapılacağını kaydetmiştir. Hatta ihtiyaç duyulması halinde yeni tedbirlerle programı desteklemekte tereddüt etmeyeceklerini belirtmeyi de unutmamıştır.

Bunun anlamı, işçi ve emekçilere dönük sömürü ve yıkım politikalarından başka bir şey olmayan İMF direktiflerinin hükümetçe harfiyen yerine getirilecek olmasıdır. Erdoğan hükümeti böylelikle, geçmişte Ecevit hükümeti tarafından ilan edilen sömürü ve yıkım savaşını sahiplendiğini, daha meclisten güvenoyu aldığı gün en açık bir şekilde ilan etmiştir.

Birlik ve beraberlik yalanı

Tayyip Erdoğan'ın "ulusa sesleniş" konuşmasında dikkat çeken ikinci nokta bol bol "birlik ve beraberlik"

çağrısı yapmasıdır. Konuşmasında "milletin birlik ve beraberliğinden" dem vuran başbakan, "Bugün kalplerimizi birleştirme, gündelik siyasetin, gündelik çıkarların üstünde, bazı yanıltıcı gazete ve televizyon haberlerinin ötesinde olmamız gereken gündür" diyerek, işçi ve emekçi yığınları bir kez daha kandırmayı, böylelikle saldırı programlarını kazasız belasız hayata geçirmeyi planlamaktadır.

Gerçekten de Erdoğan hükümetinin savaş ve saldırı politikalarını sorun yaşamadan hayata geçirebilmesinin en büyük güvencesi, işçi ve emekçilerin bu yalanlara kanması, mücadeleden geri durmasıdır. Bu nedenle başbakan bir taraftan işçi ve emekçilere saldırıları kararlılıkla sürdüreceğini açıklarken, bir taraftan da bu yıkım politikalarının altında ezilecek emekçi yığınları seslerini çıkartmamaya, sermaye uşağı hükümetin icraatlarını sineye çekmeye çağırılmaktadır.

Saldırıları sessiz kalarak değil mücadeleyi yükselterek yanıtlayalım!

Erdoğan'ın dokunaklı bir ses tonuyla yaptığı "birlik ve beraberlik" çağrılarının işçi ve emekçiler

açısından hiçbir yeniliği ve anlamı yoktur. Yıllardan bu yana iktidara gelen her hükümet, yeni sömürü ve yıkım politikaları dayatacağı vakit bu türden açıklamalar yapmakta, işçi ve emekçileri kemerleri sıkırmaya, sabır göstermeye, birlik ve beraberlik içinde davranmaya çağırılmaktadır. İşçi ve emekçiler bu çağrılara uygun davrandığı halde durumlarında hiçbir düzelme olmamakta, tersine yaşam koşulları her geçen yıl daha da kötüleşmektedir. Sermaye sınıfının servetine servet katılırken emekçiler daha fazla yoksullaşmaktadır.

Erdoğan seçimlerde sağladığı oy desteğine güvenerek işçi ve emekçileri rahatlıkla kandırabileceğini, onları dokunaklı "birlik-beraberlik" çağrılarıyla mücadeleden alıkoyabileceğini ve İMF-TÜSİAD politikalarını bu sayede rahatlıkla hayata geçirebileceğini düşünüyor.

Bir sermaye politikacısı olarak o kendi sınıfının çıkarlarına göre davranıyor. İşçi ve emekçilere büyük bir oyun oynamaya çalışıyor. İşçi ve emekçilere düşen bu yalanlara kanarak saldırılar karşısında sessiz kalmak değildir. Bize düşen bu oyunu bozmaktır. Bize düşen sermayenin sömürü ve savaş politikalarına karşı kendi çıkarlarımıza sahip çıkmak, mücadeleyi yükseltmektir.

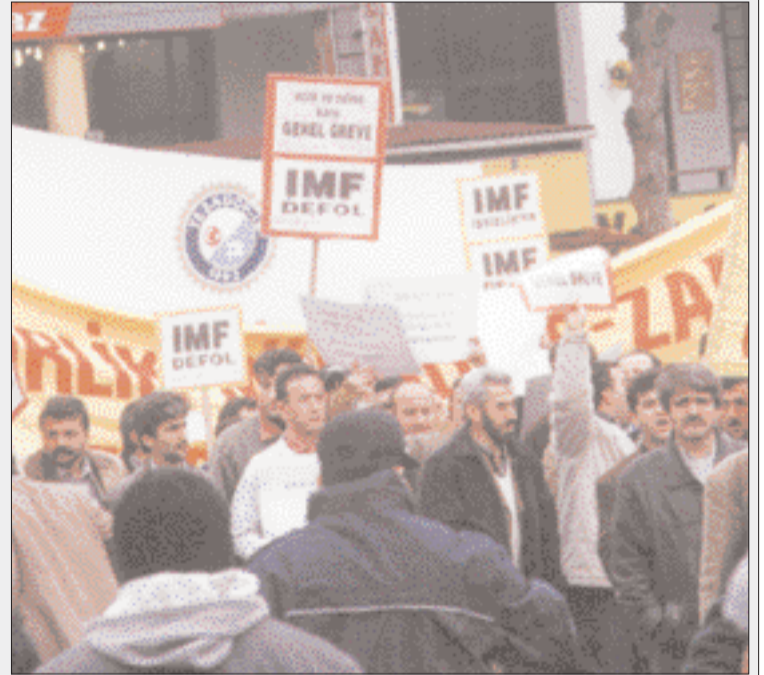
İMF'ye söz verildi...**"Program kararlılıkla uygulanacak"!**

Seçimler bir savaş ve saldırı hükümeti oluşturabilmek için yapıldı. İlk AKP hükümeti de bu çerçevede kuruldu. Abdullah Gül hükümeti bir taraftan Irak'a dönük saldırganlıkta ABD'ye ihtiyaç duyduğu desteği sağlayacak, diğer taraftan da içerde emperyalist sömürü ve yıkım programlarını kararlılıkla uygulamaya çalışacaktır.

Abdullah Gül hükümetinin İMF politikalarına temelde hiçbir itirazı yoktu. Hatta hükümet programı tümüyle İMF'nin istek ve dayatmalarına göre şekillendirildi. Fakat savaşta ABD'ye sunulacak destek karşılığında alınacak kan parasına güvenen hükümet, İMF'nin kimi isteklerini yerine getirme konusunda bir parça ayak sürümeye yeltendi. Hükümet İMF'ye karşı takındığı bu sahte tutumla kendi tabanına mesaj vermeyi, böylelikle seçimlerde arkasına aldığı toplumsal desteği korumayı amaçlıyordu.

Tezkerenin meclisten geçmemesi üzerine ABD'den gelecek kan parası da suya düştü. Umutları bir anda boşa çıkan hükümet telaşlandı. Zaten bozulma noktasında olan ekonomik dengeleri korumak amacıyla çareyi bir kez daha İMF reçetelerine bütün gücüyle sarılmakta buldu. Tezkerenin meclisten dönmemesinin üzerinden henüz bir gün geçmişti ki, İMF isteklerinden oluşan kapsamlı bir "ek tasarruf ve kaynak paketi" yürürlüğe sokuldu.

Fakat İMF bununla ikna olmadı. Hükümetin açıkladığı ek kaynak paketini övgüyle karşılamakla birlikte ısrarla "siyasal taahhüt"

istediler. Yani hükümetin ortaya çıkıp açık açık İMF programını savunmasını, bu konuda kararlı olduğunu ilan etmesini gerekli gördüler. Aylardır bir türlü yazılmayan ek niyet mektubunun hazırlanması, dördüncü gözden geçirme görüşmelerinin tamamlanması ve İMF'den kredi gelmesi için bunun zorunlu olduğunu bildirdiler.

İşte Tayyip Erdoğan'ın son "ulusa sesleniş" konuşmasının böyle bir yönü de var. Tayyip Erdoğan "ulusa" seslenmiştir, ama İMF'ye güvence vermiştir. Yıkım programını kararlılıkla uygulayacağız, merak etmeyin demiştir. Kısacası efendisine bağlılığını, dayatmalarını harfiyen yerine getireceğini bir kez daha bildirmiştir.

Emperyalist savaş, Kürt sorunu ve CHP

Emperyalist savaşa karşı işçi sınıfı ve emekçilerin büyük tepkisi yapılan anketlere de yansdı. Bu durum düzen solu CHP'yi sahte bir savaş karşıtı tutuma yöneltti. "Savaşa hayır!" sloganı CHP örgütleri tarafından kullanılmaya başlandı.

Bu sahte savaş karşıtlığının altında yatan iki temel neden vardı. Bunlardan birincisi emperyalist savaşa karşı büyüyen kitle tepkisinin devrimci kanallara akmasını engellemektir. Kitle hareketliliğini kendi mecrasında tutabilen bir CHP aynı zamanda düzene iyi bir hizmette bulunmuş olacaktır. İkincisi ise, savaş konusunda aldığı tutumla çuvalleyen bir AKP'nin kitle desteğini hızla kaybedecek olması. Sermayeye hizmet için sırasını bekleyen CHP için bu durum bulunmaz bir fırsattır. Sahte savaş karşıtlığı CHP'yi güçlendirirken AKP'yi zor durumda bırakacaktır.

ABD büyükelçisi ile görüşmesi esnasında "Kitle imha silahlarını ortadan kaldırmanın savaşta başka bir yolu yok mu?" masum sorusuyla muhatapını üzmemeye "özen" gösteren CHP lideri Deniz Baykal, sıra AKP'ye gelince eleştiride

sınır tanımadı. İşçi AKP'yi müslüman kanı üzerinde pazarlık yapmak düzeyinde sert eleştirilere vardırırdı.

Deniz Baykal başından bu yana Irak'daki muhtemel gelişmelere duyduğu rahatsızlığı ifade etti. "Barzani tehdittir. Türkiye gerekirse bu tehditi ortadan kaldırmak için Irak'a girer" diyen Baykal, inkar ve imha temelinde şekillenen devlet politikasına tam bağlılığını ilan etti. CHP liderinin Kuzey Irak'ın işgalini açık bir dille savunan açıklamaları devam ediyor. Baykal büyük devlet adamı edasıyla, Türkiye'nin istemediği sorunlarla karşılaşmamak için önlemler alınması gerektiğini sermaye hükümetine hatırlatıyor. Daha da ileri gidiyor, ordunun Kuzey Irak'a daha fazla yığılması gerektiğini savunuyor: "Bölgeye onbinlerce Türk askerinin girmesi gerekirdi. Bu askerler mekanize güçlerle takviye edilmeliydi. Yarın Türkiye'nin istemeyeceği gelişmelere karşı caydırıcı olmalıydılar" diyerek imha ve inkara dayalı yaklaşımını tüm açıklığıyla ortaya yere seriyor. "Türkiye'nin istemeyeceği gelişmeler", Kürtler'in bölgesel özerklik kazanması ya da Irak federatif yapısı içinde yer alması. Barzani ve Talabani'nin ABD emperyalizmi ile uyumlu

olmaya en az sermaye devleti kadar özen gösterdikleri; ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki İsrail ve Türkiye ayaklarından sonraki üçüncü saç ayağı olmayı istedikleri ortada. O halde sermaye devletinin ve bu devleti kurmakla övünen sermayenin has partisi CHP'nin sıkıntısı nereden kaynaklanıyor? Sorunun yanıtı açık. Uluslararası bir sömürge olan dört parçaya bölünmüş Kürdistan'ın en büyük parçası Türkiye Kürdistanı'dır. Onmilyonlarca Kürt işçi ve emekçisi ulusal hak ve özgürlüklerden yoksun yaşamaktadır. Ulusal hak ve özgürlük istemiyle tam 28 kez sömürgeci Türk devletine karşı isyan bayrağını açmış, her seferinde katliamla bastırılmıştır.

Sosyal demokrasi tüm tarihi boyunca sermayenin ihtiyaçlarını esas alan bir çerçevede politika yaptı. CHP, SHP gibi partilerin hükümette oldukları dönemlerde işçi sınıfı ve emekçilere yönelik sosyal yıkım programları pervasızca uygulandı. 5 Nisan vb. iktisadi yıkım paketleri SHP'nin hükümet ortağı olduğu dönemde gündeme getirildi. Maraş ve Sivas katliamları sosyal demokratların hükümet oldukları dönemde gerçekleştirildi.

Hiç kuşku duyulmasın, bugün hükümet olan parti CHP olsaydı, tıpkı diğer sermaye partileri gibi tereddütsüzce Türkiye'yi ABD emperyalizminin savaş arabasına bağlayacak, mazlum Irak halkının katledilmesi suçuna ortaklık edecekti. Zira CHP'nin tarihi işçi sınıfı ve emekçilere karşı ikiye bölünmüş, suçluların korunmasının, Kürt halkının katledilmesinin, ABD emperyalizmine kölece bağlılığın tarihidir. CHP'nin tarihi Kürt halkının özgürlük mücadelesini açıktan hedef almanın, bu mücadeleyi "bölücü terör" diye nitelemenin, her dönemde Kürt halkına yönelik imha ve inkar savaşını savunmanın tarihidir.

Kültürel hak kırıntılarıyla Kürt halkının özgürlük ateşini söndürmek tüm düzen partileri gibi CHP'nin de Kürt sorunundaki temel politikasıdır. Bu nedenle, emperyalist savaş ve Kürt sorunu çerçevesinde CHP'nin politik tutumunun teşhir edilmesi önem taşıyor. Kitlelerin emperyalist ABD'ye ve işbirlikçi AKP'ye yönelen tepkisinin sahte savaş karşıtlığı üzerinden CHP'nin potasına akmasını engellemek gerekiyor. Bu konuda gösterilecek başarı devrim cephesini güçlendirecektir.

Patronlar emrediyor, hükümet uyguluyor!

Patronlar kulübü TÜSİAD düzen siyasetine yön vermeye devam ediyor.

Son olarak TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan bir toplantıda yaptığı konuşmayla yeni kurulan Tayyip Erdoğan hükümetine neler yapması gerektiğini bir bir söyledi.

Tuncay Özilhan konuşmasında, düzen siyasetinin son aylarda iç ve dış politikada, ekonomide yaşadığı zorlanmaların bütün suçunu AKP hükümetine yükledi. Seçimlerden sonra AKP hükümetine destek verdiklerini belirten Özilhan şunları söyledi: "Ne yazık ki çok kısa süre içinde, karşımızda, ciddi hazırlığı olmayan, geniş bir işbirliği zemininde hareket etmek yerine kendi çevresine kapanmayı tercih eden, ulusal meseleleri ilgilendiren temel kararlarda çelişkili beyanlar veren bir hükümet bulduk. Zaman geçtikçe, on yılların yerleşik siyaset ve yönetim anlayışına teslimiyet eğilimi güçlenmeye başladı. Sonunda Türkiye her konuda kendini köşeye sıkışmış buldu."

Özilhan bu durumdan kurtulmak için yeni hükümetin neler yapması gerektiğini de ayrıntılarıyla açıkladı. Buna göre sermaye, Tayyip Erdoğan hükümetinden başlıca şu politikaları bir an önce uygulamasını bekliyor.

* IMF ile 4. gözden geçirme hiçbir pürüze yol açmadan, mümkün olduğunca çabuk tamamlanmalıdır.

* Hükümet programındaki yüzde 5 gelir artışı ve yüzde 16-20 enflasyon oranları revize edilmelidir.

* Mevcut IMF destekli uyum programının 2004-2006 dönemini de kapsayacak şekilde

genişletilmesi çalışmalarına başlanmalıdır. Programın savaş zararları ve savaş sonrası muhtemel gelişmeler de dikkate alınarak hazırlanması gerekmektedir.

* Uluslararası piyasalardan destek bulabilmek için siyasi iradeye gerek vardır. Yerli ve yabancı yatırımları kolaylaştırıcı adımlar hemen atılmalıdır.

* AB ve Türkiye ilişkileri restore edilmeli, AB'nin geri dönüşsüz bir süreç olduğu mesajı verilmeli. ABD ile ilişkilerin bugünden daha kötüye gitmesine izin verilmemeli.

* ABD ile ilişkilerde belirleyici faktör, Türkiye'nin Kuzey Irak politikası olacaktır. Türkiye Kuzey Irak politikasını etkin bir şekilde dünyaya duyurmalıdır.

* Dış politikada acilen radikal, yaratıcı ve esnek hamleler yapılmalıdır. Kıbrıs sorununun çözümünde, Annan Planı'nın oluşturduğu zemini kabul ettiğimiz açıklanmalıdır.

Tuncay Özilhan, sermayenin emperyalizme kölece bağımlılık politikasını gerekçelendirmekten de geri durmuyor, bunu ilerici bir adım olarak sunuyor:

"Ya içe kapalı bir Ortadoğu ülkesi olacağız, ya da gelişmiş Batı toplumuna entegre olacağız. Türkiye'yi içine kapatmaya çalışan zihniyet ile mücadele etmeye devam edeceğiz."

TÜSİAD'ın istek ve uyarıları, düzen siyasetinin ve Erdoğan hükümetinin nasıl bir çizgide yürümesi gerektiğinin bir kez daha hatırlatılmasıdır. Bu çizgi, dışarda emperyalizme daha fazla kölece bağımlılık, içerde ise işçi ve emekçilere tam düşmanlık çizgisidir.

İstanbul 27 Mart iş bırakma eylemi...**5 bin kişi emperyalist savaşı lanetledi!**

Emperyalist savaş karşıtları 27 Mart günü üç ayrı koldan gerçekleştirdikleri yürüyüşle Dolmabahçe'de buluştular. 5 bin kişinin katıldığı yürüyüş saat 12:30'da başladı.

Eylem öncesi KESK iş bırakma kararı aldı. Ön çalışmasının yetersizliğine rağmen kamu emekçilerinin katılımı yoğun oldu. KESK'e bağlı Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, EMS, Yapı Yol-Sen, BTS, SES sendika ve şubeleri eyleme pankartlarıyla katıldılar. Türk-İş ve DİSK'in katılımı ise sınırlı oldu. Belediye-İş, Genel-İş, Tez Koop-İş, TÜMTİS eyleme katılan sendikalar arasındaydı.

Ayrıca eyleme reformist sol partiler, TTB, TMMOB, Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu, üniversite öğrencileri, Özgür Der, anarşistler, Green Peace üyeleri ve devrimciler katıldı.

Komünistler eyleme BDSP imzalı "Tüm ABD ve NATO üsleri

kapatılsın!" pankartı, genç komünistler ise paralı eğitim ve savaş karşıtı platformların yanı sıra "Emperyalist savaşa ve YÖK'e karşı savaşacağız!" *Ekim Gençliği* imzalı pankartıyla katıldılar.

Coşkulu geçen eylemde ABD emperyalizmi ve hükümet karşıtı sloganlar sıklıkla atıldı. Eylemin 6.

Filo'nun denize döküldüğü Dolmabahçe'de yapılması kitledeki coşku ve öfkeyi artıran bir etken oldu.

Alana girildikten sonra ilk konuşmayı KESK Genel Başkanı

bir dakikalık saygı duruşunun ardından DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi bir konuşma yaptı. Konuşmacılar '68'in anti-emperyalist mücadele ruhuna vurgu yaptılar, Denizler'in mücadelesine sahip çıktılar.

Savaş karşıtı eylem kararlarının en fazla birkaç gün öncesinden alınmasına ve ön çalışmalarının yetersizliğine rağmen ağırlığını emekçilerin oluşturduğu 5 bin kişinin eyleme katılması anlamlıydı. Eylemde anti-emperyalist mücadeleye yapılan vurgu ve '68 ruhunun kitlede yarattığı coşku ise eylemi anlamlı kılan bir diğer etken oldu.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

"Irak halkı yalnız değildir!"**Adana 27 Mart iş bırakma eylemi...**

27 Mart Perşembe günü KESK, DİSK, TMMOB ve TTB'nin yoksulluk, faiz, savaş ve İMF bütçesine, sadaka zamlara, Amerikan saldırganlığına karşı gerçekleştirdiği bir günlük iş bırakma eylemi Adana'da yapıldı. Kamu emekçileri işyerlerinde sabahın erken saatlerinden itibaren bir araya gelerek halaylar çekip, sloganlar atarak iş bırakma eylemini işyerinde karşıladılar.

Saat 12.30'da sloganlar eşliğinde işyerlerinden ve sendikalardan Uğur Mumcu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi. 700 civarında bir katılımın gerçekleştiği eylemde, KESK'e bağlı sendikalardan Eğitim-Sen'in katılımı güçlüydü. Eylemde "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Katil ABD işbirlikçi AKP!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Savaşa karşı genel grev genel direniş!", "Irak halkı yalnız değildir!", "Emperyalist savaşa hayır!" sloganları atıldı. Eylem basın metninin okunmasının ardından bitirildi. Eyleme emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı şiarların yer aldığı BDSP imzalı dövizlerimizle katıldık. (BDSP çalışanları/Adana)

Antakya 27 Mart...

27 Mart Perşembe günü saat 12:30'da Eğitim-Sen tarafından Antakya Arkeoloji Müzesi'nin önünde emperyalist savaş karşıtı bir basın açıklaması düzenlendi. Yaklaşık 70 kişinin

katıldığı açıklamada sık sık "Irak halkı yalnız değildir", "Savaşa değil emekçiye bütçe", "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Katil ABD Vietnam'ı unutma!", "Savaşa hayır! Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı. Açıklamada işbirlikçi AKP hükümeti ve sermayenin savaş politikaları teşhir edildi. Açıklama herkesin savaşa karşı mücadeleye çağırılması ile sona erdirildi. (SY Kızıl Bayrak/Antakya)

Kayseri'de 27 Mart...

KESK'e üye kamu emekçileri 2003 bütçesine ve savaşa tepkilerini ortaya koymak için 27 Mart günü saat 11:00'de sevk alarak bir basın

açıklaması yaptılar. Mimar Sinan Parkı'nda yapılan açıklamaya 90 kişi katıldı. Açıklamada "Katil ABD, işbirlikçi AKP!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Savaş bütçesine hayır!", "Irak halkın yalnız değildir!" sloganları atıldı. (SY Kızıl Bayrak/Kayseri)

Ankara 27 Mart iş bırakma eylemi...**“Savaşa karşı genel grev-genel direniş!”**

KESK, DİSK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla 27 Mart'ta Türkiye genelinde bir günlük iş bırakma eylemi yapıldı, birçok yerde alanlara çıkıldı. Ankara'da da işçi ve emekçiler YKM önünde bir eylem gerçekleştirdiler. Birçok sendika işyerlerinde ve sendika önlerinde toplanarak GMK Bulvarı boyunca yürüyerek YKM önüne geldiler. Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, Yapı Yol-Sen, BES, SES, ESM, DİSK, TÜMTİS, TMMOM, TTB, ÇHD, İHD, ESP ve bazı gençlik grupları ile yasal sol partiler eyleme katılanlar arasındaydı. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ise “Emperyalist-kapitalist barbarlığa karşı yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!” yazılı pankartı ve coşkulu kortejleriyle eylemde yerini aldı.

Saat 12:30'da başlayan eylem KESK dönem sözcüsünün basın açıklamasını okumasıyla başladı. KESK MYK üyesinin yaptığı konuşmanın ardından, TMMOB Başkanı Kaya Güvenç, “Bizler emekçiler olarak bu savaşı, bu saldırıyı durduracağız” dedi. Alanda Amerikan malları yakılarak Irak bayrağı açıldı. Yaklaşık 4 bin kişinin katıldığı eylemde sık sık “Savaşa karşı genel grev genel direniş!”, “Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “ABD askeri olmayacağız!”, “Emperyalistler işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!”, “Sefalet teslim olmayacağız!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları atıldı. İşyerlerine dönülmeyeceği, hizmet üretmeme eylemine dair bildirimlerin dağıtılacağı duyurusunun ardından eylem sona erdi.

BDSP çalışanları/Ankara

İzmir'de 27 Mart iş bırakma eylemi...

27 Mart'ta iş bırakan kamu emekçileri saat 11:00'de Konak'ta buluşarak Cumhuriyet Meydanı'na yürüdüler. Bazı sendika ve demokratik kitle örgütleri doğrudan alanda toplanmışlardı. Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan basın açıklamasına 2 bin emekçi katıldı. Eğitim-Sen, SES ve Tüm Bel-Sen en fazla katılımı sağlarken işçi sendikalarından TÜMTİS katıldı. Yasal sol partiler temsili düzeyde yer aldılar. Öğrencilerin de katıldığı eylemde savaş karşıtı sloganlar atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Eğitim-Sen 3 No'lu Şube üyesi ile İzmir eylemi üzerine konuştuk...**“İşçi sınıfı ve emekçilerin ortak mücadelesi örülmelidir!”**

- İş bırakma eylemini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Eylemi birkaç açıdan değerlendirmek gerek. Katılım yönüyle zayıf. Ancak bunun nedenlerini anlamak mümkün. Eylemi çok anlamlı buluyorum. Birincisi kamu emekçileri taban baskısıyla KESK'e karar aldırmasıdır. Zamanlama açısından önemli buluyorum. Her türlü saldırının işçi-emekçilere dayatıldığı bir dönemdir. Sorun sadece savaş bütçesi değil. Herşey İMF'nin direktifleri doğrultusunda hazırlanıyor. Sefalet ücretlerinden uluslararası sermaye tekellerine peşkeş çekilen zenginliklere kadar...

Öte yandan iş güvencesini ortadan kaldıracak Personel Rejimi Yasası gündemde. En önemlisi herşey başta Irak olmak üzere tüm Ortadoğu halkları üzerinde yürütülen emperyalist savaşa bağlanmakta. Savaş bahane edilerek kazanılmış her hak askıya alınmaya çalışılmakta. Zam ve zulmün miktarı bile uluslararası katil ABD'nin istekleri doğrultusunda çıkartılan ve çıkartılmaya çalışılan tezkerelere bağlanıyor. İnsanlık utancı olarak tarihe geçecek açıklamalar yapılıyor. Savaşta aktif rol almamızı halinde alınacak dolarların hesabı yapılıyor. İşte böylesi bir süreçte iş bırakmak ve alanlarda bu kirli savaşa karşı şiarları yükseltmek çok anlamlı. Çünkü biliyoruz ki bu saldırı programı

bir günlük değil, yıllardır üzerimizde uygulanmaya çalışılıyor. ABD'ye bu çerçevede yapılan uşaklık bunun bir parçasıdır.

- Eyleme katılım düşük, fakat bunun nedenini anlamak mümkün demiştiniz. Biraz açabilir misiniz?

Bu sorun yeni değil. KESK'e hakim reformist anlayış ve genelde onun bir parçası olan şube yönetimleri de bu süreçte gereken önderlik rolünü oynayamamaktadır. Şöyle de demek mümkün, oynaması gereken uğursuz rolü oynamaktadır. Mücadelenin ihtiyacı olan bir devrimci program ve devrimci önderlikten yoksun bırakılan kamu emekçileri hareketi günü birlik eylemlerle yoruldu. Bu durum sermaye düzenini cesaretlendirdi. Bu eylemin ön hazırlığı eksik bırakılmıştır. Buna rağmen bir çağrı ile alana bu kadar insanın dökülmesi bile başarıdır.

- Bu sorunun aşılması ve saldırıların püskürtülmesi için sizce neler yapılmalıdır?

Nelerin yapılması gerektiğini görmek için uzağa gitmeye gerek yok. Sadece kamu emekçilerin birkaç yıllık mücadelesine bakmak yeterlidir. İşyerleri üzerinden eylemlilikler örgütlenmeli ve fiili meşru mücadele hattı tekrar yerine oturtulmalıdır, '90-92'lerdeki gibi. Ancak sınıfın ve emekçilerin ortak mücadelesi örülmelidir. Hemen hemen sorunların bütünü ortak. Saldırı da aynı merkezden yürütülmektedir. Mücadelenin ortaklaştırılması için yeterince neden vardır. Zemini de vardır. Özelleştirme her iki kesime de dönük bir saldırı. Keza sefalet ücreti, nemaların gaspı, mezarda emeklilik, işçilere dayatılan iş yasası, kamu emekçilerine dayatılan Personel Rejimi Yasası vb. Bunlar çoğaltılabilir.

Ancak ortak eylemlilikler örmek için KESK'ten reçete beklenmemeli, yerelerde inisiyatif konulmalıdır. İşçi-emekçi taban örgütlenmeleri yaratılmalıdır. Bu yeri gelir birimlerde işyeri komiteleri olur yeri gelir başka bir şey. İsim önemli değil, platformlar, komiteler vb. Nitelik ve işlerlik önemli. Süreklilik ve mücadelede ısrar önemli. Sendikalardan uzaklaşmış/uzaklaştırılmış birimleri yeniden kazanmak mümkün. Sorun küçük büyük demeden işyeri sorunlarına da sahip çıkmakta. Örneğin biz yarın bir eylem gerçekleştireceğiz. Birimde yüksek katılımı yapılan taban toplantısı ile alınmış bir kararı yaşama geçireceğiz. Servis hakkımız gaspedilmeye çalışılıyor. Biz de buna karşı meşru tepkimizi ortaya koyacağız. Eylemimiz engellenmeye çalışılacak. Tehditler de olacak. Basını çağırdık. Basın açıklaması hazırladık, yapılacak eylemi tartışıp biçimlendirdik. Yapılacak her şey taban iradesiyle kararlaştırıldı. Ama bu süreci bir günlük düşünmüyoruz. Saldırıları her gün çoğalmakta. Biz de yeniden örgütlü gücümüze yaslanarak örgütlülüğümüzü daha da güçlendirmeliyiz. Bizi bekleyen süreç ağırdır. Tersine çevirmenin başka yolu yok.

ABD Konsolosluğu önünde eylem

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun çağrısı üzerine, 23 Mart günü saat 13:00'te eski TUYAB binası önünde yaklaşık 700 kişi ABD Konsolosluğu'na siyah çelenk bırakmak üzere biraraya geldi. Burada bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı KESK Genel Başkanı Sami Evren okudu. Evren konuşmasında 27 Mart'ta iş bırakma çağrısı yaptı.

Güvenlik güçlerinin konsolosluk önüne etten duvar örmesi üzerine planlanan yürüyüş yapılamadı. Kitleyi temsilen seçilen heyet konsolosluk önüne çelengi bıraktı. Eylem sonrası İstiklal Caddesi'ne doğru sloganlarla yürüyüşe geçen kitleye bir süre sonra polis gaz bombalarıyla saldırdı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Ankara Savaş Karşıtı Platformun Cumartesi yürüyüşü

22 Mart günü, Ankara Savaş Karşıtı Platform'un her Cumartesi günü Yüksel Caddesi'nden Sakarya'ya düzenlediği "barış ve kardeşlik" yürüyüşü gerçekleşti. Yürüyüşten önce Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu emperyalist savaşa karşı bir basın açıklaması yaptı. Ardından Sakarya Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçildi. 300'ü aşkın katılımın olduğu eylemde, Irak halkının üzerine bombaların yağmaya başladığı belirtilerek, katledilen kardeş halklar için bir

dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. KESK'in 27 Mart'ta tüm ülkede iş bırakarak yaşamı durduracağı duyurusunun ardından sloganlarla eylem sona erdi. (SY Kızıl Bayrak/Ankara)

Adana Savaş Karşıtları Platformu'nun eylemi...

"Emperyalist savaşa hayır!"

Adana Savaş Karşıtları Platformu, 25 Mart Salı günü saat 12.30'da, Amerikan Konsolosluğu'na siyah çelenk bırakmak üzere Adana Büyükşehir Belediyesi Tiyatrosu binası önünde bir araya gelerek konsolosluga doğru yürüyüşe geçti. Yoğun yağmura ve polis ablukasına rağmen 400 civarında bir katılım oldu.

"Emperyalist savaşa hayır!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "ABD askeri olmayacağız!", "Katil ABD, işbirlikçi AKP!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları gür bir şekilde atıldı. Kitle konsolosluga yakın bir yerde bekletildi. Platform temsilcileri konsolosluga giderek siyah çelengi bıraktılar. Ardından çarşı merkezine kadar alkış ve sloganlarla yürünerek eylem bitirildi.

İşlek bir trafiğe sahip olan yol güzergahında anlamlı desteklerle karşılaşıldı. Lise öğrencileri ıslık ve alkışlarla, araçla sahipleri ise korna çalarak eyleme destek verdiler.

SY Kızıl Bayrak/Adana

İzmir'de savaş karşıtı eylemler...

"Üsler kapatılsın ABD defolsun!"

20 Mart: Savaş Karşıtı Platform'un kararı doğrultusunda saat 12.30'da Hilton Oteli önünde toplanan kitle AKP il binasına yürüdü. Bir önceki eylemin tekrarı olması nedeniyle eyleme katılanlar tepkiliydiler.

Duyurusu ve çalışması yeterince yapılamayan eyleme katılım düşüktü. Kitle Irak'a yapılan saldırıyı "Savaşa karşı genel grev, genel direniş!" sloganı ile sık sık lanetlerken, eylemi düzenleyen reformist anlayış kitleyi daha çok "Savaşa hayır, barış hemen şimdi!" sloganı ile bloke etmeye çalıştı. Eylemde "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Susma haykır, savaşı durdur!", "Üsler kapansın, ABD defolsun!" sloganları atıldı Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylem basın açıklamasının okunmasının ardından sona erdi.

"İşgalciler Ortadoğu'dan defolsun!"

21 Mart: Savaş karşıtları saat 12:00'de Alsancak Garı önünde toplanmaya başladılar. Bini aşkın kitle yolu trafiğe kapatarak İngiliz Konsolosluğu'na doğru yürüyüşe geçti. Dünya metropollerinde alınan bir günlük grev kararı İzmir'e pek yansımada. Daha çok partilerin ve öğrencilerin katılımı dikkat çekti. Sendikaların katılımı temsili düzeyde oldu. Eğitim-Sen ve SES pankartı ve kitlesi ile geldi. Konsolosluk önüne gelen kitle, "Kahrolsun İngiliz emperyalizmi!", "İşgalciler Ortadoğu'dan defolun!", "Susma haykır, savaşa hayır!", "Savaşa karşı genel grev-genel direniş!", "ABD askeri olmayacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarını attı. Basın açıklaması ve on dakikalık oturma eyleminden sonra kitle dağıldı. Daha sonra bir grup öğrenci sloganlar atarak Kıbrıs Şehitleri Caddesi'ne kadar yürüdü.

"Susma haykır, halklar kardeşdir!"

22 Mart: Savaş Karşıtı Platform saat 13:00'te Cumhuriyet Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. 500 kişinin katıldığı açıklamada savaşın derhal durdurulması, işgalcilerin Irak'tan çekilmesi istendi. "Susma haykır, halklar kardeşdir!", "Savaşa hayır, barış hemen şimdi!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Savaşa karşı genel grev-genel direniş!" sloganları sıkça atıldı. Partilerin, derneklerin ve öğrencilerin pankart ve dövizleri ile katılım sağladıkları eylem mitinge dönüştürülmeden sona erdirildi.

Aynı gün saat 14:00'te TAYAD'lı aileler AKP il binası önünde "Tecride ve savaşa hayır!" konulu basın açıklaması yaptılar. 30 kişinin katıldığı açıklamanın ardından sembolik kan şişeleri yola atıldı. "Tecridi kaldırın, ölümleri durdurun!", "Irak halkı yalnız değildir!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" vb. sloganlarla eylem bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Esenyurt'ta emperyalist saldırganlık lanetlendi..

"Kahrolsun ABD emperyalizmi!"

Haydut Amerika ve İngiltere'nin Irak'a saldırısı tüm dünyada yaygın ve kitlesel protestolarla karşılandı. Esenyurt Savaş Karşıtı Platform da her hafta olduğu gibi geçtiğimiz Cumartesi günü de emperyalist saldırganlığı protesto etti.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı eylem saat 20:00'de Depo'daki Fırın Sokak'ta yapıldı. Alkışlarla biraraya gelen kitle "Emperyalist savaşa hayır/ESKP" imzalı pankart açtı. "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!", "Irak halkı yalnız değildir!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Halkımız saflara hesap sormaya!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Katil ABD işbirlikçi AKP!" sloganları coşkuyla atıldı. Daha sonra platform adına okunan

açıklamada emperyalist savaş lanetlendi ve mücadelenin yükseltilmesi gerektiği vurgulandı. Davul ve türküler eşliğinde çekilen halaylarla eylem sona erdi. Çevredeki ev ve dükkanlardan insanlar da baştan sona eylemi izleyerek alkış ve sloganlarla destek verdiler.

Emperyalizmin işçiler, emekçiler ve ezilen halkların gözünde hiçbir meşruluğunun kalmadığı bu dönemde gerçekleşen eylemlere devrimci ve ilerici güçlerin yanında işçi ve emekçilerin daha geniş katılımını sağlamak Esenyurt Savaş Karşıtı Platformun ve tüm platformların acil görevidir. Bunun imkanları bugün fazlasıyla mevcuttur.

SY Kızıl Bayrak/Esenyurt

“Emekçiler grevde, öğrenciler boykotta!”

21 Mart İstanbul...

ABD emperyalizminin Irak'ı bombalayarak savaşı başlatması üzerine ertesi gün 21 Mart'ta, Aksaray Metro önünde bir basın açıklaması yapıldı. Eylem saat 12:30'a doğru kitlenin toplanmasıyla başladı. Başta zayıf olan katılım ilerleyen saatlerde emekçilerin işyerlerinden çıkarak alana gelmesiyle arttı. Katılım eylem bitimine kadar sürdü. Sendikalar cephesinden iş bırakarak alanlara çıkma kararı konfederasyonlar düzeyinde alınmadığı için kimi sendika ve şubeler genel merkezlerden bağımsız olarak iş bırakarak eyleme katıldılar.

Üniversiteli gençliğin boykot ve Beyazıt Meydanı'nda gerçekleştirdikleri eylem sonrası pankartları, sloganları ve enerjileriyle eyleme katılması kitledeki coşkuyu daha da arttırdı. Yıldız Teknik, İTÜ, İÜ ve Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinden oluşan gençliğin alana gelmesiyle kitle sayısı 1500'ü buldu.

Eyleme ağırlıklı olarak KESK'e bağlı şubeler katıldı. “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Katil ABD, işbirlikçi AKP!”, “Çıktı tezkere, meclis gitsin askere!”, “Emekçiler grevde, öğrenciler boykotta!”, “Şalter inecek, bu iş bitecek!” sloganları atıldı. KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Hasan Toprak'ın basın açıklamasını okumasından sonra eylem bitirildi. (SY Kızıl Bayrak/İstanbul)

ODTÜ'de 21 Mart boykotu...

Bir hafta boyunca yürütülen çalışmalar socunda 21 Mart günü yapmaya karar verdiğimiz ders boykotunu gerçekleştirdik. *Ekim Gençliği, Devrimci Proleter Gençlik, Özgür Gençlik, Öğrenci Koordinasyonu, SDP Gençliği*'nin örgütlediği boykot büyük destek gördü.

Savaşın emperyalist niteliğini vurgulayan sınıf konuşmaları yapıldı. Hem emperyalist savaş lanetlendi hem de boykota çağrı yapıldı. Boykota katılması yönünde çok sayıda insanla konuşuldu. Herkes bölümlerin dışına çıkmaya başladı. Günümüzün apolitik gençliği düşünüldüğünde neredeyse okulun yarısının boykota katılması (kimisi bölümlerde neredeyse tamamı) çok önemli bir gelişmedir. Yüzlerce öğrenci okulun içinde dolaştı. Hazırık binasının önünde en az 1000 kişilik bir kitle toplandı.

Çarşamba günü jandarma barikatının aşılacak

Eskişehir Yolu'na çıkılması insanları hareketlendirdi. Yaklaşık 400 kişilik bir grup “ABD askeri olmayacağız!”, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Emperyalistler, işbirlikçiler, 6. Filo'yu unutmayın!”, “Üniversiteler kışla olmayacak!”, “YÖK, polis/jandarma, medya, bu abluka dağıtılacak!”, “Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları ile kapıya yöneldi. Ancak okuldaki devrimcilerin çoğunun Abdi İpekçi'deki Newroz eyleminden olmasından dolayı yeterince coşkulu ve kararlı bir yürüyüş olamadı. Kapıda jandarma ve polisi gören insanlar geri dönme eğilimine girdiler. Jandarma ve polisle konuşarak barikatın aşılabilceğini sananlar yarıldılar, 400 kişilik kitle geri döndü.

Kimi öğrenciler Çarşamba günü 70-80 kişi ile aşılacak barikatın bugün niye aşılamadığı sorusunu gündeme getirdiler. Bunun en önemli nedeni aşılamayan korku duvarı. Israrlı bir tarzda yürüttüğümüz kitle çalışmasına rağmen çubuğu kendimize bükme durumundayız. İnsanları korkularını aşmalarını sağlamak bizim öncelikli görevimiz.

Genç komünistler olarak üzerimize düşen görevlerin bilinciyle ısrarlı bir şekilde faaliyetimizi sürdüreceğiz. Kararlı ve ısrarlı her çalışma sonuç verecektir. (Ekim Gençliği/ODTÜ)

Kayseri'de 21 Mart ...

21 Mart günü Emek Platformu'nun düzenlediği olduğu savaş karşıtı basın açıklaması Cumhuriyet Meydanı'nda yapıldı. Açıklamayı KESK dönem sözcüsü yaptı.

Polis açıklamanın meydana yapılmasını keyfi olarak engellemeye çalıştı. Newroz'dan dolayı eylem yapılabileceği kaygısıyla yoğun önlem alınmıştı. Eyleme müdahale edilmesiyle birlikte “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganı atıldı. Açıklama sırasında ise “Emperyalist savaşa hayır!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Irak halkı yalnız değildir!” sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı. Kitlenin dağılacağı sıra polis provokasyon girişiminde bulundu. (SY Kızıl Bayrak/Kayseri)

Kırşehir'de 21 Mart ...

21 Mart'ta Anafartalar Kampüsü'nde yaklaşık 150 öğrencinin katılımıyla bir eylem gerçekleşti. Yaklaşık 100 öğrenci de dışardan alkışlarla destek verdi. “Susma haykır savaşa hayır!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!” sloganları atıldı.

Hep birlikte kampüsteki yeşil alana geçilerek barış şarkıları söylendi ve şiirler okundu. Barış için çekilen halaylarla eylem son buldu. Eylemde “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!”, “Filistinini unutmadık!”, “Savaşın faturası işçi, emekçi, çifçi ve öğrenciye ödetilecek!” vb. dövizler taşındı ve siyah kurdeleler takıldı. (SY Kızıl Bayrak okuru/Kırşehir)

Trabzon'da 21 Mart ...

21 Mart: Trabzon Meydan Parkı'nda Irak'ta Savaş Hayır Platformu tarafından yaklaşık 130 kişinin katıldığı bir basın açıklaması düzenlendi. Açıklamada, ABD'nin petrol için Irak'a savaş açtığı ve derhal bu savaşın durdurulması gerektiği belirtildi. “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Katil ABD işbirlikçi AKP!” sloganları atılarak basın açıklaması bitirildi.

22 Mart: Yine Trabzon Meydan Parkı'nda basın açıklaması yapıldı. EG, DÜK, DG, TÖDEF, Kaldıraç, ÖEP tarafından düzenlenen eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı.

Açıklama öncesinde polis parkı ablukaya alarak eyleme katılacakları korkutmak istedi. Halkı parka sokmayarak eylemcileri kitlelerden yalıtıma çalıştı. Meydan alanına gelmeden pankart ve dövizler açılacak, sloganlar atılacaktı. Ancak polisin meydana döviz, pankart açıldığı ve slogan atıldığı taktirde herkesi gözaltına alacağını söylemesi üzerine bundan vazgeçildi. Polisin tehditkar konuşması karşısında tok bir tutum sergilenmemesi eylemin olumsuz yanıydı. Eylem basın metni okunduktan sonra alkışlarla bitirildi. (Ekim Gençliği okurları/KTÜ)

Savaş protestosu ve devlet terörü

ABD emperyalizminin mazlum Irak halkına karşı başlatmış olduğu kirli savaşla birlikte yükselen tepkilerin önüne geçebilmek için baskı ve terör uygulanıyor. İşbirlikçi AKP hükümeti ülkeyi koşulsuz olarak ABD'nin hizmetine sunmuş durumda. Dışarıda savaş ve saldırganlık politikasını, içeride hak ve özgürlüklere azgın bir devlet terörü tamamlıyor.

Bunun son örneği 21 Mart günü Çukurova Üniversitesi'nde yaşandı. Her zaman gerçekleşen rektörlük polis işbirliği bir kez daha gözler önüne serildi. 21 Mart günü Fen Edebiyat Fakültesi önünde toplanan yaklaşık 60 kişilik öğrenci yaşam zinciri oluşturarak yürüyüşe geçti. Rektörün izni ile okula giren çevik kuvvet yürüyüşe izin vermeyeceğini söyleyerek öğrencilere gözü dönmüş bir şekilde saldırdı. Çıkan arbedede 10 öğrenci gözaltına alındı.

Bunun üzerine 50 öğrenci gözaltıları protesto etmek ve arkadaşlarının serbest bırakılması için rektörlüğe yürüdü.

Ekim Gençliği/Adana

ÇÜ'de polis-rektör işbirliği protesto edildi

27 Mart Perşembe günü Çukurova Üniversitesi'nde, polisin bir eyleme saldırarak öğrencileri gözaltına almasını protesto etmek ve emperyalist savaşa karşı tepkimizi ortaya koymak için bir kez daha bir araya geldik. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı eyleme coşkulu ve militan bir ruh hakimdi.

Eylemde “Emperyalist savaşa hayır!”, “YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!”, “Polis defol, üniversiteler bizdir!”, “Katil ABD işbirlikçi rektör!”, “ABD askeri olmayacağız!” sloganları atıldı. Polisle işbirliği yaptığı için rektörlüğe bir cop hediye edilecekti. Ancak rektörlük işlerinin yoğun olmasını gerekçe göstererek bu copu kabul edemeyeceğini ifade etti. Bunun üzerine cop rektörlük adına ÖGB başkanına verildi. Sloganlarla Eğitim Fakültesi dekanlığına geri dönüldü.

Ekim Gençliği/Adana

Kocaeli mitinginde emekçilerle savaş üzerine konuştuk...**“Üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız!”**

- Gündemde faturasını sınıfın ödeyeceği ve kazanılmış haklara yönelik bir dizi saldırı var. Kölelik yasası, savaş, özelleştirmeler, işten atmalar vb. bir dizi saldırı bunların arasında. Sınıf ve kitle hareketi ise bir durgunluk yaşıyor. İşçi ve emekçilerin mücadelesini yeterli görüyor musunuz ve bu süreçten saldırı püskürterek kazanımla çıkmak için ne yapmamız, hangi eylem biçimlerini hayata geçirmemiz lazım?

Lastik-İş üyesi: Mücadelenin hiçbir zaman yeterli olduğuna inanmıyorum, mücadele her zaman yapılır. Sonuçta yeterli değil, çabamızın devam etmesi gerekir.

Eğer her fabrikadan 50’er kişi mitinglere gelirse belki bir şeyler yapabiliriz. Bu tepkilerle savaşı durdurmamız mümkün değil. Bu durumu masaya yatırıp hep birlikte düşünmemiz lazım. Üretimden gelen gücümüzü kullanmamız lazım. Birilerinin bizi buna inandırarak, bunu sağlayarak örgütlemesi lazım.

Selüloz-İş üyesi: Savaşın fiili olarak içinde olan ülkeler var, İngiltere ve Amerika. Bu ülkelerde bundan bir ay önce savaşa hayır diyenlerin oranı %20’lerdedi. Bu oran bugün %50’nin üzerine çıkmış durumda. Yine bu ülkelerde yapılan mitinglere 1 milyon, 1.5 milyon insan katılıyor.

Bizim ülkemizde savaşa hayır diyenlerin oranı başından beri %80’nin üzerinde. Ama biz yıllardır yıldırılmış, örgütsüzleştirilmiş bir toplum olarak %80’nin hayır dediği bir ortamda 3-5 bin insan katılıyoruz eylemlere. Ben inanmıyorum ki, buraya gelmeyen insanlar savaştan yana olsunlar. Muhakkak ki herkes savaşa karşı, ama bizim toplumumuz biraz daha duyarsız. Bunun özeleştirisinin yapılması lazım. Sivil toplum örgütlerinin bu işe yeteri kadar duyarlı olmadığı görüşündeyim. İnsanlara bu olaylar gerektiği kadar anlatılmıyor. İnsanlar çekimser. Çıkacak

olaylardan mı ürüyorlar bilmiyorum, ama bence %80’ni hayır diyen bir toplumda insanların alanları daha kalabalık doldurması gerekiyor.

Eğitim-Sen üyesi: Şu an yapılan eylemler günü kurtarmak için yapılan eylemler. Uluslararası çapta baktığımız zaman yapılması gerekenleri görüyoruz. Türkiye’de de böyle eylemler örgütlenmedikçe savaşa karşı olan insanların gazı alınıp bitirilecek.

Emekli bir öğretmen: Türkiye’de ve dünyadaki bütün işçilerin, emekçilerin, bu savaştan zarar göreceği bütün kesimlerin topyekûn ayağa kalkmasıyla bu savaşı durdurabiliriz. Yoksa bu tarz eylemler yeterli olmayacak. Üretimden gelen güç ortaya konmalı. Şalterler incekse inmeli, genel grev yapılacaksa yapılmalı. Dünyada bunun pek çok örnekleri var. İtalya’da, savaşın bir ayağı olan İngiltere’de ortaokul çocukları bile alanlarda yol kesiyorlar. Bizde ise işçi kapanma var. Bu bir yanıyla 12 Eylül darbesinden gelen baskıların, yıldırılmaların etkisi. Bir yanıyla da sendikalara yapılan saldırılar, baskılar, sendikasılaştırma, örgütsüzleştirme politikasının etkisi. Buna karşı hayatın her alanında örgütlenmeler yaratılması gerekir. Esnafından, işçisinden,

köylüsünden memuruna kadar...

Petrol-İş üyesi: Bu tepkilerin saldırıları ve savaşı durduracağına inanmıyorum. Kocaeli’nin nüfusu 1 milyon; %10’u gelse 100 bin kişi olur, %5’i gelse 50 bin kişi olur. Şu anda alanda 5 bin kişi var. Ben bunu duyarsızlıkla açıklıyorum. Yayın aracımız kaç gündür şehirde geziyor, duyurular yapıyor, ama alana kaç kişi geliyor? Sessiz tepkiyi sesli tepkiye dönüştürmemiz için yollar aramamız, savaşı durdurmak için halkın katılımını sağlamamız gerekiyor. İngiltere’de bir eylem yapılıyor, halkın yarısı sokağa çıkıyor. Ama bizde olmuyor.

Diğer yandan emperyalistlerin ürettiği malları protesto etmemiz lazım. Onlara destek verenleri protesto etmemiz lazım. Bugün Amerikan desteği alan yazarları, medya patronlarını protesto etmemiz lazım. Çok büyük bir boykota girdiğimizde ses getirebiliriz.

TTB üyesi: Mevcut tepkileri yeterli bulmuyorum. Ama bugün itibarıyla bakmamak lazım. Süreci bir yıldır biliyoruz. Bizim aslında çok daha önceden çok daha fazla tepki vermemiz gerekiyordu. Bu insanların sistemli olarak duyarsızlaştırılmalarının sonucu, hem de gücümüze inanmıyoruz galiba. Bu sorunları aşmak için emek örgütlerinin yapısını yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor. Yeni bir örgütlenme gücüyle yeniden başlamak lazım birçok şey bu ülkede. En baştan yapmamız gereken genel grevd. Bugün değil çok daha önceden yapsaydık bazı şeyleri kolay etkileyebilirdik.

Eğitim-Sen üyesi: Varolan tepkileri önemsiyoruz. Ama şu anki ortama baktığımda çok yeterli olduğunu söyleyemiyorum. İnsanlar tepkisiz değil. Baktığımızda, gerçekten halkın büyük bir bölümünün savaşa karşı olduğunu, ancak bunun alanlara yansımadağını görüyoruz. Böyle bir gelenek de yok. Demokrasinin yaşanmadığı bir ortamda katılımlar sınırlı kalıyor maalesef. Buna rağmen insanların böyle soğuk bir havada gelip tepkilerini ortaya koymaları güzel bir şey. En azından bu ülkenin sahipsiz olmadığını gösteriyor.

Bu sorunları aşmak, emek ve demokrasi güçlerinin çalışmalarına, topluma etkilerine bağlı. Örneğin sendikaların demokrasiyi tabana yaymalarıyla, kararları halkın almasıyla, demokrasiyle aşılabileceğini düşünüyorum. Bu tip eylemlerin devam etmesi gerekiyor. Bunların yöneticileri uyaracak bir gücü var. Yöneticilerimizin “ülke sokakta mı yönetilir” anlayışı var, ama sokağın her zaman onlar üzerinde bir baskısı olmuştur. Topyekûn ülke genelinde, hatta genel grevlerle bu süreci örelim ki bir sarsıntı meydana gelsin. İş bırakmaların, genel grevlerin alan eylemleriyle beraber etkili olacağını düşünüyorum.

1. genç: Eylemleri yeterli görmüyoruz. Dünyada bütün halklar toplansa bu savaşı önleyebiliriz. Belki şu anda savaşı durduramadık, ama Amerika’nın bundan sonraki saldırılarını durdurabiliriz.

2. genç: Halkların emperyalizme karşı örgütlenmesi gerekiyor. Anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmeliyiz. Bütün halklar kardeş olduklarının farkına vardıklarında hiçbir güç karşı duramaz.

3. genç: Savaş dönemleri devrimci dönemlerdir. Bu dönemlerde insanların savaşa, dolayısıyla emperyalizme karşı tepkileri var. Bunların anti-emperyalist bir mücadeleye çekilmesi komünistlerin görevi. Ayrıca yapılan eylemler niteliksiz. Bana göre bu eylemde atılan sloganlar yeterli değil. Biz gençliğin bugün alanlara ayrı bir renk taşıdığına inanıyorum. Gençlik alanlarda kıvılcık bir renk taşıyor.

Kocaeli mitinginde binler alanlardaydı...**“Irak halkı yalnız değildir!”**

Kocaeli Sendikalar Birliği, sınıfa yönelik kapsamlı saldırılar içeren, kölelik koşullarında çalışmayı dayatan iş yasasına karşı 22 Mart’ta bölgesel bir miting yapma kararı almıştı. ABD emperyalizminin Irak’a gerçekleştirdiği saldırı üzerine KSB bileşenleri eylemin gündemini değiştirdiler. Miting savaş karşıtı bir eylem olarak gerçekleştirildi.

Eylem kararının yaklaşık bir ay önce alınmasına ve duyurusunun birkaç haftadır yapılmasına rağmen bölge illerden katılım zayıf oldu. Ağırıklı olarak Kocaeli ve Gebze güçleri katıldılar. Yaklaşık 5 bin kişinin katıldığı eylem, mitingin düzenleneceği Perşembe Pazarı’na doğru yürüyüşle başladı. Sendikalardan Harb-İş, Haber-İş, Petrol-İş “Bir özelleştirme hareketi Irak” yazılı pankartıyla, Lastik-İş, Genel-İş iş yasası karşıtı pankartıyla, Birleşik Metal-İş, Öz Çelik-İş, Selüloz-İş, Eğitim-Sen, SES, Yapı Yol-Sen, Tüm Bel-Sen, BES şubeleri platform pankartı arkasında katıldılar. Ağırıklı Birleşik Metal-İş’in oluşturduğu Gebze

Sendikalar Birliği tek pankart altında eyleme katıldı. Yasal sol partilerin de katıldığı eyleme ayrıca TTB, TMMOB, İHD, Irak’ta Savaşa Hayır Koordinasyonu, üniversite gençliği, Özgür Der ve devrimciler katıldılar. Taşınan materyallerin ağırlığını savaş karşıtı şiarlar oluşturuyordu.

Alana girildikten sonra Harb-İş Kocaeli Şube Başkanı bir konuşma yaptı. Ardından Petrol-İş Genel Başkanı ile KESK Genel Başkanı birer konuşma yaptılar. Konuşmalarda ABD emperyalizmi lanetlendi, hükümet sert bir dille eleştirildi. İşçi ve emekçilere ABD emperyalizmine karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

Katılımın zayıflığının da etkisiyle eylem cansız geçti. Eylemde sık sık “Katil ABD işbirlikçi AKP!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Savaşa karşı genel grev genel direniş!”, “Amerikan askeri olmayacağız!”, “Irak halkı yalnız değildir!” vb. sloganlar atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Newroz kutlamaları...

İstanbul:

Newroz 21 Mart günü Kazlıçeşme'de saat 10:00'da başlayan bir mitingle kutlandı. Binlerce kişinin katıldığı eylemde çoğunluğu DEHAP kitlesi oluşturuyordu. Reformist partiler ve devrimci yapıların katılımı oldukça sınırlıydı. Hava koşullarının kötü olması eyleme katılımı ve kitlenin coşkusu olumsuz yönde etkiledi.

Devlet olağanüstü güvenlik önlemi almıştı. Eylem uzun süren konuşmalarla başladı. Konuşmaların yarattığı durgunluk müzik gruplarının sahne almasıyla yerini coşkuya bıraktı. Yakılan Newroz ateşinden atlandı, sloganlar atıldı.

Komünistler Newroz'a *BDSP* imzalı "Emperyalist savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!" pankartlarıyla katıldılar. Kardeş Irak halkının üzerine bombaların yağdırıldığı günün Newroz'a denk gelmesi nedeniyle attıkları sloganlarla emperyalist savaşı teşhir ettiler, halkların kardeşliğini öne çıkardılar. (*SY Kızıl Bayrak/İstanbul*)

Yaklaşık 4 bin kişinin katıldığı eylemin gündemini barış talebi oluşturdu. Alanda yapılan konuşmaların ardından şarkılar söylendi, halaylar çekildi. Yürüyüş boyunca ve alanda "Yaşasın

Newroz!", "Newroz piroz be!", "Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!"

sloganları sıklıkla atıldı. (*SY Kızıl Bayrak/Ankara*)

İzmir:

Şirinyer Hipodrom arkasında toplanan kitlenin adeta karnavala gider gibi bir hali vardı. Katılım önceki yıllara göre düşüktü. Tertip komitesi iki de bir "tertip komitesinin sloganlarından başka slogan atmayın" anonsu ve özellikle devrimcilere "pankartları alanın kenarına veya arkasına götürün" uyarıları yapıyordu. Genellikle barış ve kardeşlikten bahseden konuşmacılar Irak'taki emperyalist savaşa bir-iki cümle ile değindiler. Sadece sanatçı Suavi; "Biz burada Newroz kutlaması yaparken, çocukları ve kadınlarıyla tüm Irak halkının başına bombalar yağıyor. Buradan emperyalist-kapitalist saldırganlığa karşı herkesi duyarlı olmaya çağırıyorum" dedikten

sonra konserine başladı.

Pankart açan devrimci güçler daha çok tecrit ve savaş karşıtı sloganlar atıldı. Küçük gruplar halinde katılan reformist partiler ise havaya uyum sağladılar. "Tahriklere kapılmadan bize yakışır biçimde" dağılma yönünde birkaç kez kitle uyarıldıktan sonra kutlama sona erdirildi. (*SY Kızıl Bayrak/İzmir*)

Basel'de Newroz etkinliği

Kürt halkının birlik ve mücadele günü olan ve özgürlüğü simgeleyen Newroz'u dernekte yaptığımız bir etkinlikle kutladık.

İsviçreliler'in de katıldığı 60 kişilik etkinliğimizde bir arkadaş Newroz'un tarihçesi, anlam ve önemini Türkçe ve Almanca yaptığı bir konuşmayla açtı. Bunu dernek koordinasyonundan bir arkadaşın yaptığı kısa bir konuşma izledi. Ardında Kürt müzik grubu Kürtçe türküler söyledi ve halaylar çekildi. Kısa bir aradan sonra İsviçreli bir arkadaş savaşla ilgili bir konuşma yaptı. Bir gün sonra Bern'de yapılacak gösteriye katılma çağrısıyla konuşmasını noktaladı. Etkinliğimiz müzik grubunun türküsü ve halaylarıyla devam etti.

Basel Gökkuşağı Derneği

Sefaköy İKE'de TUYAB etkinliği

TUYAB'ın düzenlediği dayanışma etkinliği 23 Mart'ta Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde coşkulu bir biçimde yapıldı. Saat 14:00'de başlayan etkinliğe katılım, Taksim'de yapılan savaş karşıtı eylemle aynı saatlere denk düşmesine rağmen, yaklaşık 200 kişiyi buldu.

Etkinlik tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu ve kısa bir konuşmayla başladı. Ardından Grup Eksen sahnede yerini aldı. Sefaköy İKE Tiyatro Topluluğu'nun emperyalist savaş karşıtı oyunu ise beğeniyle izlendi. Oyun sonrasında 15 dakika ara verildi. Bu sırada Taksim'deki eylemden gelenler eylemin coşkusu etkinliğe taşıdılar.

Etkinliğin ikinci bölümünde *SY Kızıl Bayrak*, *Ekim Gençliği* ve *Partizan*'ın gönderdikleri mesajlar okundu. Kutup Yıldızı'nın seslendirdiği marşlar ve halaylarla etkinlik bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Sefaköy

Petkim işçileri eylemde!

Özelleştirme kapsamındaki Petkim ve Tüpraş tesislerinin bulunduğu Aliğa'da Petkim işçileri özelleştirmeye karşı eylem yaptılar. Eylem geçtiğimiz yıl özelleştirilen Petrol Ofisi önünde gerçekleşti. Servislerden inen Petkim işçileri kortej oluşturarak Petrol Ofisi'ne doğru yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş boyunca "Petkim halkındır satılamaz!", "Suskun sendika olamayacağız!", "Savaşa hayır, barış hemen şimdi!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!" sloganlarını attılar. "Savaşı isteyen KİT'leri satanlardır. Ha özelleştirme ha Amerika saldırısı, Petkim halkındır satılamaz!" yazılı dövizler taşıyan işçiler Petrol Ofisi girişinde toplandılar. Burada işçilere seslenen Petrol-İş Aliğa

Şube Başkanı şunları söyledi: "POAŞ için özelleşti, güzelleşti diyorlar. Onların güzellik anlayışı farklı, zira bu özelleştirilen yerde işçiler atıldı ya da asgari ücretle çalışmaya mecbur bırakıldı. POAŞ'daki özelleştirme ve sonuçları işçilere halka bir örnektir. Biz de özelleştirme saldırısının tartışmaya açmak için eylemimizi burada POAŞ'ta yapıyoruz." Konuşmasında sık sık Irak'taki emperyalist savaşa değinen şube başkanı, özelleştirme ve savaşın aynı sonuçları doğurduğunu, bu iki saldırıyı yapanların amacının aynı olduğunu söyledi.

Üç bine yakın işçinin katıldığı eylemde yine kortej oluşturularak, alkış ve sloganlarla Petkim'e doğru yürüyüşe geçildi. Petkim önünde eylem sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Emperyalistlere ve uşaklarına karşı kavgayı yükseltelim!

Emperyalist ABD pervasızca saldırdı

Aylardır tüm dünyada temel gündem olan emperyalist savaş en sonunda başlamış bulunuyor. Emperyalist ABD ve ortakları gece gibi karanlık yüzleri ve planları ile Irak halkının katli ve dünya halklarının geleceğini karartmak için saldırdılar. Ne BM'nin onay vermemiş olması, ne emperyalistler arası çelişkilerin geldiği yer ve ne de savaşın hiçbir haklı gerekçesinin bulunmaması ABD'yi durdurmadı, durduramazdı da. Çünkü emperyalist haydutluk, söylemde eksik etmediği "özgürlük", "demokrasi" vb. erdemleri dolayısıyla değil, gerici çıkarlarını koruma ve krizini aşma zorunluluğuyla hareket ediyordu. Bu gerçeği bilen bizler aylar öncesinden bu savaşı ancak ezilen halkların, işçilerin, emekçilerin ve biz gençliğin durdurabileceğini söylemiştik. Zira savaştan çıkarı olmayan, yıkım ve ölüm dışında bir şey görmeyecek olanlar bizlerdik ve harekete geçmeliydik.

Kavgayı büyütüyoruz!

Aylardır bu bilinçle ve iradeyle faaliyet yürütüyoruz. Girdiğimiz her sınıfa, konuştuğumuz her insana, gördüğümüz her duvara kazıdığımız bir şiar var: "Emperyalist savaşa hayır!"

Bunun gereğini yerine getirmek için harcadığımız çaba sonuçsuz değildir. Yavaş yavaş canlanan kitle hareketi ve gençliğin görece geri kesimlerini de kapsayarak kitleselleşmeye başlamıştır. Bundan da önemlisi eylemlerin niteliği giderek farklılaşmaktadır. Emperyalistlerin pervasızlığı karşısında, tüm dünyada olduğu gibi bizde de, gençlik haydutları ikna etmek değil zora sokmak gerektiğini kavramıştır. Basın açıklamalarından çok yol kesmeler, işgaller ve boykotlar gençliğin öne çıkan eylemleri haline gelmiştir.

Savaşın başlamış olması da bu gerçeği değiştirmedir, pekiştirdi. Savaşın başlamasıyla, burjuvazinin çanak yalayıcılarının, "barış romantiklerinin de politikanın gerçeklerle yapılacağını kavrayacakları" savı boşa çıkmış oldu. Dahası "barış romantikliği" olmakla itham edilen bizlerin "ya doğru tarafta yer alacak, ya da müzmin tarafsızlıklarını sürdürecektir" bir durumda olmadığımız en net bir biçimde açığa çıktı. Ertuğrul Özkök'ü ve onun sözcülüğünde dile gelen bütün bir sermaye iktidarının hayalleri bizlerin sokaklarda harladığımız gelecek ateşinde kül oldu. Çünkü biz tarafız!

Tarafsız değil, tarafız!

Onlar arsızlıkta sınır tanımaksızın ABD'nin ve savaşının taraftarlığını yaparlarken, onlar silah yerine ellerine tutuşturulan kalemlerle cephede savaşırken, onlar Iraklı çocukların gözlerinden yaş yerine petrol aktığını hayal ederlerken, onlar birkaç kuruş için efendilerinin her dediğini yaparlarken, onlar geleceğin temsilcilerinin coplar, panzerler ve bilcümle köhnemiş silahla durdurmaya çalışırken nasıl taraflarsa, biz de tarafız. Bu savaşı bir an önce durdurmanın ve emperyalistleri bir bozguna uğratmanın tarafındayız. Iraklı, Filistinli, Kürt ve de dünyanın bütün uluslarından çocukların gülüşlerinin tarafındayız. Tüm cephelerde emperyalist-kapitalist sistemin karşısına başı dik çıkan işçi sınıfının ve onun devrimci programının tarafındayız. Geleceğimizi ve onurumuzu paraya değişmeyerek tarafız, kendi dünyamızı kendi ellerimizle kurarak tarafız. Onların barikatlarını yıkarak, karanlığın temsilcilerinin karşısında barikat olarak tarafız. Emperyalist-

kapitalist barbarlığa karşı, devrimin ve sosyalizmin tarafıyız.

Gençlik taraf olmanın gerektirdiği sorumluluk ve bilinçle hareket etmeye devam edecek. Savaşın başladığı gün ve sonrasında sokaklara çıkanlar, Atina'dan Ankara'ya, Los Angeles'tan Seul'a, Berlin'den Aden'e ve dünyanın sayısız kentinde her köşe başını emperyalistler için geçilmesi imkansız barikalara dönüştürenler, biz gençler, savaşa ve yıkıma karşı kararlı duruşumuzdan geri adım atmayacağız. Eylemlerimizi daha da militanlaştırarak saldırıyı durdurmak için çalışmaya devam edeceğiz.

Olanının yaratıldığı her yerde militan eylem tarzının hayata geçirilmesi, boykot, işgal vb. biçimlerin zorlanması gerekiyor. En az bunun kadar önemli bir diğer nokta da şiarlarımızdır. 1 Mart'tan bir örnek verirse; bizim etkin olduğumuz öğrenci kortejleri ile diğerleri arasındaki en temel fark duruş farkıydı. Gerek şiarlar gerekse biçimleri ile liberal duruşun belli ölçülerde etkili olduğu/olacağı bir dönemden geçiyoruz. Devrimci harekete de bulaşan liberal tasfiyeciliğe karşın tok tavrımızı korumamız ve güçlendirmemiz gerekiyor. Kendi sağcılaşmalarına ve tasfiyeciliklerine kılıf ararken kitlelerin geriliğini ve dahası korkularını öne sürenler, aslında kendi korkuları ile reformistlerle aynı bataklığa yuvarlanmaktadır. Biz ise geleceği kazanma savaşımızda kitleleri en ileri platformdan kuşatmaya devam edeceğiz. Bizim "karnavalımız", "şenliğimiz" kızıl bayraklarımızın sermayenin burçlarında sallandığı vakit olacağı ölçüde, böylesi bir süreçte –hem de emperyalist savaşın başlamış olduğu günlerde- eğlenmek değil, kavga etmek için alanları doldurmalıyız.

Bu farkımızın yansıtılacağı bir dönemden geçiyoruz. 1 Mart'ın ardından yaratılan havayı bu çaba ile kırabiliriz, kırmalıyız. Hemen tüm yerelerde çalışmamız şimdiden aksamaksızın bunu başarmıştır. Ancak asıl başarmamız gereken emperyalistlerin ve uşaklarının karşısına dikilecek militan bir gençlik hareketini geliştirmektir.

Provokasyona karşı uyanık, her tür saldırıya karşı hazırlıklı olmalıyız

Savaşın başlamış olmasının bir diğer anlamı, daha ilk günlerde ortaya konulan tahammülsüzlüktür. Düzenin artık hiçbir kesimin muhalefetine izin vermemek noktasındaki kararlılığı açıktır. Bizzat Siirt Başbakanı Tayyip Erdoğan, "ulusa sesleniş" konuşmasında, aba altından sopa göstererek bunu ifade etmiştir. Başbakan "zor günlerden geçiyoruz" demiş, "birlik ve beraberliğin önemi"nden dem vurmuş ve en büyük vatan haini sanki kendisi değilmiş gibi, "içerdeki hainlere karşı" milleti uyarmıştır. Sermaye iktidarının durumunun pek de yanlış sayılmayacak bir tasviri yapılmıştır bu konuşmada. Elbette zor günlerden geçiyorlar ve elbette işçi ve emekçilerin onlara karşı oluşturacakları birlik ve beraberlik onları korkutuyor. Elbette bu ülkenin insanları onlar gibi hainlere karşı giderek daha da bilinçleniyorlar.

Ancak buradan başka bir sonuç da çıkarılmalıdır. Giderek hareketin nispeten geri unsurlarını saf dışı bırakacak ve hareketi omuzlayanlara şiddetle saldıracakları bir zemin oluşturmaya çalışacaklardır. Her koşulda sürdürülmesi gereken faaliyetimizi bu zorlukları görerek örgütlemek ve güvence altına almak durumundayız. Ancak bu şekilde onların hesaplarını boşa çıkarabilir ve önderlik iddiamızı kanıtlayabiliriz.

Tüm cephelerdeki saldırıya karşı kavgayı yükseltelim!

Sermaye iktidarının saldırıları sadece kardeş halklara değil, fakat bizzat işçi ve emekçilere, geleceğin temsilcisi biz gençliğedir. Arap ve Kürt halklarının kanında yıkanırken kaybettiklerini, cephe gerisindeki çok özel düzenlemelerle telafi etmeye hazırlanıyorlar. İşçi sınıfının en temel haklarına yönelik olarak, sendikal ihanet çetesinin de yedeklendiği bir saldırı hazırlığı içindeler. Kölelik yasasının yürürlüğe sokulmasının gün meselesi olması bir yana yeni bir paket açıklanarak sırtımızdaki yük katlanarak arttırılmıştır.

Bu saldırılardan elbette gençlik de nasibini almaktadır. Pürüzleri ve sivri uçları temizlenerek yeniden gündeme getirilen YÖK yasa tasarısı ve içerisindeki "demokrasi şaheseri" YEK ile üniversite kapılarının yüzümüze daha bir kapanacağı günler yaklaşıyor. Halihazırda yeni yasanın fiili olarak yürürlüğe sokulması ile üniversitelerde arkadaşlarımız burs karşılığı çalıştırılmakta ve yine okullarımızın tüm imkanları özelleştirilerek bizlerin kullanımına kapatılmaktadır. Son olarak açıklanan pakette Kredi ve Yurtlar Kurumu'nun bütçesinden 50 trilyon kesilmesiyle özellikle yurtlarda kalan öğrenciler kapatılan çalışma salonları, kesilen sular, temizlenmeyen koridorlar vb. ile karşı karşıya. Yine pek çok yerde bu kurumlardaki emekçilerin de ciddi saldırılarla karşılaştığı ve bunlara karşı tutum aldıklarını biliyoruz.

Emekçileri ve gençliğin geniş yığınlarını birlikte kesen bu sorunlara karşı yürütülecek etkin bir çalışmanın bu kesimleri mücadeleye katma imkanı her zamankinden daha fazla. Bunun bilinci ile hareket ederek, özellikle de yerelerde yaratıcı ve inisiyatifli bir çalışma örgütlemek genç komünistlerin bu süreçteki temel görevleri arasındadır. Ancak bir kez daha belirtelim ki, böyle bir çalışma ancak güçlü ve net bir politik bakışa dayanılarak yapıldığında gerçekten kitleleri kazanabilir ve ilerletebilir.

Bu perspektifle YEK'e ve YÖK yasa tasarısına geçit vermemek için kavgayı yükseltelim. Emperyalistlerin Ortadoğu'daki, sermayenin üniversitelerdeki işgaline ve elbette ücretli kölelik düzenine son vermek için hareketi büyütelim.

Parti bayrağını 1 Mayıs alanlarında dalgalandıracağız!

Bilindiği gibi, Nisan ayının temel iki gündemi var. Biri yoldaşımız Hatice Yürekli'nin Ölüm Orucu Direnişi'nde bayrağımızı kızılaştırarak şehit düşmesi, diğeri ise işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın sınıf savaşımının gerektirdiği biçimde kavga alanlarında kutlanmasına yönelik hazırlık. Bizler bu iki gündemi birleştirebilmeli, böylece hem yoldaşımızın yiğitliği ile bilerek partili düzeye ilerlemeli, hem de 1 Mayıs'ı kazanabilmeliyiz. Partinin gençlik çalışmasına verdiği önem ve bu alandaki ilerlemeyi ortaya koyan bakışı, bizi geleceği kazanmak, partiye ve proletaryanın devrim davasına layık olmak yolunda kamçılmalıdır. Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlara verdiğimiz sözü ancak böyle tutabiliriz.

Ortadoğu emperyalistlere ve uşaklarına mezar olacak!

Emperyalistler ve uşakları yenilecekler; zafer direnen halkların olacak!

(Ekim Gençliği'nin 59. sayısından alınmıştır...)

Irak'a saldırı ve ilk planda göze çarpan gerçekler...

Serhat Ararat

ABD ve İngiltere emperyalizmi 20 Mart 2003 tarihinde Irak'a saldırdılar. Bu saldırı şiddetlenerek sürüyor ve belirlenen politik hedefler ve strateji doğrultusunda sonuna kadar süreceği de kesin gibidir. Ancak beklenmedik bir direnişle karşı karşıya kaldılar. Girdikleri küçük kasaba ve kentlerde sert bir direnişle karşılaştılar ve beklemedikleri düzeyde kayıp verdiler. Ezici silah üstünlüklerine çok güveniyor ve kısa sürede Irak'a diz çöktürebileceklerini düşünüyorlardı. Ne var ki, Irak güçlerinin sergilediği şaşırtıcı sert direniş, Irak yönetimine savaşta psikolojik ve siyasal bir denge yakalamasına olanak sundu. Öyle anlaşılıyor ki Irak'ta emperyalist saldırganlar için kolay ve erken "zafer" ufukta görünmüyor. Irak'ta savaşın uzaması ve büyüyecek kayıplar, ABD'nin planları önüne önemli engelleri dikecek, varolan engellerin ise çoğaltıp aşılmasını daha da güçleştirecektir. Savaşın seyri, Irak'ta gelişen karşı koyuşun direnci önemli ve bu ayrı bir tartışmayı gerekli kılıyor. Biz bu yazımızda daha çok savaşın niteliği, dayandığı strateji ve açığa çıkardığı çelişki ve eğilimler üzerinde kısa bir değerlendirme yapmak ve bu saldırı karşısındaki tutumumuzu bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

ABD'nin Irak saldırısı ile ilgili bugüne dek çok şey söylendi, sayısız değerlendirme yapıldı, hemen hemen her kesim bunu kendi bakış açısına göre yaptı. Biz de bu konuda birçok değerlendirme yaptık. Bazı noktaların altını çizmekte ve bazılarını tekrarlamakta yarar var:

Kuşkusuz sorun, salt Irak ile, Saddam rejiminin devrilmesi ile, hatta kendi başına petrol yataklarını denetim altına alınması hedefleriyle sınırlı değildir. Sorun daha kapsamlıdır; ABD'nin dünyaya tek başına egemen olma, bir dünya imparatorluğu haline gelme ve dünyayı bir emperyalist imparatorluk anlayışıyla yönetme politikası ve stratejisidir. Başka bir ifadeyle II. Dünya Savaşı'ndan sonra kurulan dünya düzeninin artıklarından ve fazlalıklarından kurtulma ve kurallarını ABD'nin koyduğu ve tek başına saltanat sürdürdüğü "yeni" bir sistem kurma hedefi, ABD'yi harekete geçiren temel stratejidir. Irak'ta süren savaş bir hegemonya savaşıdır, ama Irak ve Ortadoğu ile sınırlı olmayan bir hegemonya, dünyaya tek başına egemen olma savaşıdır.

Bu anlamda Irak üzerinde yürütülen hegemonya savaşı, stratejik olarak dünyaya egemen olma savaşıdır ve bir bakıma bir dünya savaşıdır. Daha önceki dünya savaşlarıyla ortak noktaları ve kimi farklılıkları olan bir "dünya savaşı"!

I. Dünya Savaşı, birbirine rakip iki emperyalist grubun dünyayı paylaşma ve dünyaya egemen olma savaşıydı. II. Dünya Savaşı da bir bakıma I. Dünya Savaşı'nın devamı niteliğindedir. Farklılığı Sovyetler Birliği'nin varlığı ve onu ortadan kaldırma hedefidir. II. Dünya Savaşı'ndan sonra dengelere dayalı bir dünya düzeni; iki kutba, iki bloka dayalı bir sistem kuruldu. Kutuplardan biri Sovyetler'in başını çektiği sosyalist blok, diğeri ise ABD'nin başını çektiği emperyalist-kapitalist bloktur. NATO, Varşova Pakti, BM ve benzeri kuruluşlar bu dünya sisteminin

ürünleridir. 1990'ların başında Sovyetler Birliği ve blokunun dağılmasıyla birlikte bu düzenin bir ayağı çöktü ve ABD tek kutup olarak kaldı. Diğer emperyalist devletler henüz siyasal ve askeri açıdan ABD'ye rakip olacak düzeyde değildiler. ABD bu üstün konumunu değerlendirerek dünyanın tek egemeni olmayı, kendi hegemonyasını bütün dünyaya geçerli tek hegemonya olarak kabul ettirmeyi bir strateji olarak belirledi. Bu stratejiyi de "Yeni Dünya Düzeni" olarak tanımladılar. Bu strateji ABD merkezli bir dünya imparatorluğu düşüncesine dayanıyordu; başka bir rakibin ortaya çıkmasını önlemeyi esas alıyordu.

1991'de gerçekleştirilen Körfez Savaşı, esas olarak böyle bir stratejinin uygulanmasının önemli bir basamağı niteliğindedir. Kuşkusuz bu stratejide Ortadoğu, Avrasya, bu alanların zengin petrol ve gaz yataklarının varlığını kontrol altında tutma anlayışı çok önemli bir yer tutar. Ortadoğu ve Avrasya'nın denetim altında tutulması, dünya egemenliği stratejisine bağlıdır. Dolayısıyla süren hegemonya kavgası, dünya hegemonya savaşıdır. ABD bir yandan mevcut gücünü ve güç üstünlüğünü korumayı hedeflerken, bir yandan da olası rakiplerinin önünü kesmeyi planlıyordu. Birinci Körfez Savaşı'nın hedefi de buydu. Başka bir ifadeyle dünya liderliğini ve jandarmalığını "müttefiklerine", Avrupa ve diğerlerine kabul ettirmeye çalışıyordu.

Diğer emperyalist devletler ABD'nin planlarını biliyorlardı, ama cepheden tavrı alma durumları ve güçleri yoktu. Bu nedenle hegemonya kavgasında geri kalmamak için ABD ile uzlaşma ve uzlaşarak pay alma politikasını izlemeye çalıştılar. Balkanlar'da, Sudan'da, Afganistan'da bunu yaptılar. Son Irak saldırısına kadar da yaklaşımlarının özeti buydu.

Ancak son Irak saldırısı bu politikanın da sonunu getirdi, emperyalist-kapitalist dünya kendi içinde yeni bir saflaşma, ayrışma içine girdi. Yeni bir bloklaşmanın ipuçları görülmeye başladı. Bu farklılaşma ve bloklaşma eğilimi henüz çok zayıf ve yeni bir kutup olarak tanımlanmaktan çok uzaktır. Ama öyle de olsa bu eğilim gelişme, büyüme potansiyeline sahiptir. Dayandığı çelişki bu eğilimi büyütme ve daha da derinleştirme özelliklerine sahiptir. Fransa-Almanya eksenini, bunu destekleyen

Rusya, yine biraz daha mesafeli duran Çin'in durumu bu anılan bloklaşmanın bir ucunu oluşturuyor.

Bu noktada AB'nin kaderi ve geleceği de tartışılmalı hale geldi. İngiltere, İspanya ve İtalya Irak saldırısında ABD'nin yanında yer alan AB ülkeleri oldular. AB içi bu çelişki ve parçalanma, Irak'taki savaşın gelişme seyrine ve sonuçlarına göre yeni boyutlar kazanabilir.

Kuşkusuz Fransa-Almanya blokunun ABD'nin Irak politikasına karşı tavrı almaları onların ahlaki kaygılarından kaynaklanmıyor. Ortadoğu petrollerine bağımlılıkları, Irak'ta var olan ekonomik ilişkileri ve uzun vadede ABD'nin dünya hegemonya planları ile çelişkileri onları tetikliyor; emperyalist çıkarları bu olup bitenlere karşı tavrı almaya zorluyor. Bu tavrı alışları daha çok söz ve diplomatik araçlarla sınırlı kalsa da politik bakımından "yeni" bir olgudur ve aynı zamanda önümüzdeki on yılları etkileme potansiyeline sahiptir.

Kısacası, 1990'ların başından bu yana ABD, tek egemen güç olarak dünyayı yönetme stratejisini uyguluyor. 11 Eylül'den sonra bu stratejiyi yeni bir uygulama aşamasına sıçrattılar. Afganistan işgali, Orta Asya'nın birçok ülkesine askeri üsler kurarak yakaladıkları egemenlik düzeyi ve son olarak Irak saldırısı bu dünyayı sömürge egemenliğine alma stratejisinin kilometre taşları niteliğindedir.

Irak saldırısı, askeri güç ve işgal temelinde Irak'ı, onun üzerinden ve ona dayanarak Ortadoğu'yu yeniden düzenleme ve giderek olası rakiplerini uzun vadede soluksuz bırakarak dünyayı emperyalist imparatorluk düzeni haline getirme stratejisinin final aşaması niteliğinde görünüyor. Hesapları bu.

Peki tutar mı?

Genel gelişmelere bakıldığında güç görünüyor. ABD karşısındaki direnç noktaları her gün biraz daha çoğalıyor. Irak üzerindeki saldırı savaşının uzaması bu direnç noktalarını daha da çoğaltacak ve güçlendirecektir. Savaş ve saldırı karşıtı hareketin Amerika'yı içine alacak kadar çığ gibi büyümesi üzerinde durulması gereken önemli dinamiklerden biridir. Bu hareket, emekçi sınıf ve ezilen halkların mücadeleleri açısından da önemli bir potansiyeli barındırıyor. Bu anlamda da önemli bir dönemece girmiş bulunuyoruz.

Bu saldırı sürecinde TC'nin durumu, ABD ile yaşadığı çelişkiler, yaşadığı zikzaklar da ilginçtir ve üzerinde ayrıca durmayı gerektiriyor.

Kürdistan da çok kritik bir dönemece girmiştir. Tehlikeler, belirsizlikler büyüktür. Bu konudaki tutumumuz, Kürdistan'daki kazanımları savunmak ile emperyalist saldırganlığa karşı tavrı almak, bu iki duruşu bağımsız bir çizgide ifade etmek biçimde özetlenebilir.

Özetle, ABD ve İngiliz emperyalistlerinin Irak'a saldırısı, bir hegemonya ve dünyaya tek başına egemen olma savaşıdır, haksız ve meşru olmayan bir savaştır. Saldırganlıkta hiçbir ölçü, sınır, ahlak tanımayan bir savaştır.

Bu savaşa karşı olmak, bu duruşu onun bunun yedeğinde değil, bağımsız bir noktada gerçekleştirmek, salt ilkesel ve ahlaki açıdan değil, politik olarak da devrimciler açısından kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Ölüm direnişçisi Yusuf Arıcı şehit düştü

20 Ekim 2000 tarihinden bu yana yılları geride bırakarak devam eden Ölüm Orucu direnişinde bir devrimci daha şehit düştü. Ankara Numune Hastane Hastanesi'nde zorla müdahale işkencesi altında tutulan DHKP/C savaşçısı Yusuf Arıcı 26 Mart günü ölümsüzleşti.

1972'de İskenderun doğumlu olan Yusuf Arıcı, 19 Aralık katliamından kısa bir süre önce tutsak düşmüş, Ceyhan Cezaevi'ne konulmuştu. 19 Aralık katliamından sonra Sincan F Tipi hücrelerine götürülenlerden biriydi.

Yusuf Arıcı, 1 Mayıs 2002 tarihinde direnişe katılan 8. Ekip'te yer alıyordu. Sağlık durumu üç ay önce kötüleşmiş, bunun üzerine bir zorla müdahale

laboratuvarı olarak kullanılan Numune Hastanesi'ne kaldırılmıştı. Direniş gününde ölümsüzleşerek direnişin i oldu. Vücudundaki yara ve izler onu müdahale işkencesi sonucu şehit düştü gösteriyordu.

Emperyalist saldırganlık bugün tüm gemi azıya aldı. Irak halkının tepesine t bomba yağdırıyor. Kadın çocuk demeder. Irak'a saldırı kana susamış emperyalizmi değil. Devrimci tutsakların kapatıldığı F ti tabutluklar da emperyalizmin aynı katliam politikalarının bir parçası olarak gündeme g Devrimci tutsakların hücre saldırısına karşı d

, emperyalist saldırı tıklarına karşı nişti. ün emperyalist rganlık kadar valizme karşı güncelleşmiş Emperyalizme bir mücadele amesi e devrimci yıları geride akan direnişi öğretiyor.

Kızıldere: Kavga bayrağımızda bir kilometre taşı...

Deniz, Hüseyin, Yusuf... THKO'nun önderlerinin idam kararı alınmıştır. Türkiye topraklarında kitle hareketinin devrimci yükselişe geçtiği bir dönemdir. Reformizmden kopuşun öncülüğünü yapanların başını çekenlerdendir Deniz, Hüseyin ve Yusuf.

THKP/C önder ve militanlarından Mahir Çayan, Hüdaî Arıkan, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz ve Ahmet Atasoy, THKO üyeleri Cihan Alptekin ve Ömer Ayna idamı engellemek için 3 İngiliz teknisyeni rehlin olarak Kızıldere'ye götürdüler. Kızıldere'de düşman tarafından sarıldılar. "Teslim ol" çağrılarını "biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik" diyerek tok bir şekilde yanıtladılar. Çatışma sonucu ölümsüzleştiler. Onlar 30 Mart 1972'den bu yana ve bundan sonra da ellerimizde ve yüreğimizde bayrak olmaya devam edecekler.

Bundan 31 yıl önce emperyalizm ve yerli işbirlikçilerine karşı yükselttikleri mücadele bayrağı bugün Ortadoğu halklarının ellerinde. Yaşadığımız bu günler çok özel günler. ABD emperyalizmi Irak halkının üzerine tankıyla, topuyla, ölüm makinalarıyla yürüyor. Emperyalist haydutların güçlü olduklarını göstermeye çalıştıkları bu dönem aynı zamanda inişe geçtikleri bir zamandır. Halklar emperyalizmin bu saldırganlığının karşısında eskisi gibi suskun ve seyirci değiller. Kitleler emperyalist saldırganlığın önünde barikat olamadılar, ama onu kitlesel eylemlerle lanetliyorlar. Artık emperyalistler için kolay değil hiç bir şey. Sorgulama başladı bir kez. Bu sorgulama doğal sonuçlarına varacaktır. Başka bir dünya mümkündür ve bu sorgulamanın kaçınılmaz olarak varacağı yerdir. Kızıldere'de yaratılan gelenek ve değerlerimize daha sıkı sarılmanın zamanıdır şimdi.

E. Esin

30 Mart 1972'de Kızıldere'de Düşen THKP-C ve THKO Savaşçılarına

Hollywood'dan yükselen savaş karşıtı tepkiler büyüyor!

Amerikan Sinema Bilimleri Akademisi tarafından her yıl düzenlenen Oscar Ödül Töreni'ne bu yıl savaş karşıtlarının protestosu damgasını vurdu. Bazı göstericiler törenin yapıldığı salonun dışında Amerika'nın Irak saldırısını protesto eden pankartlar taşıyan, savaş karşıtı sanatçılar ise savaşı protesto eden siyah elbiseler giyerek ve bazı rozetler takarak salonda yerlerini aldılar. Töreni düzenleyenler böyle bir protestoyu bekledikleri için bir takım tedbirler almışlardı. Kırmızı halı üzerinde yapılan yürüyüş bu yıl yapılmadı. Ödül alan sanatçıların konuşma süresi sınırlandırıldı. Şatafatlı gösterilere yer verilmedi.

Michael Moore

Fakat bu engellere rağmen ödül alıp sahneye çıkan bazı sanatçılar savaşı ve Bush'u protesto eden konuşmalar yaptılar. Bunu göze alamayan bazıları ise yalnızca barış dileğinde bulundular. Bu yılın en iyi erkek oyuncu Oscar'ını alan "Piyanist" filminin başrol oyuncusu Adrien Broody, oynadığı filmde de etkilenecek bu savaşın bir an önce son bulması gerektiğini söyledi. "Benim Cici Silahım" ile en iyi belgesel film ödülünü alan Michael Moore ise sert bir dille Bush ve şahinler ekibine çattı. Bu savaşa karşı olduğunu yüksek bir sesle dillendiren Moore, Bush'a "utanmalısın" diyerek çıkıştı ve gecenin en anlamlı konuşmasını yaptı. Onu en iyi yardımcı erkek oyuncu ödülünü kazanan Chris Cooper ve en iyi senaryo ödülünü alan Pedro Almodovar izledi. Almodovar'ın aldığı ödülü barış, özgürlük ve demokrasi mücadelesi verenlere adanması ise oldukça anlamlıydı. En iyi müzik ödülünü kazanan pop şarkıcısı Eminem ise savaşı protesto ettiği için törene katılmadı.

Sonuç olarak bu yıl başta ödül alan sanatçıların önemli bir kısmı olmak üzere, pek çok sanatçı savaş karşısında yer aldıklarını eylemleriyle gösterdiler. Bush ekibi savaş karşıtlığının Hollywood gibi gözde bir kuruma da sıçramış olmasının verdiği can sıkıntısıyla bazı özel tedbirler alma peşinde. Bunlardan ilki, gösterilere de katılan bu sanatçıların da ortak gözaltına alınması. Bir diğeri ise, film tekellerine bu sanatçılara iş vermemesi yönünde Pentagon'dan yapılan baskılar. Fakat bu özel tedbirler yalnızca geri tepiyor.

Mücadele Postası

Gözleri yakut

Doğrultup füzelerinizi
bozkırlarımıza,
kaçıncı ölüm tugayından geldiniz?
İri bedenleriniz,
ölüm kusan ellerinizle,
semiz ve tiksinsiniz.
Siz gelin de;
Suzan Baran'ın gözlerine bakın.
Kaç bozkırın ateşi sönmüş gözlerinde?
Kaç kez dağ menekşeleri
çiçeğe durmuş?
Kaç çocuğun gülüşü sinmiş bakışına?
Ve... kaç sevda taşımış
incecik bedeninde?
Kaç namluya sürülmüş bakışı,
özgürlük uğruna dumana duran
dağlarda?
Hala yasemin kokar elinde
direnc şarkıları susmaz
dilinde.

Gözleri yakut.
Ve parıldamakta hala,
Ölümü kaç kez yendiler
dip-diri bedenlerde;
Haticeler, Sevgiler, Ayçeler, Güneşler...
... Ve daha niceler.
Bataryalarınız!
Susturur mu sanıyorsunuz?
Ama siz, ölümden korkuyorsunuz,
siz, yaşamdan da korkuyorsunuz.
Bu ne bilmece?
İşte soruyoruz:
"Özgürlük" adına kaç kadına
tecavüz ettiniz Bosna'da?
Afganistan'da, Ruanda'da?
Tokat yediniz Vietnam'da, Küba'da
akıllanmadınız daha!
"Üstünlüğünüzü" Hitler'den tanırız...
Mussoloni çirpimişıyla son bulur ancak.
Sizin saldırgan hikayeniz...

Rahime Henden

Bombalar altında direnen Irak

20 Mart sabahı ABD ve İngiltere Irak'a karşı saldırıya geçti. Başta Bağdat olmak üzere birçok kent füzelerle ve uçaklardan atılan bombalarla vurulmaya başlandı. Bağdat sanki bir ölü kent görünümüne almış, siren seslerine insanların koşuşturmaları eşlik ediyor. Ardından Kuveyt'te konuşlanmış ABD ve İngiliz askerleri Irak topraklarına girdiler.

Başta haydutbaşı Bush olmak üzere diğer sözcüler dört gün içinde operasyonu tamamlayıp Bağdat'a gireceklerini söyleyip durdular. Geçen bir haftanın sonunda ise savaşın daha fazla uzayabileceğini, haydutbaşı Beyaz Saray'ından açıkladı. Generalleri ise şaşkınlık içinde "Ummadığımız direnişle karşılaştık" demeye başladılar. Her türlü silah ve teknolojik üstünlüğe sahip olan ABD emperyalizmi önce "kimyasal silah" var deyip Irak'ın birçok silahını imha ettirip ardından savaş açtı. Bu yolla fazla bir kayıp vermeden ele geçireceklerdi. Fakat evdeki hesapları çarşıya uymadı.

Savaşın bir haftalık seyrine kısaca bakıldığında; El Cezire televizyonlarında teşhir edilen ABD'li esirlerin şaşkın bakışları ve korku dolu gözleri Bush ve ekibinde şok etkisi yarattı. ABD Savunma Bakanı tehditvari bir söylemle esirlerin medyada gösterilmesi Cenevre sözleşmesine aykırıdır dedi. Fakat esir alınan Iraklı askerlerin (hatta ellerinde beyaz bayrakla katledilen Iraklılar'ın) gösterilmesi Cenevre Sözleşmesi'ne aykırı değil! Şimdiye kadar denenmemiş silahları kullanmak, dahası nükleer bomba kullanmakla tehdit etmek de aykırı değil!..

Emperyalist işgalin ilerleyen günlerinde "akıllı" füzelerin Suriye'de bir yolcu otobüsünü vurması ve ardı ardına İran'a, Türkiye'ye düşmesi, "yanlışlık"tan

ziyade bu ülkelere yönelik bir gözdağı olmalı. Gerçi savaşın başladığı ilk gününden Arap Birliği'nin genel sekreterinin açıklaması kayda değerdir. Aynen şunu söyledi: "Eğer bu savaşa kayıtsız kalırsanız sıra sizlere de gelecek!" Gelişmeler bunu doğrular nitelikte.

Emperyalist haydutlar hiçbir kural tanımadan Irak halkını bombalıyor. Amaçları ülkenin petrol ve enerji kaynaklarını ele geçirmek. İnsanlar ölüyor, kadınlar ve çocuklar da... Hastaneler yaralılarla dolup taşıyor. Ve hiçbir şeyden habersiz çocuklar. Hiç haketmedikleri bir savaşta başlarına düşen bombalarla katlediliyorlar. Zaten 12 yıldır uygulanan ambargo sonucu ilaçsızlık ve gıdasızlıktan 1 milyonu aşkın Iraklı çocuk hayatını kaybetti. Kapitalizmin barbarlığı düne kadar Hiroşima, Nagazaki, Kore ve Vietnam'da idi. Şimdi ise Ortadoğu'da barbarlığını kanıtıyor.

Emperyalizm dün nasıl Vietnam'da yenilgiye uğramış ise bugün de Ortadoğu'da aynı sonuçla karşılaşmaya mahkumdur. Irak halkı ülkenin değişik bölgelerinde onuruyla, kanı ve canıyla direniyor. Onların bu duruşu başta Ortadoğu halkları olmak üzere tüm dünya halklarına emsal olacaktır.

Dünyanın her yerinde savaş karşıtı gösteriler artarak devam ediyor. Kitlelilik anlamında son yılların en katımlı gösterilerine sahne oluyor tüm dünya.

Şimdi zamanıdır Irak halkı ile dayanışma bayrağını yükseltmenin, zamanıdır yüreklerimizi o masum çocukların yanına koymanın...

Türkiyeli işçi ve emekçiler olarak mücadele bayrağını daha yukarıya çekmenin zamanıdır.

İzmir'den bir inşaat işçisi

Çiftelavuzlar katliamı davası sürüyor

İstanbul'un 4 ayrı semtinde yapılan operasyonlarda devrimcilerin katledilmesiyle ilgili dava, 27 Mart günü, Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Kayseri girişinde polislin engellemesi nedeniyle avukatlar ve TAYAD'lılar duruşmaya katılamadılar. Bunun üzerine TAYAD'lı aileler adliye önünde bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamaya yaklaşık 250 kişi katıldı. Adliye önünde ellerinde katledilen devrimcilerin

resimlerini taşıyan TAYAD'lı aileler, katledilenlerin ülkelerinin bağımsızlığı için mücadele ettikleri için katledildiğini açıkladılar. Kayseri'den basın açıklamasına çeşitli kurumları temsilen katılımlar oldu. Polis yoğun güvenlik önlemi almıştı. Açıklama yapıldıktan sonra zafer işareti ve zılgıtlarla eyleme son verildi. Duruşma 9 Mayıs 2003 tarihine ertelendi.

SY Kızıl Bayrak/Kayseri

"Birlikte yürüyoruz geleceğe"

Merhaba değerli Kızıl Bayrak emekçileri,
Kavgada dostları merhaba,
Bilinmeyen meçhule değil, güneşli, kavgalı ve sevdalı bir yolculuğa çıktık. Ütopyamızın yolculuğuna. Birlikte yürüyoruz geleceğe; inançlı geleceğe doğru!

2003 yılımızın Mart ayında, gelecek Newroz'umuzu candan kutlar ve elele yaşayan Kürt ve Türk vb. tüm halklarımızın yeniden kavgaya sarıldığı, kardeşleştiği ve kavgada yoldaşlaştığı gün olmasını dilerim.

Yüreğim kavgaya ve siper; siz dostlarımdan ayrı olduğu için biraz fazlaca atıyor bugünlerde...

Yine de herşeye rağmen devrimci sevdadır insanı güzel kılan diyorum.

Achen F tipi cezaevinden katılmak istiyorum coşkunluğuna. Yarınlar, tüm çekiciliği ve güzelliği ile bizimdir dostlar.

Sizleri, tüm coşkun sevgili, inançlı ve yarınlı yüreğimle, şubat şubat selamlıyorum.

Kavgayla ve dostça kalın.

Newroz piroz be!

Savaşa hayır, devrimci zora evet!

Yaşasın halkların kardeşliği!

Oktay Başköy

Achen F tipi Cezaevi'nden Alınteri okuru

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Emperyalist savaşa karşı halkların ve emekçi kitlelerin dinmeyen eylem dalgası büyüyor...

**Saldırıları püskürtmek,
emperyalist kuşatmayı yarmak için
Irak halkıyla dayanışmayı yükselt!**